

"Cho những người từng làm chúng ta đau"

NGƯỜI CŨ CÒN THƯƠNG

Nguyễn Ngọc Thạch

vh NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Books

Người Cũ Còn Thương

[Lời](#)

[Chat](#)

[Mùi](#)

[Gọi](#)

[Chị](#)

[Hỏi](#)

[Quán](#)

[Tây.](#)

[Đất](#)

[Dễ](#)

[Xa](#)

[Đường](#)

[Khói](#)

[Lại](#)

[Tay.](#)

[Bạn](#)

[Say.](#)

[Tây.](#)

[Chuyện](#)

[Hứa](#)

[Sợ](#)

[Thừa](#)

[Rỗng](#)

[Bếp](#)

[Đo](#)

[Đi](#)

[Đau](#)

[Mưa](#)

[Quen](#)

[Nhac](#)

[Bò](#)

[Mạng](#)

[Thương](#)

[Kết](#)

Lời

Đời ai cũng có một người cũ

Và cũng thành người cũ của một ai...

Nó chẳng mang triết lý nhân sinh quan gì ghê gớm, cũng chẳng có nhiều bài học giúp người ta thay đổi nhận thức, tư duy, trí tuệ hay mở ra một lối đi mới trong cuộc đời.

Nó đơn giản chỉ có một nỗi nhớ đặc quánh về người-nay-đã-thành-cũ.

Cuốn sách này sẽ ngập trong khói thuốc, rượu vang, nhạc sầu, nỗi nhớ, cơn đau và tình cảm dành cho một người không thể yêu được nữa. Và nó sẽ cứ lặp lại hoài một việc là "nhớ người cũ".

Những ai vừa chia tay, tốt nhất đừng nên đọc nó. Những ai đã chia tay mà lòng còn vấn vương, còn thương người cũ thì tuyệt đối càng không nên đọc. Đọc đau ráng chịu, không đền tiền.

Nhưng thiết nghĩ, nhiều khi đau xong người ta mới tỉnh, mới nhắc mình nhớ là sau cơn đau ai cũng phải sống tiếp. Đời còn dài, đừng vùi lấp thanh xuân trong những nỗi đau nay đã-thành-cũ.

Chat

Có một người, bước qua biết bao cuộc tình

Ngỡ rằng mình, là người hạnh phúc nhất trên đời...

--- Người ta nói ---

o O o

Có những lúc trong đời, người ta lười, cảm giác chẳng muốn làm gì ngoài việc ngồi im như bức tượng đồng, nhìn đăm đăm về phía trước mặt, mà thật lòng cũng chẳng thấy thứ chi ngoài những chuyện cũ chạy dọc như cuốn phim quay chậm được tua ngược. Mấy lúc đó, người ta gọi là trạng thái “lặng”.

Chiều đó lặng, nhìn màn hình máy tính công ty, đóng hết hàng loạt cửa sổ công việc, đưa hai tay ôm đầu, thấy sao trống không, nặng nặng. Click vài ba cú chuột vô mấy thư mục nào giờ không mở, tự dưng nhìn thấy cái biểu tượng mặt cười màu vàng cùng chữ Y tím. Nhấp chuột mở ra coi, bỗng đâu kỷ niệm xổ tung, như cả cánh đồng bồ công anh gặp ngày gió lớn.

Nhớ đâu mười năm trước, những người trẻ chưa dùng điện thoại phổ biến như bây giờ, mỗi lần gặp nhau lại hay xin nhau nick Yahoo để về kết bạn. Nhà nhà Yahoo, người người Yahoo. Ai cũng có một tài khoản Yahoo để dùng, người trẻ có mà người già cũng có để trò chuyện với người thân ở xa. Nhớ có mấy cụ già, móm mém ngồi nhìn webcam của đứa con trai bên Mỹ đi biên biệt gần chục năm trời. Cụ vẫy vẫy tay trước màn hình, nước mắt lưng tròng, “Sao thằng Ba nó chui vô được cái màn hình ngồi hay vậy bây?”

Có khi tạo một cái nick Yahoo mới, chúng ta băn khoăn không biết phải chọn tên làm sao cho dễ nhớ, dễ đọc, dễ thuộc. Đơn giản nhất là những

người lấy họ tên làm nick. Nhưng khổ cái, trên đời này lại có tới hàng ngàn người giành giật cái tên Nguyễn Văn A hay Lê Thị B. Thế nên lại phải đính kèm thêm vài chữ số chỉ ngày tháng năm sinh. Trớ trêu có việc, anh kia sinh ngày Hai tháng Một thành ra nick Yahoo của anh là, nguyenvana.21, làm biết bao người hiểu lầm.

Cũng có khi chúng ta không dùng tên thật để tạo nick, theo kiểu, trời ơi, tên tui xấu lắm, không muốn nhiều người biết đâu, bèn chọn những cái tên mỹ miều. Hồi đó, chắc chắn trong friend list của ai cũng có vài cái tên như “Công chúa băng giá”, “Hoàng tử quần đùi”, “Thiên thần tuyết” hay “Nữ hoàng sâu muện”... được viết bằng cả tiếng Anh lẫn tiếng Việt. Có nhiều cô cậu bé, tạo nick Yahoo từ ngày còn là học sinh, dùng luôn địa chỉ mail đó đến lúc lên đại học rồi đi phỏng vấn xin việc làm, kết quả là bị loại ngay vòng đầu vì mấy cái email, “Lục tung thùng rác tìm xác người yêu” hay “Nhóc lóc chóc tìm anh đi A móc”. Cũng chỉ trong những ngày xưa cũ đó, chúng ta có mấy chữ như “Ép nick Yahoo mình đi.” Mà thực ra “ép” là từ “add” mà thành.

Những người yêu nhau trong ngày cũ, vẫn luôn giữ thói quen ngồi chờ nick Yahoo của nhau sáng để được nói chuyện cùng, hay thậm chí không nói gì, vẫn cũng an tâm vì biết rằng người kia đang vẫn còn tồn tại đằng sau một gương mặt cười màu vàng. Hai người chat cùng nhau, nhiều khi chỉ là những câu vu vơ, kể chuyện rằng hôm nay em đã ăn gì, anh đã đi đâu, có khi nhắn cho nhau anh làm việc nha, khi nào rảnh mình chat, người kia thì ngồi đọc sách, thỉnh thoảng nhìn lên thấy nick người yêu còn sáng, tự dưng ấm lòng.

Cũng có những ngày mệt nhoài, trở về nhà, bật Yahoo lên tìm kiếm nick người thương yêu, nhưng buồn thay khi nick họ nằm ủ dột xám tro chung với bao nhiêu gương mặt đang lặng im khác. Chẳng biết làm gì, chỉ gõ vội mấy dòng, không biết người ta tới khi nào mới nhận được, “Em nhớ anh lắm, anh biết không?” Cũng có khi những người yêu nhau giận hờn chỉ vì

một việc sao người ta online mà lại để invisible, có phải chẳng đã đến lúc muốn được tàng hình trong đời nhau?

Nhưng rồi có hờn giận, có chia xa, cũng sẽ có lúc quay về nếu còn đủ thương, đủ yêu để hiểu rằng có nhiều lời cần được nói thành tiếng với nhau, chứ không thể chỉ là những dòng chữ chạy dài trên khung cửa sổ màu trắng tím.

Yahoo cứ vậy mà trở thành thứ phương thức giao tiếp không thể thiếu của những ngày xưa cũ.

Thời cuộc đổi thay, Yahoo dần dần trở nên lỗi thời trong sự bùng nổ khủng khiếp của những trang mạng xã hội. Tất yếu, những nick Yahoo sáng đèn ngày càng thưa thớt, có khi mở online cũng chẳng còn gặp được ai. Dần dà, người ta làm biếng mở Yahoo để tìm kiếm người quen vì đã có thể thấy nhau từ những trang mạng xã hội khác. Yahoo cũng từ đó vào một miền lãng quên.

Chiều nay, mở lại phần mềm cũ, chợt thấy lòng bồi hồi nhớ chuyện xưa. Nhiều người nhắn tin, đa phần đều là những trang quảng cáo, giới thiệu. Có những cái nick không còn nhớ rõ là ai gửi một câu băng quơ, “Lâu rồi không thấy online.” Hay cũng có vài tin nhắn chúc mừng năm mới, lễ lộc gì đó như kiểu tin nhắn được lập trình tới thời điểm sẽ gửi đi.

Nhìn từng cái nick im lìm, chọn lấy vài cái nick xưa cũ, nhấn vào đó để mở lịch sử chat ra coi, rồi ngồi bật cười vì những thứ băng quơ nói từ những ngày lâu lắm. Từng gương mặt người lướt qua, từng nụ cười hiển hiện, cũng có những nỗi đau nhẹ nhàng đến rồi trôi qua khi nào bản thân cũng không rõ. Cứ kéo dọc ký ức, đến những đoạn tự dừng lặng người, sức nhớ

chủ nhân của những nick Yahoo ấy đã không còn hiện hữu trong kiếp lai sinh này. Ngồi nhìn lại đoạn chat cùng họ mà nước mắt lặng rơi. Có những lời hứa tới giờ đã không còn làm được vì nhau.

Vô thức tìm nick người xưa. Nhớ rằng trước khi chia tay, hờn giận, đã có lúc xóa nick người ta ra khỏi danh bạ, chỉ với cái suy nghĩ đơn giản trong đầu rằng để tránh nhìn thấy nhau, tránh khỏi lòng đau. Rồi trước khi không còn dùng Yahoo, tự dừng đi add nick lại, giờ mở ra thấy người ta đã chấp nhận, hóa ra họ cũng chẳng trách giận gì cái tính con nít của mình ngày cũ. Mà trách giận sao được, khi họ là người hiểu mình hơn cả chính bản thân mình.

Ngày xưa, có lần giận hờn, chat với nhau vài ba câu chỉ làm mọi chuyện thêm tệ. Tiếng nước mình phong phú, lên giọng hay xuống giọng sẽ thể hiện cung bậc cảm xúc khác nhau, nhìn mấy dòng chữ hiện ra, nhiều khi không biết bên kia là đang hờn hay đang bình thản. Vì vậy, người cũ giao hẹn, sau này mỗi khi giận hờn, nhất định không được chat, phải gọi điện, hay gặp mặt nói chuyện. Cãi nhau cũng được, thậm chí đánh nhau cũng được, nhưng mà còn biết người kia đang cảm giác ra sao. “Cảm xúc sau màn hình, nó không thật đâu em.” Rồi còn quy ước thêm cứ mỗi lần giận là hãy để cái mặt Yahoo kèm trái tim, chứng tỏ là hun một cái để quên giận hờn.

Nick người ta vẫn ở đó, xám ngoét, im lìm, ừ thì tình cảm cũng đã im lìm, xám ngoét từ hồi lâu hồi lâu. Giờ này người ta chắc cũng đã yên ấm bên người nào đó, chắc cũng đã không còn cần dùng đến Yahoo để liên lạc. Nhấn vào mấy dòng chat ngày cũ, tự thấy lại bản thân của hơn mười năm trước, rồi mình tự cười mình, ngày xưa, đã có lúc hờn nhiên để yêu một người đến vậy sao.

Muốn gửi họ vài dòng tin nhắn, nhưng ngẫm nghĩ, rồi lại thôi, chuyện cũ, người xưa, khơi dậy chi cho lòng người ta không vui, mà có chắc lòng mình cũng bình yên?

Đăng xuất Yahoo, tắt máy tính, dọn dẹp giấy tờ rồi chuẩn bị về nhà, đường hôm nay dài hơn mọi khi, hình như đang chạy trên con đường mang tên...
“Nhớ”.

Mùi

Ông bà xưa có nói, "Thương nhau bởi cái nết, chết nhau bởi cái mùi". Công nhận ông bà mình thiệt cao thâm, nói gì cũng trúng, chắc hồi đó không có Facebook với game online nên ông bà nghiên cứu từ ngữ dữ dội hơn đám con cháu sau này. Nhiều khi yêu một người, chúng ta hay dính chặt ký ức với một mùi hương nào đó, có khi là mùi nước hoa, có khi là mùi của căn phòng, hay có khi chỉ là mùi cơ thể khi gói trọn trong vòng tay tìm an yên.

Người cũ thích nước hoa, mỗi chuyến công tác xa về luôn mang một chai tặng. Người cũ nói, nước hoa chỉ cần dùng hai mùi là được, mùi mình thích và mùi người ta thích. Mùi mình thích thì đi chơi một mình, đi với bạn bè, đi học, đi làm đều có thể dùng, thích mùi nào thì dùng mùi đó, người ta tự cho mình chọn. Còn mùi người ta thích thì mỗi lúc bên cạnh nhau phải dùng. Mà người ta thì cũng thay đổi sở thích tùy hoàn cảnh. Đem hè oi nồng, người cũ thích vị mát lạnh từ biển. Những chuyến du lịch trên đồi núi, họ thích nghe phảng phất mùi trái cây ngọt ngào. Hay những khi quện mình vào nhau, người ta lại thích ôm mình từ đằng sau, dụi đầu vào cổ để nghe hương gỗ nồng ấm.

Mùi nước hoa họ thích nhất là DKNY Be Delicious, hay người ta còn gọi là trái táo xanh. Có lần nằm cạnh, thắc mắc hỏi, người cũ trả lời, mỗi khi em dùng nước hoa mùi táo, nó ngọt ngào đến mức anh chỉ muốn đè em ra để cắn một cái cho đã đời. Mà nói xong, người ta đè mình ra cắn thiệt.

Người cũ lại càng kỹ tính hơn khi chỉ cách dùng nước hoa, kiểu như nên xịt đằng sau lỗ tai một ít, đằng cổ tay một ít, và sau cổ một ít, xịt xong không nên chà sát vì sẽ giảm mùi. Lúc đó chẳng biết có đúng hay không nhưng vẫn tin và vẫn làm theo. Tới giờ, chia tay rồi mà vẫn còn nhớ như in những gì người ta dạy.

Để ý mới thấy, dù là hai chai nước hoa cùng nhãn hiệu, cùng mùi hương, cùng năm sản xuất, nhưng dùng cho hai người khác nhau lại cho ra hai thứ mùi hoàn toàn khác nhau, vì còn trộn chung trong mùi cơ thể. Có ngày tắm xong, nằm ôm ghì lấy nhau, mình chọc, đàn ông gì mà điệu thấy sợ, lúc nào cũng nồng nặc nước hoa. Người cũ lè lưỡi, dính chính không hề có, chẳng qua dùng nhiều, dùng lâu một mùi đến mức nó ám vào cơ thể, thành mùi đặc trưng riêng, đi đâu cũng nghe thấy. Ừ, nghe hoài, nghe mãi, đến khi thành nghiện mà cũng không hay. Cách vài ba bữa không ngồi đằng sau, nghe mùi người ta lướt qua mũi mình, lại nhớ quay nhớ quắt. Mà nhớ, thì lại không phải nhớ cái mùi nước hoa, mà là nhớ mùi-của-người-ta.

Thương nhau rồi, hình như mùi mồ hôi của người ta mình cũng bị nghiện. Mùi mà thiên hạ cho là khó chịu thì mình cũng thấy thơm.

Lúc mới chia tay, có đêm nào ngủ cho yên giấc đâu. Như đứa mộng du, cầm cái áo người ta còn để quên trên giá đồ, đặt cạnh bên, thỉnh thoảng quay qua ôm lấy, hít một hơi dài cái mùi người bây giờ đã cũ, nghe lòng nhói một cái, muốn khóc mà không thành tiếng, muốn kêu mà không thành lời. Bởi biết hồi đó chỉ cần thút thít thì còn người ta dỗ dành, giờ khóc hết nước mắt cũng chả có ai cạnh bên, Bụt không hiện ra mà người ta thì cũng không hay biết. Nên thôi, để nước mắt chảy ngược đường nhớ, chảy ngược đường thương. Đau một mình, chứ để người ta đau chung làm chi, vui vẻ gì mà bắt cả hai phải chịu.

Chia tay rồi, mấy năm đằng đẵng trôi, trong tủ đồ ở nhà, lúc nào cũng phải có hai chai nước hoa, một người ta thích mình dùng và một mình thích người ta dùng. Mà để là để như vậy, chứ có dám đụng tới đâu, bởi sợ vết thương cũ còn đau, giờ để mùi nó gợi lại, đau lại càng đau. Nên nhớ, nên thương thì chỉ lấy ra nhìn, rồi lại cất, thở dài, tiếng lòng thườn thượt. Nhiều lúc cũng tự hỏi, mình là cái thứ gì mà sao tính tình kỳ cục, cứ khư khư ôm cái mùi đau trong lòng, sung sướng gì đâu mà cứ giữ. Rồi giật mình, ừ thì,

tại bây giờ chung quanh có ai đâu, còn có chút thương, chút yêu ngày cũ, không bầu vùi vào mà sống thì biết sống làm sao cho đặng.

Mùi của người ta, người ta giữ. Lòng mình đi nhớ, cho lòng mình đau.

Nghiệm lại, mùi là cái thứ ác độc nhất trên đời. Nó ăn sâu trong vô thức, nhiều khi nghĩ qua rồi, xong rồi, mà thiệt tình là cũng còn y nguyên.

Hồi mới chia tay, quay về nhà như quay về căn phòng tra tấn bởi mùi hương. Cái mền, cái gối, cái drap nệm trắng, ở đâu cũng nghe mùi của họ. Thứ gì đâu, đi thì đi luôn cho rồi, ác vừa vừa, lưu lại cái mùi để hành hạ người ta. Rồi thì say, đêm mơ hoang, vòng tay qua tìm hương người cũ, thấy tay mình trôi giữa thinh không. Giật mình nhận ra người đã đi rồi, chỉ có mùi là còn lảng vảng. Đem giặt hết mền gối, mà mùi cũng không tan, chẳng biết là vì mùi thực sự hay chỉ do bản thân tự huyền hoặc. Để rồi cuối cùng đem bỏ hết đồ cũ, thay bằng những thứ mới tinh mới thấy yên lòng.

Tưởng đã xong, mà lòng có yên...

Có lần chạy giữa phố đông người, nghe phảng phất đâu mùi nước hoa cũ, thù người ra để nghe cơn nhớ cồn cào. Bất giác đưa mắt nhìn chung quanh. Tìm mà sợ gặp. Sợ chứ, biết đâu giờ họ đang chở người khác đằng sau xe, cũng đang gục đầu vào cổ để nghe mùi nước hoa phảng phất, cũng đang đặt hai tay nhẹ nhẹ trên phần hông, lỡ có chòng ghẹo nhau vài câu rồi lại ngắt, néo. Sợ chứ, sợ cái cảm giác mà giờ gặp, họ ngó lơ, coi như mình vô hình, coi như bao nhiêu ngày tháng nói cười chỉ như khói thuốc, nhìn thì trắng nhàn nhạt, đưa tay chụp lấy thì vỡ tan tành rồi biến mất. Sợ chứ, vì lúc đó biết lòng vẫn còn thương.

Nhưng càng sợ, lại càng muốn tìm. Kiểu như muốn làm bài trắc nghiệm cho tim, coi có chịu được không.

Nhìn một hồi rồi mới nhận ra, chỉ là mùi-nước-hoa-người-cũ, chứ không phải mùi-người-cũ. Nói rồi, trên đời làm gì có hai mùi cũ giống hệt nhau.

Chạy xe về mà như trong cơn say, chẳng biết là do men hay do ký ức.

Mùi cũ, là thứ mùi quện lẫn giữa ba cảm xúc, ngọt ngào, đốn đau và cay đắng.

Ngọt ngào vì những giây phút đã có cùng nhau, đốn đau khi những vụn vỡ đã đẩy thứ hạnh phúc đó trôi xa, và đắng cay khi lòng lại cứ muốn nghĩ về.

Thình thoảng, nếu muốn thử coi lòng còn nhớ, còn thương người ta không, hãy cứ mạnh dạn một lần dùng nước hoa người cũ. Nếu nghe hương ngọt ngào, có thể thấy lòng bình lặng, mỉm cười an nhiên, tức là đã qua rồi, quen rồi, nhưng nếu thấy lòng vẫn bùi ngùi, thì dừng lại, càng nghĩ, chỉ có mình là người càng đau.

Còn người ta... mình thành người cũ của người ta rồi, người ta chẳng còn nhớ được mùi gì đâu...

Gọi

Cha mẹ cưới nhau ba chục năm, thằng con đầu lòng nay đã hai tám. Thường ngày gọi nhau là "ông, bà", có khi kêu nhau "ba thằng Tí à, má thằng Tí ơi", ít khi nào ngọt ngào hai chữ anh, em. Có bữa chọc ghẹo, còn mà y tao chi tở trước mặt hai đứa nhỏ, thằng con trai bình luận, "Cha mẹ mắc cười ha, người ta yêu nhau thì kêu anh em ngọt sớt, đâu phải mà y tao như vậy, nghe thấy ghê."

Mẹ bĩu môi, "Thôi đi ông tướng, nhờ mà y tao vậy mà năm nay ông ba chục tuổi, chứ còn mấy đứa ngọt ngào quá, nhiều khi dặt ra tòa li dị lúc nào hông hay."

Mỗi lần yêu, người ta lại tìm một cách để gọi nhau trù mến.

Bình thường nhất thì cứ anh, em, cục cưng, cục vàng hay cục... mút. Có người yêu tròn tròn thì kêu nhau cục mỡ cũng dễ thương. Mấy cặp khác thì lôi động vật ra để làm biểu tượng, "heo con của anh", "chó già của em", "mèo nhí ơi" hay "hà mã à". May mà bên hiệp hội bảo vệ động vật chưa lần nào lên tiếng lấy lại thanh danh cho tụi động vật. Đâu phải ý con người rồi muốn kêu gì thì kêu. Không lẽ giờ hai con bò yêu nhau tụi nó có quyền gọi nhau là "con người ngu ngốc của tui ơi", chắc cứng.

Có người gọi tên, nghe tình cảm lắm. Nghĩ cái cảnh chiều về, tự dưng có giọng ai đó ngọt như mía lùi kêu tên mình, "Thạch ơi, nhớ Thạch quá chừng luôn" chắc lăn đùng ra chết vì sướng. Không thì cũng có ngày bệnh tiểu đường vì nghe mấy cái ngọt ngào nhiều quá. Mà gọi tên thấy cũng hay, vì cha mẹ đặt cho con cái tên, cũng mang nhiều hàm nghĩa, giờ có người gọi bằng hết lòng hết dạ yêu thương, tên cũng có giá hơn chút đỉnh. Chỉ

phiền một nỗi, có khi vui, khi sướng quá gọi lộn tên đứa khác thì dễ tan nát cửa nhà. Thôi thì muốn an toàn, cứ "em" hết cho xong.

Cặp nào đã cưới, sinh con, lại hay gọi nhau bằng mấy chữ "cha thằng Tí", "má con Na". Vài năm nữa con lớn con khôn, mình già thì lại dùng hai cái chữ nghe đăm thắm, nghe thương đến lạ, "mình ơi". Ngẫm lại, trong đời cũng chỉ mong sao tìm được một người cho mình gọi hai chữ "mình ơi" với thương yêu vun đầy, đó cũng đã là một cuộc hôn nhân viên mãn, một phúc phần không phải ai cũng được.

Nếu lỡ không còn chung đường, người ta lại có cách khác gọi nhau.

Thường thì hay quy về một chỗ là "thằng đó, con đó" hay đơn giản hơn chỉ cần một chữ "nó" là xong. Cũng có cặp còn yêu gọi nhau "chó con" đến lúc chia tay thì gọi nhau "con chó". Thấy oan cho cái loài vật biết sủa gâu gâu hết sức, nhiều khi nó dễ thương, đáng yêu muốn chết, mà sao hể cứ cái gì không tốt là người ta đổ dồn về phía nó, tội ghê!

Mà khi đã hết thương, hết yêu rồi, cứ nhẹ nhàng với nhau cho khỏe, nặng lời chi với một người dù gì cũng đã từng làm mình vui, cho dù sau niềm vui, nỗi buồn họ đem tới cũng không ít.

Vậy đến cuối cùng, chia tay rồi gọi nhau là gì mới ổn?

Hay đơn giản, cứ gọi là "người cũ" cho yên.

Phim

Một trong những vấn nạn làm đau đầu mấy cặp yêu nhau, là câu hỏi "Đi đâu, làm gì?"

Sài Gòn nói rộng chẳng rộng, hẹp cũng không hẹp, nhưng nhìn quanh quất lại chẳng có chỗ để đi. Bình thường hai đứa yêu nhau, thể nào cũng trải qua giai đoạn tìm hiểu. Có khi tìm mà không hiểu rồi tự động rút lui, thấy hiểu nhau mới tính tiếp. Bảy giờ, hẹn ăn tối quán nào đó lãng mạn cho hai người. Ngồi đối diện nhau, trai gắp cho gái, gái e ngại không ăn dù bụng đói muốn xiu. Chẳng lẽ để cho trai thấy mình ăn nhiều, trai sợ rồi sao.

Vừa ăn, hai đứa lại nói với nhau bao nhiêu câu chuyện, đa phần là hỏi, kiểu như "Em thích đi đâu, làm gì?", "Anh hay nghe loại nhạc gì?", "Giờ rảnh anh có đọc sách không?" hay "Em thích tư thế nào?" À, ý anh là thích tư thế chụp hình nào để có khi đi du lịch cùng anh chụp cho em.

Ăn uống xong, theo thói thường mới tầm đâu tám giờ, về giờ này sớm quá, lỡ cỡ, biết đâu gái cho rằng mình không hứng thú, không mặn mà buổi hẹn nên cố ý về sớm, thế là phải kiếm một chỗ nào đó để đi. Mà giờ mới ăn xong, no muốn chết, vô cafe uống nước ngồi nhìn nhau để làm gì, nói thêm nhiều chuyện, bậy bạ một hồi gái nó phát hiện ra tính mình xấu thì toi. Kiếm chỗ nào cho hai người ngồi được, hay nằm được mà không phải cafe cái đã.

Trời, chẳng lẽ vô khách sạn. Mới quen nhau ai lại làm thế, dù rằng con đường đó là con đường tình yêu thăng hoa. Nhưng lúc này mà hỏi, gái cho thăng thiên chứ chẳng được thăng hoa. Phải chứng tỏ đây là mối tình trong

sáng, không thể dặt vào trong đó... thôi thì đành kiếm chỗ nào trong tối để chui vô.

Mà tối, lành mạnh, không phải nói chuyện nhiều, không phải nhìn mặt nhau (lỡ đi với người không hợp nhãn), tốt nhất chỉ có mua hai cái vé coi phim rồi chui vô rạp, mạnh ai nấy coi. Thân lắm thì lợi dụng nắm tay, ôm ôm một tí, không thân thì coi hết mạnh ai nấy về. Mà coi phim xong, còn được cái thể hiện với gái rằng ta đây kiến thức uyên thâm, chuyện trên phim ảnh có gì không hiểu cứ hỏi anh, anh giải thích cho nghe.

Đó là lý do vì sao hiện tại rạp chiếu phim ngày càng phát triển ở Sài Gòn. Mà coi phim, cũng có hàng ngàn chuyện để nói.

Chọn phim gì để coi cùng nhau là một vấn đề.

Con gái thích coi phim tình cảm, lãng mạn, màu hồng, có trai đẹp, gái đẹp, ban đầu ghét nhau, sau yêu nhau, yêu được lúc rồi giận hờn, chia tay, không thì xuất hiện đứa thứ ba, kiểu như "Em là nắng, anh là gió, nếu có đứa thứ ba, nhất định nó là con chó" rồi thì hết hiểu lầm, quay lại, tha thứ cùng nhau xây dựng tương lai, hạnh phúc gia đình, con đàn cháu đống, viên mãn về sau. Loại phim này Hàn Quốc hay làm và xếp vào loại phim khoa học viễn tưởng.

Con trai thích coi phim hành động, bắn, chém, giết, một anh hùng có cây súng to, bắn ngàn phát không chịu hết đạn. Mấy đứa ác thì bị bắn một phát chết luôn, anh hùng bị bắn tám trăm phát vẫn lê lét được về trạm hồi sức, nghỉ ngơi vài ngày rồi nhào ra bắn tiếp. Đặc biệt, anh hùng nào cũng có một gái đẹp, ngực to đi cùng, thường chia làm hai loại, một là kẻ địch cài

cắm vào để làm gián điệp, xong động lòng, yêu cây súng to và tài bắn trăm phát trăm trúng của anh hùng nên cải tà quy chánh, yêu nhau và giúp nhau diệt trùm cuối. Hai là loại vô dụng, bị bắt khoảng gần cuối phim để anh hùng đi cứu, cứu xong về cưới nhau, lại xây dựng hạnh phúc gia đình viên mãn về sau. Loại này người ta xếp vào nhóm phim cổ tích, anh hùng cứu mỹ nhân.

Cũng có nhiều cặp chọn phim theo kiểu không quan tâm mấy đĩa trên phim làm gì, chỉ quan tâm hai đĩa coi phim có thể làm gì được không. Thường coi phim loại này xong, ra mà hỏi lại, hai người ngần tò te chả nhớ phim nói về cái gì. Phim Việt Nam thường được chọn cho mấy cặp này.

Loại phim tốt nhất, luôn có doanh thu cao ngất ngưỡng ngoài rạp mà được nhiều cặp đôi chọn đi coi, là phim kinh dị, kiểu hù cho người ta sợ. Thường thì vô rạp, gái chuẩn bị sẵn tâm lý sợ hãi, hết hồn, lúc nào cũng rúc vào cánh tay vững chãi của trai. Lưu ý khi đi coi phim loại này, trai nên dùng khử mùi loại mạnh. Trai thì có tâm lý, loại phim này anh chả sợ đâu, cứ vào đây, anh che chở cho, dù nhiều lúc vô rạp, gái không la mà trai la làng muốn bẻ cái rạp mỗi khi có cảnh giật mình.

Cũng có nhiều gái tính dạn dày, coi phim kinh dị chỉ thấy như phim hài, có con ma nhảy ra nhảy vô làm trò cười chứ không có gì sợ. Nhưng trong trường hợp đó, gái nhất định không được thể hiện bản chất chai lỳ của mình ra, trai đâu thích dạng gái mạnh mẽ như vậy, bởi cưới về có nguy cơ bị năm đầu. Lúc đó, gái nên nhớ trên phim diễn một thì bên dưới mình diễn mười, mà phải diễn sâu hơn trên phim mới được. Kiểu như chỉ cần màn hình đen xuống, nhân vật chính đi chậm chậm, là gái đã phải bắt đầu bám lấy cánh tay trai, ngã người vào lòng, thỏ thẻ, "Ghê quá anh ơi... Em sợ." Khi con ma nhào bản mặt ra, dù cho nó hóa trang không kỹ, còn lộ phần dày, gái

cũng phải la lên, run bần bật, nhắm mắt, thở dốc, hỗn hển, để cho trai có cơ hội bật cười, vỗ về an ủi, "Có gì đâu mà sợ em, phim thôi mà." Nhưng gái nhớ, tiết chế tiếng la, để mặc công người xung quanh họ chửi.

Đặc biệt, phim kinh dị theo phương thức hiện đại cũng có nhiều chỗ khó hiểu, kiểu như con ma chắc chắc không rảnh tới mức đi lòng vòng giết hết người này tới người kia, nó phải bị hại, phải có đời sống cá nhân phức tạp mới được làm ma lang thang, mà phim kiểu đó cách hiểu thường theo nhiều hướng, không thì kết thúc mở để người coi suy đoán. Lúc coi phim xong, trai nên tranh thủ đàm luận thêm với gái để khoe kiến thức bản thân. Yên tâm là lỡ có nói sai thì gái cũng không biết, vì lúc này gái đang mê đắm hồng trần rồi.

Chọn loại phim xong, việc thứ hai là chọn rạp coi phim.

Thường trong khi hẹn hò, trai thường theo quy trình qua nhà đón gái rồi hai người tung tăng đi ăn và coi phim. Thế nên, có hai lựa chọn trai thường chọn đó là chọn rạp phim gần chỗ ăn hoặc gần nhà gái, để tiết kiệm tiền xăng chạy đi chạy lại, đó cũng là một cách hay, nhưng không tinh tế.

Nếu muốn gái thích, trai nên chọn những rạp xa xa, vắng vắng, đường vô khúc khuỷu quanh co. Để coi xong, hai người có một khoảng chạy chậm chậm về nhà, bàn luận với nhau về phim mới coi. Chắc chắn gái sẽ cảm ràm theo kiểu "Sao anh chọn rạp xa vậy, mắc công anh chạy xe lâu" dù trong lòng gái rất khoái. Đây là lúc để trai nói một câu lãng mạn siêu cấp vô địch để hạ gục gái, "Vì anh muốn ở bên cạnh em, dù thêm một phút, một giây cũng được."

Chết, chỉ có chết mà thôi!

Rạp phim giờ cũng đa dạng, thượng vàng hạ cám khác nhau, theo phân khúc cũng có thể chia. Có rạp đa phần các em trẻ trẻ đi coi phim, đặc biệt là mấy ngày giảm giá như thứ Hai, thứ Ba thì khu này đặc biệt đông, nên nếu muốn nơi thanh vắng cho hai người, đừng chọn mấy chỗ này. Chỗ xa xa hơn thì có nhiều rạp chọn hình thức làm cho bản thân rạp đặc biệt hơn khi có ghế đôi, ghế cặp, ghế giường nằm, giá mắc hơn nhưng được cái chất lượng cũng cao cấp hơn. Muốn gái mê, trai phải chịu khó đầu tư cho khoản này là điều hiển nhiên.

Chọn xong cái rạp, đến chọn giờ coi phim.

Thường sau khi ăn tối là tầm tám giờ, suất chiếu tám giờ ba mươi hay chín giờ là lý tưởng, nhưng suất thì này đông người bởi đa số cũng hẹn hò lúc bảy giờ, coi phim lúc chín giờ, trai muốn thể hiện sự chu đáo thì nên đặt vé trước, kiểu như "Anh rất quan tâm đến buổi hẹn này và có sự chuẩn bị chu đáo cho mọi thứ, mọi trường hợp, cũng như trong xe luôn có hai loại áo mưa lớn và nhỏ, em cứ yên tâm đi cùng anh."

Trước khi mua vé coi phim, nên canh chừng trước độ dài của phim. Thường phim trung bình một tiếng rưỡi, có phim dài hơn tầm hai tiếng, mấy bộ đặc biệt thì tầm ba tiếng. Trước phim có quảng cáo mười lăm phút, cũng chú ý cộng dồn vô thời gian coi phim. Phim ngắn theo chuẩn thì không có gì để nói, còn phim dài thì cần ghi chú vài điều. Lỡ mà phim dài hơn hai tiếng, nhớ tranh thủ đi "xả nước cứu thân" trước khi ngồi coi. Chả đời ai lại đang hẹn hò tình tứ mà đứng dậy, te te chạy xuống WC như cơn gió bão.

Trong vài trường hợp, có thể biết trước độ dài phim nhưng vờ như không biết. Chín giờ vô phim, hết phim tầm mười một giờ, chở gái về nhà thì không quá trễ, phụ huynh không than phiền. Nhưng có người chơi chiêu, biết phim ba tiếng nhưng cứ dây dưa, "Hết suất sớm rồi em ơi, coi trễ chút nha." Gái bẽn lễn gật đầu. Hết phim ra lúc gần một giờ sáng, gái hoảng hốt, giật mình. "Chết rồi, giờ này nhà em đóng cửa, chẳng biết đi đâu, anh có chỗ nào cho em trú tạm đêm nay không?"

Phần sau tự biết mà điền vào chỗ trống phải làm gì, làm ra sao.

Cứ vậy mà rạp chiếu phim dần trở thành chỗ hò hẹn lý tưởng dành cho những cặp yêu nhau.

Chuyện thiên hạ nói xong, chợt nhớ lại chuyện người cũ. Người cũ cũng có thói quen coi phim rạp.

Những ngày mệt mỏi, hai đứa lười nhác mua cặp vé rồi lẳng lẳng vào rạp muộn, ngồi cạnh bên nhau. Trên màn ảnh là những cuộc đời đan xen, dưới này là hai mảnh đời cô đơn, tựa vào nhau một lúc tìm an bình cho trái tim, cho cảm xúc.

Người cũ có thói quen nắm tay khi coi phim rạp, cái nắm tay lặng lẽ, khe khẽ giữa bóng tối nhập nhòa. Thịnh thoảng những đoạn phim cao trào, tay bạn cũng siết chặt tay mình, như khẽ nhắc cái con người ngồi cạnh đang cảm xúc nhiều lắm.

Người cũ có thói quen lén lút hôn nhau khi coi phim rạp, cái hôn vội vàng, mang mùi bắp và nước ngọt, cái hôn phớt qua má rất nhanh, nhất là những

khi người ta giả vờ quay qua mình nói chuyện, bàn luận gì đó. Cái hôn vội mà thiệt lâu để quên.

Người cũ cũng có thói quen bình luận về phim sau khi xem. Lúc nói về diễn viên, lúc nói về nội dung, có khi đồng tình, có khi tranh luận, rồi cãi nhau, rồi giận hờn, rồi chuộc lỗi bằng cái hôn vội vàng lúc chia tay.

Rồi thì người đã cũ, mà thói quen coi phim vẫn còn.

Có lúc vào rạp coi phim một mình, thấy sao bàn tay dư thừa đến lạ, không biết cất vào đâu cho đỡ lạnh, đỡ hờn, đỡ tủi. Lúc ra khỏi rạp, lại ngẩn ngơ trách cứ, "Cái thứ gì, tập người ta thói quen, xong rồi bỏ đi cho đành đoạn." Mà trách là trách để rồi tự mình nghe, người ta có còn nghe nữa đâu.

Sài Gòn hôm nay, giữa rạp chiếu phim mà nghe lòng bàn tay chớm lạnh.

Chị

Chị ba lăm, một lần dò gậy, tách bước mình ên. Làn li dị chị kêu may quá chưa dính bầu.

Cưới hồi hăm tám, má dùng dăng bắt cưới, chị cưới cho má vui chứ bản thân chưa bao giờ nghĩ cần đàn ông mới sống được. Chọn một người theo đuổi cả năm, chọn cái người má chị hay kêu tốt người tốt nết, công việc ổn định đàn ông hoàng. Chị cưới. Ngày cưới chị ít cười, chỉ len lén mặc áo trắng cô dâu, ra một góc sảnh tiệc đứng hút thuốc. Không biết sao cái tàn thuốc rớt vô áo, lung một lỗ ố vàng, nâu đen. Chị tặc lưỡi, đền hết cả triệu bạc đây.

Ông chồng ít nói, dân cán bộ đi đi về về lăm lăm, hay nói câu đàn bà thì ở nhà cơm nước, chuyện kiếm tiền là chuyện của đàn ông. Chị nghe, không trả lời, chỉ cười khẩy, tháng lương của chị đâu đó bằng nửa năm lương của ông chồng. Công ty giảm biên chế, chồng chị như cái ruột thừa, người ta tìm cách cắt bỏ đầu tiên khi mục ruỗng. Chị cũng chẳng nói chẳng rằng, kêu chồng ở nhà, từ từ kiếm việc, chuyện kiếm tiền mình chị gánh được. Chồng chị lăm bằm câu chửi thề, tự dưng tối đó nhắc khéo, sao cưới cả năm mà chị chưa mang bầu. Chị không trả lời, chỉ cuốn người, quay lưng về phía chồng rồi ngủ. Trước khi ngủ lăm bằm tính coi tháng này uống thuốc ngừa đủ ngày chưa.

Chồng chị ngoại tình, con bồ nhí đâu hai mươi, đẹp, ngực to. Chị cũng chả buồn, chỉ thở hắt ra một tiếng, đưa tờ giấy kêu chồng ký đi. Lúc xong xuôi, chị nói "Giờ, anh không chỉ thừa trong đời anh, mà còn thừa trong đời tôi." Lăn ngời uống rượu, chị tâm sự đời chị gì thì gì, bi thì bi, chứ đàn ông ngoại tình thì nhất định không thể tha thứ. Giờ má chị cũng không còn, nên kệ, tới đâu thì tới.

Xong, chị cứ vậy sống, vẫn bước lộp cộp trên đôi cao gót đỏ như máu tươi mỗi lần vô công ty. Đám đồng nghiệp sợ, nhưng nể, thỉnh thoảng có đưa ác miệng kêu bà này li dị xong chắc còn dữ hơn trước. Chị dữ thật, cái dữ của đàn bà đã qua đở vỡ, đã quen tổn thương phải tự gồng người lên để bảo vệ mình.

Đàn ông sợ chị. Đàn bà gì cuối tuần vô quán ngồi gọi ly rượu, uống chậm, hút điếu thuốc rồi về. Thỉnh thoảng ngồi chung, đàn ông vo ve, chị tát thẳng mặt. Chị một mình nhưng không có nghĩa cô đơn. Không phải ai muốn chạm vô thế giới của chị đều được.

Có lần trở về sau chuyến đi xa, chị kêu qua nhà, khoe mấy cái hình trụ, màu hồng, có cái dính vô tường được, có cái rung được. Chị nói mới mua bên nước ngoài, thích không cho một cái. Nhìn chỉ biết bật cười ha ha, "Bệnh quá bà!" Chị rít thuốc, tỉnh bơ, nhu cầu cá nhân, có cái này khỏi ra ngoài bậy bạ, cái này mới là giảm bệnh, thẳng ngu. Nghĩ lại, công nhận chị đúng.

Đùng cái, chị yêu.

Phi công trẻ lái máy bay bà già. Trai nhỏ hơn bốn tuổi nhưng chững chạc, ra dáng đàn ông. Biết cách kéo chị ra khỏi khói thuốc và rượu. Mấy lần sau gặp, chỉ cầm gói thuốc lên chị đã nhắc, đừng hút tao thèm, nó không thích hôn đàn bà miệng có mùi thuốc lá. Chị yêu thật, thấy cái cách ngồi nhắn tin mà cười một mình như gái mười tám, tự dưng thấy sao cái bà này cũng có lúc dễ thương dữ vậy. Mấy buổi chiều chiều, chị không còn gọi thẳng em qua nhà ăn uống, đi chơi, chị lo về sớm, nấu cái gì đó chờ phi công qua rồi tình tự bên nhau. Thằng em thành thừa.

Mà kệ, chị đàn bà mà, đến cuối cùng cũng phải cần có một thằng đàn ông để vui vầy.

Vậy mà chưa được bao lâu, chuyện hết vui lúc nào không biết. Lần đó chị say, ngật ngà ngật ngưỡng bên hai chai rượu cạn. Kêu thẳng em ra chỉ còn biết gục mặt lên vai mà khóc, nấc từng tiếng. Chơi với nhau mấy năm trời, thẳng em chưa khi nào thấy chị yếu lòng, thậm chí có lần từng hỏi, chắc bà này cái bồn chứa nước mắt bị cạn rồi hổng chừng.

Trong cái đứt quãng mệt nhoài, son phấn lấm lem, chị nói muốn cưới phi công mà bên nhà đó chỉ bĩu môi, "Ai đòi trai tân đi lấy gái nạ dòng." Phi công con một, bà má bên đó đòi sống đòi chết nên đành nghe theo. Chị chửi thề một câu rồi đưa tay chùi nước mắt.

Chị buồn, bởi hiểu đời người ta đâu phải muốn sống theo ý mình là được. Ngày trước, chị cưới chồng cũng vì ý muốn của má chứ mình có muốn cưới đâu. Mà giờ, ý má thành cái thòng lọng thắt vô đời chị, mang thêm cái ngữ "gái nạ dòng" ai ai cũng sợ.

Nghe nói phi công trẻ theo lời người nhà, đi nước ngoài tu nghiệp. Chị không tiễn, chỉ ngồi trên quán cafe nhìn mấy chiếc máy bay vù qua đầu, hỏi thẳng em bâng quơ, chiếc nào chở người chị thương đi xa tít tầng mây. Thằng em không trả lời, ngó lơ để khỏi thấy mắt chị xa xăm, mịt mờ.

Chị vẫn vậy, vẫn sống, vẫn lộp cộp đôi cao gót đỏ màu máu tươi. Chỉ là trong lòng có một vết xước. Đàn bà trải qua nhiều tan vỡ, học được cái cách để hàn gắn con tim mình, mà khi đã hàn lại rồi, thì cứng như sắt như thép. Đàn ông nào chạm thử, cũng chùng tay vì lạnh.

Đàn bà như chị, người ta kêu là đàn bà mệnh khổ.

Hỏi

Mỗi lần đến Hà Nội, đều dành cho bản thân một tối không làm gì, chỉ mua ly trà chanh từ phố Nhà Thờ, đi bộ dọc Hồ Gươm và đốt thuốc, khói ký ức mênh mang.

Có cặp trai gái đi ngược chiều, cô gái hỏi cậu trai "Anh có yêu em không?" Cậu trai cười, trả lời mà không cần suy nghĩ, "Anh yêu em."

Nhớ lúc còn trẻ với những mối tình cũ, cũng thường hay hỏi họ rằng có yêu mình không. Dĩ nhiên đa phần người ta đều trả lời có, nhưng rồi, họ lại là những người gắn bó cùng mình trong khoảng thời gian ngắn.

Hóa ra, câu "Anh yêu em" của họ chỉ là một câu nói dối kinh điển của bao thế hệ.

Người đi cùng đoạn đường dài nhất, lại là người trong cả khoảng thời gian mấy năm yêu nhau, họ chỉ nói một lần câu "Anh yêu em." và ngày họ nói là lúc hai người quyết định chia tay.

Có lẽ lúc đó, là lúc người ta có thể thật lòng nhất cùng nhau, vì có còn cần phải lừa gạt nhau làm gì nữa đâu.

Thuốc tàn, y hết lúc tình tan, vụn từng mảnh cuốn theo đời. Cậu trai Hà Nội hẳn tin rằng sẽ qua đón dạo đêm. Cậu trai chạy Vespa khoác áo phong sương, chở dọc đường đêm nhìn một Hà Nội rất khác.

Cậu trai chạy chậm chậm trên cây cầu đã rất cũ, bên dưới là khu dân cư lụp xụp có thể di dời bất cứ khi nào, vậy mà chỉ cần qua khỏi cây cầu, nhà cao tầng mọc như nấm sau mưa, ánh sáng xanh rực rỡ của những ước mơ đời đời. Có khi đời người ta, chỉ cách nhau đúng một cây cầu giữa giàu - nghèo, sang - hèn, sướng - khổ.

Cậu trai chạy dọc Hồ Tây, hồ lớn, nghe đâu gần hai chục cây số, chả bù cho cái Hồ Con Rùa nổi tiếng nhất đất Sài Gòn, chưa đầy hai trăm mét. Cậu chọn một nơi vắng, người ta bán trà chanh khuya, hai người ngồi nói chuyện, nghe tiếng nước hồ vỗ như tiếng đời thở than, nào nề.

Đường về khuya, cậu trai cởi áo khoác đưa mặc, bảo coi chừng bệnh. Cậu chạy xe, thỉnh thoảng hình như rùng mình vì gió nửa đêm ngược hướng.

Đâu phải chỉ mỗi đèn Sài Gòn không bao giờ tắt, người Sài Gòn không bao giờ ngủ. Người ở đâu mà lòng còn vương đau thì cũng cứ trốn rúc vô đêm mà sống.

Trước khi chia tay, cậu trai hỏi, "Về Sài Gòn có nhớ Hà Nội không?"

Im lặng, chẳng biết nói sao, bởi Hà Nội chưa xa đã thấy nhớ...

Quán

Hình như, tất cả những buổi hẹn hò của những người yêu nhau đều bắt đầu bằng một câu, "Em rảnh không, mai mốt mình đi ăn tối cùng nhau." Thì cũng như ông bà dạy, "Có thực mới vật được nhau." Hay giới trẻ bây giờ cũng nói, "Đường đi tới tim nhất định phải ngang qua bao tử." Muôn đời nay, lúc nào cũng vậy.

Có gái đang yêu, đi ăn cùng nhau luôn dè dặt, không dám ăn nhiều vì sợ đàn ông đánh giá. Nói thật nhé, đàn ông khi đã yêu ai, thường trở nên ngu lăm, nhất là về mấy khoản nhận xét bề ngoài, vì đơn giản khi đã yêu, tức là chấp nhận dáng vóc của người mình yêu.

Chúng ta đâu phải hoa hậu, không phải người mẫu nên không cần kiêng khem theo chế độ đặc biệt, ăn uống cực hình để giữ dáng giữ thân. Nhiều gái ăn với người yêu, bữa tối mắc lăm mà cứ cầm lên, cắn nhẹ một hai miếng rồi để xuống, "Em không dám ăn, sợ mập." Nhìn mà thấy tiếc tiền cho đàn ông dễ sợ. Có người tinh vi hơn, đi ăn với đám bạn thân thì muốn đánh nhau để giành, thiếu điều nuốt luôn cái đĩa, nhai luôn cái thìa, nhưng cứ hễ đi ăn với trai thì cứ như con mèo liếm sữa.

Đàn ông họ chẳng quan tâm mình ăn gì đâu, họ chỉ quan tâm người ngồi ăn đối diện với họ có phải là người họ thực lòng yêu thương hay không. Vì vậy, nếu đàn ông nói, "Em ăn nhiều vô, nhìn em gầy quá, thiếu sức sống." Có nghĩa là họ đang quan tâm mình thực lòng.

Mà thường, chúng ta hay sợ ốm, sợ mập không hẳn vì muốn người yêu mình ngắm, mà là cho những người khác phải ngắm nhìn, ghen tỵ, đúng không? Thật sự thì, ốm gầy cao thấp, ngực to ngực nhỏ gì cũng có nét đẹp và sự quyến rũ riêng của nó, người yêu mình sẽ tìm ra điểm tốt để yêu mình. Hãy cứ ăn thoải mái, ngon miệng nhưng vẫn giữ đúng vẻ lịch sự thì đàn ông họ sẽ thích thôi.

Người cũ, cũng là người thích chở nhau đến những quán ăn ngon để thưởng thức khoảng thời gian dành cho hai người. Nhưng đi ăn cùng người cũ, là những lần hiểu sở thích ăn uống của nhau để chọn một nơi phù hợp cho cả hai.

Họ thích ăn đồ Nhật, mình lại không ăn cá, thế là họ dụ dỗ mình như chăm đứa con nít, "Ngoan đi, cá Nhật làm sạch không còn mùi tanh đâu." Mình nghe theo, làm thử và kết quả là ăn được thật, sau đó, họ thú nhận, "Anh muốn em ăn cá để cơ thể đầy đủ chất, ăn thịt nhiều quá không tốt đâu." Nhưng thật ra mình biết họ dụ mình ăn để sau này có cơ lôi mình vô nhà hàng Nhật thường xuyên.

Mỗi lần giận nhau, hai đứa luôn làm lành bằng cách đi ăn một bữa linh đình, đến mức sau này mỗi khi có chuyện, lại phải dẫn đo có nên giận không, mắc công làm lành lại ăn, lại mập. Lần nào đi ăn chung, người cũ cũng ép mình ăn nhiều ơ là nhiều, lắc đầu không chịu ăn thì họ nói, "Anh muốn em ăn nhiều để khỏe mạnh, có sức mà yêu anh." Nhưng thật ra, là họ lại có ý đồ thâm sâu, "Anh muốn cho em ăn nhiều, mập ú, xấu hoặc để không ai yêu em, em chỉ có thể yêu anh mà thôi." Mình thì cãi lại, "Chứ không phải để lúc em mập anh cũng chê rồi bỏ em?" Họ cười, lắc đầu, làm gì có.

Họ nói vậy đó, mà họ quên nhanh lắm, họ cũng chẳng làm được những thứ họ nói ngày xưa đâu.

Đi ăn mãi cùng nhau, cũng quen dần với những thói quen của nhau. Có khi ra quán ăn, không cần đối phương lên tiếng cũng có thể gọi giùm. Mình biết người ta không ăn cay, chủ yếu là vì không thích mùi ớt, chứ vị cay của tiêu lại chấp nhận được. Họ biết mình ăn wasabi mức độ nào để bỏ cho vừa chén nước tương Nhật, không quá cay mà cũng chẳng nhạt nhẽo. Những buổi đi ăn buffet, họ biết cầm đồ gấp chính xác những thứ mình muốn ăn, chẳng sai món nào.

Họ biết tính mình ngược người khác, ăn thịt bò thích uống vang trắng trong khi ăn hải sản lại chọn vang đỏ. Biết rằng mình dùng dao rất dở nên thường cắt sẵn thịt ra thành từng miếng rồi để lên đĩa cho mình. Thậm chí, có những quy tắc trên bàn ăn họ và mình cũng chỉ cho nhau. Kiểu như khăn ăn phải đặt thế nào, để dao bên nào nĩa bên nào, khi đã ăn xong thì xếp dao nĩa ra sao cho phục vụ biết rằng mình đã dùng không cần dọn đĩa mới.

Người cũ ở dơ, có khi ăn xong, đang trong thang máy đi xuống cũng kéo mình lại gần, hôn một cái, khi bị đẩy ra vì mắc cỡ thì bày đặt cười cười, "Ai thèm hôn em, anh chùi miệng mà..."

Ăn cùng người cũ, không chỉ gói gọn trong những nhà hàng sang trọng, còn là những tối lê la cơm hàng cháo chợ, quán ăn lề đường chen chúc đợi chờ.

Có những ngày, hai đứa chở nhau quanh Sài Gòn, tự hứa với nhau rằng thấy gì ngon cứ tấp vào ăn. Mà Sài Gòn lại là mảnh đất của những món ăn vặt nên lần nào về bụng cũng no căng.

Quán lề đường, ngồi bên cái bàn xập xệ, hai đứa cười nói cùng nhau, đồ ăn dọn ra vẫn nhớ lấy khăn giấy lau sạch muống dưa rồi đưa cho họ. Quán lề đường có ngày đông, đứng xếp hàng, mình khó chịu, người cũ thì cứ đứng chọc cười, nhả mặt làm trò, "Muốn ăn ngon phải biết đợi chờ chứ." Vậy mà vừa ngồi xuống, chưa ăn được gì thì bà bán gánh đã bị đô thị đuổi đi, hai đứa vừa cầm cái tô vừa đứng vừa ăn, vậy mà cũng thấy ngon, thấy thích.

Quán lề đường, ăn xong nhìn quanh không thấy hũ tằm, mình đứng dậy lấy, họ dặn, đừng cầm cây tằm đưa cho nhau, mắc công là châm chích, về nhà thế nào cũng cãi lộn, đưa tằm cứ đặt nguyên hũ xuống bàn, người kia tự khắc cầm lên. Mình nghe lời, làm theo, vậy mà tối đó cũng cãi nhau, mình phụng phịu, "Nói chả đúng gì cả, có đưa tằm đâu mà cũng thiếu điều quát nhau đó."

Quán lề đường không mắc, rải dọc Sài Gòn, chứng kiến người ta có đôi có cặp đến ăn, rồi thời gian sau, lại đến cùng một người khác hay chỉ đến một mình. Cũng có những quán lề đường, đã ăn cùng một người thì không còn quay lại khi người thành người cũ. Ăn lại món cũ thì không sao, chỉ sợ vô tình gặp lại người cũ thì thấy lòng đau sao đặng.

Những ngày khi người vừa thành cũ, những buổi chiều về là những lần lui thủi một mình vào quán ăn, gọi đại một thứ gì đó ăn cho xong bữa để về nhà, ăn như kiểu ăn để có sức mà hít thở, nhai thứ gì cũng như bột trắng, không hương không vị. Nghĩ lại sao mà người ta ác, đi xong rồi đem luôn cái hương vị đồ ăn đi theo.

Nhưng mà rồi, giai đoạn đó cũng sẽ qua, người ta đi, mình vẫn phải sống, món ăn đã cũ, hâm lại cũng không thể nào ngon bằng một món mới. Thay vì bỏ hết những nơi quen thuộc từng ăn, cũng phải tới lúc học cách để tới ngôi nơi đó, ăn những món xưa, nhớ về chuyện cũ mà mỉm cười, biết là qua rồi, xong rồi.

Cũng như khi còn người cũ, họ tập cho mình thói quen, giờ không có người ta, phải tập làm những thứ đó một mình. Ừ thì hóa ra, lúc người thành cũ vẫn còn tập cho nhau được một thói quen, đó là sống tự lập khi không còn họ.

Cảm ơn một người nay đã cũ.

Tây

Mỗi vùng đất sẽ hình thành nên tính cách con người khác nhau, nếu một gã đàn ông phương Đông cuốn hút người ta bằng sự huyền bí, uyên sâu thì đàn ông phương Tây khiến người khác thích thú bằng sự tự do, phóng khoáng. Và cũng vì vậy, người cũ phương Tây cũng sẽ cho người ta nhiều ký ức khác hẳn một người cũ phương Đông.

Trai Tây tôn trọng quyền cá nhân. Chuyện của anh là chuyện của anh và chuyện của em là chuyện của em. Nếu cần nhau giúp đỡ, hãy lên tiếng, yêu cầu. Đừng im lặng để rồi khi mọi thứ đổ vỡ lại la lên rằng vì sao anh không giúp em, không quan tâm em. Vài ba tiếng mỗi ngày ai làm việc ấy, dù là ngồi cạnh nhau. Nhưng cái cảm giác yên tâm rằng trong không gian xung quanh mình đang tồn tại một người yêu thương đủ để mình cảm thấy an toàn làm việc.

Trai Tây thích đi, thích di chuyển, thích du lịch để nhìn ngắm thế giới bên ngoài. Trai Tây đi du lịch hay cầm theo cái điện thoại, không phải để chụp hình, đăng lên mạng, không phải để chơi game mà thường dùng để dò đường tránh cho hai đứa bị lạc. Trai Tây hứng thú với thiên nhiên, thường cảm nhận tất cả bằng mắt, ghi lại trong đầu và giữ cảm xúc trong trí não chứ không chụp hình, quay phim để rồi không bao giờ mở ra coi.

Trai Tây ưa đọc sách. Đi bất cứ nơi đâu trong túi sách trai Tây cũng có một cuốn sách giấy. Qua nước bạn thì đọc sách về văn hóa nước bạn, trong nước mình thì đọc sách văn học, lịch sử khi rảnh. Đặc biệt là những lúc ngồi chờ máy bay, hay đi xe bus. Thường phương Đông chơi game, ngủ nghỉ thì phương Tây lôi sách ra đọc, mà nhìn cái cách cúi cúi đầu lật trang sách, tự dưng thấy thương gì đâu.

Trai Tây ít khi cãi nhau khi yêu. Thường khi có chuyện bất đồng quan điểm, trai Tây chỉ ra những điểm vô lý trong ý kiến của đối phương rồi cố gắng thuyết phục bằng ý kiến của mình. Nếu vẫn không nghe, vẫn cứng đầu làm theo ý mình thì trai Tây vẫn cứ cho làm, làm xong rồi nếu có sai thì chịu hậu quả, lần sau tự biết mà nghe lời trai Tây.

Trai Tây miệng hay nói cảm ơn và xin lỗi, đúng lúc, đúng chỗ, đúng người. Ngồi cafe xong tính tiền, phục vụ mang tiền thối ra trai Tây mỉm cười cảm ơn. Cần phải đi ngang qua một người đứng trước vì gấp, trai Tây nhẹ cúi đầu xin lỗi. Nhiều lúc trai Tây cảm ơn hay xin lỗi mà người nhận hai thứ đó cũng tròn mắt ngạc nhiên, bởi trước giờ ít ai nói mấy từ đó với họ. Trai Tây nghe kể, chỉ le lưỡi, "Quen rồi!"

Trai Tây thích nói chuyện, tâm sự cùng nhau. Có chiều chả làm gì, pha hai tách trà nóng, bên hiên cửa sổ nhìn xuống đường từ căn chung cư cũ trai Tây mượn ở. Trai Tây ngồi, đưa kia nắm gói đầu trên đùi, trai Tây hút thuốc, khói bay ve vãn trên da. Trai Tây vôn vê tóc, kể cho nhau nghe một ngày dài thấy những chuyện buồn vui, đâu đó nghe trai nói, "Hôm nay không hiểu sao đứng xếp hàng mà người ta nhìn mình như từ trên trời rơi xuống." Sau khi nói, trai Tây lại hỏi, "Hôm nay em có gì vui?" Đời công chên, nhiều khi cần một người hỏi vậy là đủ.

Trai Tây không ngại khám phá. Đi cùng nhau có thể chọn một chỗ ăn xa lạ, nhiều khi cần được một miếng lại nhăn mặt, nhè ra, nhưng vẫn thích, vẫn vui vì hôm nay biết được chỗ này để lần sau chừa ra, không đi nữa. Trai Tây nhìn mọi thứ thường ở hai mặt tích cực lẫn tiêu cực, không quá bi quan cũng chẳng quá lạc quan, chỉ đơn giản là... khách quan.

Trai Tây hay để ý cảm xúc người đối diện và biết cách dành chỗ cho im lặng. Chiều đi về, mặt một đồng, trai Tây hỏi liền, không vui hả, chỉ gật đầu ừ ừ. Trai Tây chẳng hỏi gì thêm, chẳng an ủi gì thêm, chỉ đơn giản quăng cho cái khăn, đi tắm đi. Lui cui đi tắm, lòng vẫn còn bức, vừa lau khô người đã nghe tiếng trai Tây từ bếp, "Ra bàn ngồi đi, nấu gần xong rồi." Và ăn, vẫn im lặng, ăn xong một bữa, cái bụng no rồi đầu óc cũng tươi tỉnh hơn, giờ mới kể cho trai Tây nghe chuyện hôm nay gặp phải. Trai nghe, mỉm cười, kêu kể ra được tức là cũng chả có gì ghê gớm, đi ra coi phim chút đi rồi ngủ.

Nằm trên giường cùng trai Tây, cũng là nhiều cảm xúc khác nhau.

Trai Tây biết cách hôn. Cái hôn chia làm nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau. Lúc dạo đầu chỉ là cái hôn nhẹ nhàng, mơn trớn kéo dài từ môi, đến tai, rồi cổ. Trai Tây biết cách khi cười, để hơi thở vuốt ve những nơi nhạy cảm, khiến người ta rúm ró người trong vòng tay siết. Đến khi cảm xúc nhiều hơn, cái hôn gấp gáp, mãnh liệt, trai Tây biết cách để lưỡi như gã thám hiểm lặc vào hang vòm miệng, táo bạo kéo người ta vào cuộc vui của mình. Đến lúc cao trào, trai Tây vẫn biết cách hôn để nghe mồ hôi lăn dài trên môi, ướt át trên miệng. Đâu đơn giản mà người ta đặt tên cho nụ hôn sâu là "Nụ hôn kiểu Pháp."

Ngay cả khi trên giường, trai Tây cũng biết cách trò chuyện. Khác với cái im lặng cố hữu của nhiều trai phương Đông. Trai Tây hoạt ngôn hơn, thoải mái hơn khi nói chuyện giường chiếu, những câu ngắn, có khi chỉ là khen ngợi một phần cơ thể, có khi là cảm thán để diễn tả cảm xúc mà trai Tây đang có. Người nào lại chẳng tan chảy khi nghe cái lời thì thầm bên tai lúc vui vầy rằng "Môi em ngọt quá, anh chết đây."

Trai Tây để ý đến cái khê chuyên người của kẻ nằm cạnh. Khác với một số trai phương Đông hay nghĩ rằng chuyện bước lên giường chỉ là để gìn giữ di truyền, giống nòi, đa số trai Tây lại nghĩ đó là một thứ nghệ thuật, là một thứ để con người ta tận hưởng, và thường trai Tây không ích kỷ chỉ biết đến bản thân mình. Trai Tây biết để ý từng cử động của đối phương, chỉ cần một cái nhăn mặt, trai Tây sẽ dừng lại và hỏi, "Đau hả, đổi tư thế nha." Đôi khi ở những lần đầu, người ta thấy ngỡ ngàng, nhưng dần dà sẽ hiểu đó cũng là một cách quan tâm từ những góc nhỏ trong cuộc sống.

Trai Tây, về cơ địa thì kích thước đã là khác biệt. Không cần nói nhiều ra thì hình như... ai cũng biết. Thường thì trung bình của Tây đã là khá của ta, khá của Tây thì chắc khủng của ta, còn khủng của Tây chắc... chết ta. Nên yêu một gã trai Tây, cũng nên chuẩn bị chút gì đó cho những thứ sẽ... đối mặt.

Trai Tây, luôn rõ ràng trong những mối quan hệ xung quanh. Tình một đêm thì dừng ở một đêm, dù thích đến bao nhiêu cũng không có đêm thứ hai. Có khi, trai Tây lên giường không có nghĩa là trai Tây yêu, chỉ đơn giản là trong giai đoạn đó trai Tây muốn lên giường, sau khi bước xuống giường, hai người vẫn là bạn bè, vẫn mỉm cười lúc chào nhau. Nếu sẵn sàng, có thể tìm hiểu để đi tới những mối quan hệ xa hơn. Đừng nên nhầm lẫn để rồi người khó chịu là chính bản thân mình.

Như cái ngày trai Tây phải chuyển công tác sang đất nước khác. Tối đó cùng nấu ăn, xong khui chai rượu, vẫn ngồi bên cái hiên cửa sổ mỗi chiều, thấy đèn dưới kia lấp lóa, xe chạy ào ào. Trai Tây hỏi, không biết nước kia có nhiều xe máy như nước này không? Chợt giật mình nhớ là bữa kia hứa dạy trai Tây chạy xe máy mà chưa kịp, chắc bên nước kia không nhiều xe máy đâu, khỏi dạy cho rồi. Nhiều khi muốn ngăn cản, hỏi có thể ở lại được

không, nhưng biết chắc câu trả lời sẽ làm đau lòng nên thôi. Trai Tây trọng sự nghiệp hơn tình cảm.

Tối đó say, mà chỉ ôm nhau rồi ngủ, không làm tình.

Dĩ nhiên viết ra không phải để khen trai Tây rồi chê trách trai phương Đông, hay cổ vũ mọi người cứ yêu Tây đi. Dĩ nhiên không phải trai Tây nào cũng như vậy và cũng khối trai ta đầy tâm lý, thấu hiểu và dễ thương. Chỉ là chuyện cũ, chợt nhớ nên kể lại.

Giờ thỉnh thoảng, vẫn nhận được một tấm bưu thiếp của trai Tây đã cũ, có khi từ nước này, nước kia, trai Tây hứa nếu có một ngày về lại thành phố chạy xe máy nhiều, sẽ đi kiếm gặp đầu tiên.

Tự dưng thấy vui, chiều đó bình yên, dù xe vẫn đông và lòng người vẫn bộn bề trăm nỗi.

Đất

Người ta không yêu đất, không ghét đất, chỉ là ghét là yêu những con người gắn trên vùng đất đó. Như có gã tình nhân tên Sài Gòn, tính tình trái khí trái nết, nhiều lúc chảnh chọe, hống hách, nhiều lúc dịu dàng, thấy thương.

Sáng dậy, gã thênh thang nắng, thênh thang gió, cho những người yêu gã biếng nhác trườn dài trên ghế sofa quán cafe sang chảnh. Có khi cả đám chả làm gì, ngoài cái việc mạnh ai nấy cầm cái điện thoại thông minh, cầm cúci nhẩn nhẩn, lâu lâu ngẩng mặt cười với nhau một cái để chụp hình đăng lên mạng xã hội. Cũng có đứa lén chụp hình một mình, đăng lên kèm dòng chữ "Sài Gòn đông người mà vẫn thấy cô đơn" dù rằng bên cạnh nó đang là người với người bần bộn.

Ban trưa gã nắng. Dân chúng kêu gào Sài Gòn chỉ có hai mùa, một mùa nắng, một mùa nắng thấy mẹ thấy cha. Gã cười khẩy, đâu quan tâm nên vẫn tiếp tục nắng cho mấy đứa tình nhân tức càng thêm tức. Long nhong xe giữa trưa, thấy tình nhân Sài Gòn ai cũng hai ba lớp áo, nào áo mỏng áo, áo dày, nào váy chống nắng chống nóng, nào khẩu trang, găng tay, vớ da chân... hẹn người tình Sài Gòn, nhớ trừ hao đâu đó dăm ba phút để người ta còn đứng lệt bết đờ giữa đường để đi lên chỗ hẹn.

Chiều, Sài Gòn dập dìu sóng người tan sở, đường đông nghẹt người ta lẫn chen. Thịnh thoảng đụng nhau cái rầm, thôi thì đường đông có ai muốn, cúci đầu xin lỗi một tiếng rồi đi là được, vậy mà cũng đâu chịu làm theo, nhất định cứ lôi ba má nhau ra mà nặng lời, để rồi nhào xuống, dẫn nhau vô trong lề, cời cái nôi cơm điện trên đầu ra làm vũ khí rồi đánh nhau như phim chương. Tình nhân Sài Gòn nhiều khi hung hăng đến lạ.

Tối Sài Gòn nhiều khi nhàm chán. Dân nào nơi khác tới chơi thì thấy đất này vui vẻ, dân nào lớn từ lòng Sài Gòn lớn lên thì nhiều tối tự hỏi, biết phải đi đâu đây. Lòng vòng cũng nhiều đó chỗ, ăn xong bữa tối ở cái quán nào đó, không cafe tiếp thì chui vô cái rạp chiếu phim, diễn kịch, chui vô cái phòng trà nghe hát nhạc trẻ nhạc vàng nhạc tím nhạc xanh, chui vô cái sân khấu hình cái trống coi mấy màn tấu hài lặp đi lặp lại. Mà không vô mấy chỗ đó, thiệt cũng không biết đi đâu bây giờ.

Khuya Sài Gòn không bao giờ ngủ. Giờ nào ra đường cũng thấy người ta ngồi xếp thành hàng, có quán trà sữa của ông bố già sau lưng cái nhà hát bự. Tụi trẻ xách đàn ra ngồi nghe ngao hát, quên sầu quên đời. Có đêm quán ế, ông bố già cũng bày đặt đàn hát tham gia, giọng ông già trầm đục, nghe như từ cái thời nào đứng hát vọng về mấy câu ừ ê.

"Phòng trà Mỹ Trân nghe Thái Thanh ca Biệt Ly, Anh ngược nhìn tôi qua khói hương thơm cafe. Giọt buồn không tên lén qua tâm tư đê mê, mình thức đêm thật khuya..."

Qua ngày đó, tôi nghe người nói anh lên đường xa thật rồi. Tôi buồn nhớ, tim đau rạn vỡ ôi thương anh thương nhất đời..."

Nửa đêm về sáng, Sài Gòn giao ca. Mấy gã uống bia lẽ đường ngà ngật say dìu nhau ra xe taxi, lên xe máy lượn vòng về nhà, mấy xe kẹo kéo nhạc sống cũng lầm lũi đẩy xe về xóm trọ vùng ven, vừa đi vừa lăm bắm tính coi cả tối nay hát khô cỡ bán được bao nhiêu ngàn. Trên lẽ đường, báo giấy xếp lớp chờ người tới cầm giao cho kịp sáng. Hàng quán bên đường cũng bắt đầu dọn ra trong cái ngái ngủ còn sót lại từ đêm.

Sài Gòn giao ca, nghèo giàu giao thoa, người ta giao cái trần trở trong lòng cho nhau, kẻ ngủ vì tìm mơ, kẻ thức sống lại thực tại.

Đất Sài Gòn lạ, tình nhân của đất cũng lạ, có người tốt cũng có kẻ khùng kẻ điên. Như bữa chạy xe ngay cái bùng binh bụi, thấy có tấm biển người ta ghi sẵn, "Chị em nào đi bệnh viện Từ Dũ thì đi thẳng hết đường này, quẹo trái, thấy tòa nhà to có hình mẹ bồng con là tới." Bên dưới còn có thêm dòng biên nho nhỏ, "Còn hông biết thì đi xe ôm, tui chở." Tình nhân đất Sài Gòn bận sống, bận thở, bận bon chen nhưng vẫn rảnh đủ thì giờ dành cho những người cùng yêu đất này như mình.

Cũng như có chiều nọ trên đường về nhà, thấy giữa đường có tấm tôn lợp mái nhà bằng nhựa nằm bắt ngang, xe chạy vù vù, cán trúng kêu lộp bộp, văng lung tung, vậy mà không ai thèm tới lượm đi. Có thằng nhỏ, mặt cười ngu ngơ, lon ton chạy ra kéo tấm tôn vô trong lề để xe không cán trúng, khỏi tai nạn. Vậy mà má thằng nhỏ la nó, "Thằng khùng, muốn chết hả mậy?" Ờ, đúng là thằng khùng lo chuyện thiên hạ.

Yêu người Sài Gòn, là yêu cái cafe sớm lười biếng, yêu cái nắng nóng ban trưa, yêu cái kẹt xe buổi chiều, yêu cái loanh quanh buổi tối và yêu mấy đêm không ngủ. Yêu cái phóng khoáng, chịu chơi, dân dã. Yêu cái thật lòng có sao nói vậy, yêu cái vùng vẫy khỏi nghèo, khỏi đói, yêu cái mùi mồ hôi nồng nồng, yêu cái khói bụi bám trên quần áo thương quen.

Chia tay người Sài Gòn, là sáng năm dài, ngẩng mặt nhìn đồng hồ thấy hai cây kim như mình với nó, một vòng tròn chỉ chạm được một lần rồi cứ vậy lướt qua nhau mãi. Là trưa không còn suy nghĩ sợ nó đi nắng về nhức đầu hay cảm. Là chiều khỏi ngóng coi nó nhắn tin khi về đến nhà hay chưa, là tối không còn ai đưa đi dạo, là khuya quên luôn cái sương sớm đằng sau xe.

Sài Gòn chia tay, bi nhưng không lụy. Buồn thì buồn đó nhưng quên cũng nhanh. Đám bạn thân nhắn tin, báo chia tay, tụi nó chỉ ồ lên hai chữ "Nửa há?" rồi thôi. Cafe, bia bọt. Dắt díu nhau đi mấy cái trung tâm mua sắm, để rồi về nhà nhận ra thêm một thực tế, chia tay không chết, chia tay mà hết tiền mới đáng chết. Lại lo cày như con trâu để trả nợ mấy cái thẻ màu vàng màu bạc có sức cám dỗ chết người.

Sài Gòn biết, người ngoài kia đầy, cơ hội cũng nhiều, nên người đã muốn đi thì không nên giữ, vì nếu muốn ở lại họ đã không cất bước mà đi.

Đất Sài Gòn sống nhanh, chết trẻ, hoang dại, tìm vui... Dễ đến, dễ đi, dễ nhớ cũng dễ quên rồi lại dễ dàng tìm một giấc mơ mới.

Đất Sài Gòn nói rộng không rộng, nói chặt không chặt. Người ta yêu nhau rồi, giận hờn xa nhau, nhiều khi muốn gặp lại mà tìm hoài không thấy gặp. Người ta yêu nhau rồi, giận hờn chia tay, lòng muốn quên nhưng sao nhìn đâu cũng thấy người như người cũ.

Bởi, đất không nhau, đất thành đất đau là vậy...

Dễ

Cùng nhau vô một nhà hàng, ngồi gọi món và ăn một bữa thì dễ. Nhưng cùng đi chợ, về nấu ăn, đơn sơ giản dị trong nơi của hai người mới khó.

Nói với nhau bao nhiêu là chuyện, cười với nhau bao lần, trêu đùa nhau thì dễ. Nhưng lúc cần im lặng để lắng nghe, chỉ để nhìn thấy sự yếu đuối của nhau mới khó.

Hứa với nhau cả trăm ngàn điều, đời sông lấp biển, yêu nhau mãi mãi, chỉ có mỗi mình người kia trong đời thì dễ. Nhưng để làm những điều đó thành hiện thực mới khó.

Leo lên giường, lột đồ nhau ra, làm tình rã rời rồi ngủ cùng nhau thì dễ. Nhưng khi buồn, cần một người bên cạnh, xách xe chở nhau lòng vòng đường, thức trọn một đêm thì mới khó.

Đi chung một đoạn đường, bước lúc chậm lúc nhanh để chờ nhau hay đuổi kịp thì dễ. Nhưng để sánh bước cùng nhau đi đến cuối con đường đời thì mới khó.

Mà thường, người ta ngại khó nên chỉ toàn muốn làm những thứ dễ dàng thôi.

Em có muốn cùng anh làm những điều thật sự khó khăn không?

Xa

Trong tất cả những thứ tình cảm, yêu xa có lẽ là loại tình cảm làm trái tim người ta khổ đau nhất.

Những ngày dài mỗi mệt, chỉ biết quanh quẩn ở hai nơi, hết công ty rồi lại về nhà, mà ở nơi nào cũng làm được một chuyện là ôm máy tính. Có khi làm việc, có khi nói chuyện cùng mấy người thân quen, cũng có khi viết linh tinh mấy thứ về cuộc đời phù du, về phận bạc nên chẳng dám yêu ai. Thời đại số, mạng xã hội kéo người ta gần nhau hơn, có kẻ ở Bắc vẫn biết người trong Nam sống sao, có kẻ cách nửa vòng trái đất mà vẫn ngày đêm trò chuyện.

Khi đó, người ta vô tình đọc mấy dòng mình viết, đồng cảm rồi vào nói chuyện, làm quen. Cũng giống như bao tử người tìm đến nhau trên mạng, nguyên nhân chính vẫn cứ là do cô đơn. Bên này cô đơn, bên đó cũng cô đơn. Bên này bộn bề người, bên đó chen chúc người, vậy mà giữa cái bộn bề cái chen chúc cũng chẳng tìm được một ai là dành riêng cho ai. Bên đó người đông, nhưng người bận, ai cũng ngày ngày lướt như cái bóng trong dòng đời, lo làm, lo kiếm tiền, có khi người cùng một nhà mà cả tháng còn không gặp được mặt nhau. Bên này người cũng đông nhưng người thì vô tâm. Nên bên đó, bên này, cứ vậy đi về đường còn mờ mờ.

Rồi thì từ cái thiếu, người ta cần, ban đầu chỉ là cần một người để nói chuyện băng quơ, mấy cái câu hỏi mà khi mới quen nhau người nào cũng hỏi, ngày nào cũng hỏi, "Đang làm gì đó, ăn cơm chưa, chuẩn bị ngủ chưa, hôm nay vui hay buồn, bên đó có nhớ bên này không..." Có khi, mỗi cái việc chia tay đi ngủ mà cũng kéo lê thành cả buổi nói chuyện dài, bên này hay bên đó, bên nào cũng dây dưa, "Em ngủ đi, anh ngủ trước đi, oản tù tì

đi, ai thua thì phải tắt máy trước..." Người ta níu, người ta kéo từng phút từng giây để được nhìn thấy nhau. Mà hình như yêu xa mới vậy, mới thiếu mới thèm, chứ sát cạnh bên, gặp được hàng ngày thì có bao giờ khao khát thêm một giây một khắc.

Tình cảm cứ vậy mà lớn, như kiêu quăng hạt mầm rồi không cố ý chăm sóc mà cũng tươi xanh. Không phải không thương không thích để ngó lơ, mà dặn lòng đừng làm khổ nhau, bởi yêu xa khổ lắm, khổ cho bên đó khổ cả cho bên này. Nhưng tránh không được, vì tình đến mình muốn cản cũng không xong. Lúc nói tiếng mình yêu người ta, mà còn thòng thêm câu dặn, yêu nhau kiểu này khổ lắm đó nha, nói trước cho biết để chuẩn bị tinh thần.

Người ta, "Em lì lắm, không hù được em đâu." rồi cứ vậy mà yêu, người cũng cứ vậy mà xa.

Mấy tối tranh thủ, chẳng dám đi đâu, chỉ dám mua đại gì đó rồi về nhà ngồi ăn trước màn hình máy tính. Bên đây tối bên đó trời sáng, ăn tối bên này là lúc ăn sáng bên kia, người ta gõ bàn phím, "Em chỉ ước gì mình được nấu một buổi sáng cho anh, một buổi tối cho anh... nhìn cơm hàng cháo chợ vậy hoài, em xót." Mình thì cười hề hề, về đây đi rồi nấu, lúc đó nấu cực quá đừng chửi anh.

Có ngày bên đó lái xe đi làm, ngoài trời tuyết, bên đó gọi điện, giọng trong điện thoại còn hòa chung tiếng nhạc.

"Mình đi nhau tới, đất nước xa xôi, miền hoang mạc nào. Và rồi nơi đó, chỉ có yên ương xây tổ ấm..."

Giọng bên đó run run, "Nhiều lúc mệt, em muốn bỏ hết để về với anh, rồi nếu được thì cùng đi tới đâu đó để sống, xa khỏi những nơi đầy thị phi này..." Mà nói vậy chứ có bao giờ làm được, bên đó có gia đình, bên đây còn cha mẹ, chưa vẹn toàn chữ hiếu làm sao dám nghĩ đến chuyện bản thân. Ước thì nhiều, muốn thì nhiều mà cuối cùng cũng đành lỗi hẹn cùng nhau.

Mấy đêm Sài Gòn chuyển mùa, nghe hơi lạnh phủ buốt trên bàn tay chạy xe. Nhìn thấy người ta chạy ngoài đường, tự dưng ganh tị, rồi lại tự động an ủi bản thân, "Thôi mà, vì là mình ở xa, chứ ở gần thì còn mặn nồng hơn vậy." Tối về gọi điện, kể bên đó nghe, bên đó hình như ghen ghen, hát mà giọng lạc mất tiêu...

"Vì mình xa nhau, nên em chưa biết xuân về đây thôi. Ngày xuân vẫn trôi, tình mình vẫn hoài thương nhớ đây với..."

Lần đó lễ Tình nhân, biết mấy cái ngày kiểu này nên hạn chế ra đường, nên hạn chế lên mạng xã hội để nhìn ngó lung tung, bởi nhìn rồi có khi ganh tỵ mà chết. Bên đó dậy sớm, thấy lui cui, bận rộn gì đó mà không nói chuyện được, tự dưng bên này buồn, kiểu như trách cứ vu vơ không quan tâm cho đủ đây. Ai biết đâu lát nữa bên đó cầm ra cục chocolate méo mó, ngòi cổ giải thích đó là hình trái tim, bên này nhìn sao cũng không thấy giống, bên đó xụ mặt, bên này phải gật đầu, ừ thì chắc tim mấy người loại đặc biệt nên hình nó méo méo vậy. Rồi bên đó lặng im, tự dưng đang vui mà nước mắt đàng đàng. Nói rồi mà, yêu xa khổ lắm, sao cứ đâm đầu vô để rồi giờ đau cho biết mùi đời với người ta. Tối đó nhớ, nhớ cồn cào, có ngủ được đâu...

Yêu cỡ vậy, mà rồi cũng phải đến lúc thất hứa cùng nhau. Cái bọn bề, cái bon chen của bên đó bên này sao dữ dội, đến lúc nghệt thở rồi đành nói câu

xin lỗi, cho nhau dừng lại, "Đời ai cũng khổ, cũng đau, thôi thì bớt cái đau cái khổ vì nhớ giùm nhau nha anh." Lời người khi đó, tới giờ thỉnh thoảng như vẫn còn nghe. Rồi thì người xa thành người đã cũ.

Hoàn thành những thủ tục cuối cùng để ghi dấu lãng quên, nhấn nút ẩn đi trang của họ, tránh nhìn thấy để lòng dợn cơn buồn. Thỉnh thoảng len lén vào coi, thấy người ta vẫn an yên nơi đó, phần nào cũng yên tâm.

Đằng đẵng miền quên, đâu một ngày nhận được cái tin nhắn từ điện thoại, số lạ không lưu, nội dung chỉ là một dòng vồn vẹn, "Có thể chở em một vòng Sài Gòn như đã hẹn hồi hai năm trước không anh?" Ký tên bên dưới là cái biệt danh đã đặt cho nhau hồi còn mặn nồng trong quá khứ. Tự dưng tay run, lò mò vào trang cá nhân mới biết người ta đã về bên này. Chuyện cũ quá rồi, có nên nhắc lại cùng nhau?

Trước cách nửa vòng trái đất, mà sao dám mạnh dạn để yêu, giờ cách còn có năm bảy con đường mà chờ nhau thấy lòng như để trên ngọn lửa, đứng ngồi thấp thỏm không yên. Lúc trên xe, tự dưng lúng túng, hai đứa ngồi kế bên nhau, ngó ra ngoài đường thấy ánh sáng trôi vèo, kỷ niệm cũ tự dưng sống động như đang coi phim nhựa. Bên kia có tiếng hỏi nhỏ, hồi đó nói nhiều lắm mà, sao giờ tự dưng im lặng...

Quán trên tầng cao, nhìn xuống cả thành phố đêm, bàn có đèn cầy ánh sáng lung linh, chai rượu vang vơi đi phân nửa, bữa tối tình nhân mà lúc còn yêu đã hẹn, giờ cuối cùng cũng ngồi ăn được với nhau, chỉ khác ở chỗ giờ đã không còn là tình nhân. Rượu càng uống càng nhạt, hỏi người ta chuyện tình cảm bên đó, họ nói cũng đang yêu được hơn một năm, cũng có giận hờn, có nước mắt, nhưng rồi vẫn bỏ qua hết để giữ lại nhau, "Vì ngày trước

em nhớ, anh từng dặn nếu kiếm được một người thực lòng yêu thương mình, hãy trân trọng họ."

Tối đó dùng bữa không về, ngủ cùng nhau. Và "ngủ" là "ngủ" chứ không phải "ngủ". Nằm gối đầu trên tay, tự dưng bạn cười, nói rằng đâu ngờ khi có dịp nằm cùng nhau như đã hứa thì là lúc thành người cũ của nhau. Bật cười theo bạn, ừ thì đời mà, có biết trước được cái gì sẽ xảy ra. Và hôn nhau, nợ hôn nợ từ hồi mấy năm trước.

Lúc người ta về, đã không đón, đến khi họ đi cũng nhất quyết không tiễn. Thôi thì cứ mãi dằng dẳng xa xa mà hướng về, có khi vậy mà thấy lòng an yên hơn.

Chuyện cũng lâu, giờ thì thoảng vẫn hay vào chào nhau, hỏi thăm người kia mập ốm ra sao. Có khi cũng nhắc lại kỷ niệm, thấy nhẹ tênh nhẹ tang, mà còn mừng khi biết bạn đang hạnh phúc với lựa chọn của mình.

Có lần bạn về, ngồi ăn tối, uống vang, hút thuốc, bạn nói sao giờ nhìn mình khác quá, mình gật đầu, biết bạn nói thật lòng và nói đúng, nên nói luôn cái câu bạn còn bỏ lửng, "Em chỉ còn yêu anh ở đâu năm bảy năm trước, còn người đang ngồi trước mặt, em không thể yêu đâu, đúng không?"

Bạn im lặng, hút xong điếu thuốc, mỉm cười rất điềm nhiên. Bạn là xa, mãi mãi là xa... Nhạc trong quán vẫn còn dằng dẳng.

"Mấy năm cách biệt chỉ vui đêm này. Chưa với tâm tình của hai chúng mình. Một lần trong đời em nói yêu tôi, tiếng ngọt trên đầu môi.

Này bạn đêm nay hay hỡi, nếu mai đi rồi nhớ mang theo nụ cười. Còn tôi đêm mưa còn tôi đợi chờ, Thì dù xa xôi, tôi vẫn là của người..."

Yêu mà xa, bắt đầu bằng những nhớ nhung, dần vật, vậy mà kết thúc bằng cái mỉm cười dành cho nhau. Bình yên đến lạ. Cảm ơn bạn đã chứng minh rằng, câu nói "Nhìn thấy em hạnh phúc là anh cũng sẽ thấy vui" vốn dĩ vẫn tồn tại giữa đời thăng trầm.

Đường

Má kễ, ngày xưa làm gì có mạng, làm gì có điện thoại để nhắn tin, hẹn hò. Có chiều tíá thấy má chạy xe trên đường, nhìn ửng con mắt nên chạy xe đằng sau cả con đường dài, để chọc ghẹo, kết "mô-đen" nhau. Mà không chỉ tíá má, nhiều cặp hồi xưa yêu nhau trên những con đường phủ bóng cây của cái thành phố hơn ba trăm năm tuổi.

Những cung đường yêu, dẫn về vô tận...

Đất này đất tấp nập sống, người đất này cũng hồi hả yêu. Thường ai mới yêu cũng tranh thủ bên nhau vài ba phút giây cho thỏa lòng. Ngày đó nghèo, chẳng dám ăn sang trọng, coi phim cũng tháng chừng một lần tại bạn phải để dành tiền trả nhà, trả xe... thương nên hiểu, mỗi lần bên nhau chỉ biết lòng vòng quanh mấy con đường, từ vắng đến đông, từ gần đến xa. Có đợt ngồi gom lại, đặt tên là đường yêu...

Cái thú của việc đi khắp đất này là ngồi đằng sau lưng, nghe gió bạt vô người bạn, nghe bạn nói, "Em lạnh không, cho tay vào túi áo khoác anh nè" lại bĩu môi, "Muốn người ta ôm thì nói đại, bày đặt làm trò quan tâm."

Đường ngập ánh đèn. Đường không bao giờ ngủ. Có đêm bạn nhắn tin, kêu nhớ quá, ngủ không được, xuống đất cho gập một chút, chờ đi một vòng rồi về ngủ mới ngon. Vừa mới nhắn cái tin đồng ý thì đã thấy bạn đứng ngay đầu hẻm. Hỏi sao bạn liều vậy, lỡ bị từ chối rồi sao, bạn nói "Thì vòng về, nhưng biết em thế nào cũng đi, em mê anh lắm." Ủ, bạn đúng.

Đường ngập quán. Tối cuối tuần đi ngang, thấy Tây, Ta vào ăn tấp nập, xe hơi dừng bóng loáng trước cửa. Bạn kêu hay để hôm nào có tiền thưởng, dắt nhau vô ăn một bữa hoành tráng cho biết với người ta. Lắc đầu không chịu, thôi tốn kém lắm, ăn gì cũng được, bên nhau ăn là thấy ngon rồi mà. Giờ, nhiều khi ngồi ăn nơi sang trọng, tự hỏi rằng bạn có nhớ về chuyện ngày xưa không.

Đường bán quần áo tấp nập người qua.

Mỗi mùa Tết, bạn chở qua mấy đường bán đồ đông nghẹt. Người ta đi mua sắm nhìn mà ham, bạn cũng muốn mua mà túi tiền không cho phép, nên nhìn, ngắm ngó rồi thôi. Ngày sau len lén đi mua cho bạn cái áo thun, không đắt lắm, bạn mặc thử, miệng cảm râm, tốn kém làm chi, nhưng miệng nén cái cười. Nhìn bạn mặc áo, lòng cũng vui.

Đường nào đường ghêu ngao hát. Cái tật bạn từ lúc mới quen tới khi xa nhau vẫn không bỏ là ngồi đằng trước xe phải hát. Chả khi nào thành bài thành câu, có khi đang bài này bắt vô bài nọ. Chọc bạn, nhạc sĩ mà nghe bạn hát chắc tự tử hết rồi. Bạn vẫn lì, hát là quyền của mỗi công dân, ai dám cấm. Vậy là bạn cứ hát, làm nhiệm theo hồi nào không hay, có khi bạn hát cũng hát theo vài câu, có khi chạy một mình rồi vẫn còn thói quen đó, hát mà giật mình nhớ người xưa.

Đường vòng đường xa. Ngày chưa là cũ, chẳng bao giờ bạn chở về cùng một con đường. Có khi bạn vòng qua đây, có khi bạn vòng qua kia, ghé chỗ này nhìn ngó, ghé chỗ kia mua đồ. Hỏi bạn bộ đạo này xăng rẻ lắm sao mà phung phí tợn, bạn kêu thích thì chạy, thì đi, bên nhau chứ có gì đâu mà bày đặt ý kiến ý cò. Với lại, bạn sợ thành nếp quen, lỡ có hết quen đi lại đường cũ không thấy nhớ. Bạn nói băng quơ, mà mình về suy nghĩ, cũng đúng,

đường nên tập cho nhau mấy cái kiểu nhớ như ngựa quen đường cũ, lờ sau này... rồi không biết ra sao.

Đường im lặng. Có lần bạn công chuyện, tới trễ nên để bạn chờ lâu mà cũng không nhắn tin báo được do điện thoại thông minh quá còn người thì ngu. Rốt cuộc lí nhí xin lỗi trong khi bạn im lặng, đường đi coi phim hôm đó sao tự dưng xa lắc xa lơ. Mãi đến bãi gửi xe, đứng gần mà bạn cũng giận hờn, "Đồ đi trễ, đừng lại gần tui." Nói vậy là biết hết giận rồi đó. Cũng có khi đường im lặng vì những chuyện không đâu, lòng khi đó thật sự khó chịu, tự dặn rằng đừng đi trễ, đừng trách cứ gì nhau để đường lúc nào cũng rộn ràng tiếng nói cười. Hay là nhớ, nếu có giận hờn thì kéo họ lại và hôn nhanh vào má thì sẽ hết giận hờn luôn.

Đường ghé ngang đường. Bạn đi làm đằng Đông, nhà thì đằng Tây, nhưng ngày nào cũng đều đặn đón đưa, có lúc hỏi bạn hay để tự chạy xe đi làm cũng được, mắc công quá chường, bạn không cho, kêu là thích đón thích đưa, thích cho ý lại để sau này có bỏ ra cũng không sống một mình được. Tính bạn đúng kỳ, cái gì cũng muốn kiểm soát người ta, mà hình như, lại thích có một người chịu khó kiểm soát như bạn.

Đường thì cứ vậy còn xa, người ta đi với nhau một đoạn rồi phải dừng. Có khi rẽ hướng, có khi quay về, bất chợt nhìn lại, có khi chỉ còn lại một mình. Cái lúc bạn ngập ngừng nói giờ đường khó chung bước nữa, xin được bước dừng lại để đi một mình, mới giật mình nhận thấy, hai người xuất phát thì cùng một điểm, nhưng rồi cứ vậy mà rẽ hướng dần, giờ muốn quay lại, phải có người đánh một vòng cung lớn. Việc đó đâu quá khó, chỉ là cả hai đều không muốn làm.

Thế nên đường thành đường cũ, người cũng vậy thành cũ trong nhau.

Sau chia tay, cảm giác chạy ngang một con đường cũ, chưa bao giờ là cảm giác dễ chịu trong đời. Nhất là những người đã cùng ta đi quá nhiều nơi, nhìn đâu cũng thấy kỷ niệm.

Mấy đêm một mình, không còn họ, vẫn chạy xe quanh những con đường sáng đèn, nhận ra một việc hình như giữa thành phố này có bao giờ đèn tắt hết đâu, lúc nào cũng sáng, lúc nào cũng cho người ta nhìn rõ mặt nhau, mà vẫn nhìn lầm. Lúc nào cũng sáng, vậy mà qua một khúc quanh thì người ta đã lạc mất nhau.

Không còn họ, mình chạy xe một mình, mới hiểu được gió lạnh tới mức nào, hèn chi hồi đó họ nói mình vòng tay ôm cho đỡ lạnh, vậy mà không ôm, tiếc chi với người ta để rồi giờ có muốn ôm một cái nghe hơi ấm chạy dọc cánh tay cũng không được.

Đường không còn họ, quán cũng vắng tanh. Cũng có thể quán vẫn đông người như trước, chẳng qua là mình không còn để tâm. Không còn họ, ăn đâu cũng được, ăn với ai cũng được, quán sang quán lẽ đường cơ bản là cũng như nhau, đi đường nào cũng tới, có gì để chú ý đến nữa đâu.

Tết năm nay cũng mất luôn cái thú dạo những con đường mua sắm. Nhớ là mình còn tính tặng họ một cái áo khác. Mà ai biểu cũng tại mình, không nghe lời người xưa, tặng gì không tặng đi tặng áo, tặng khăn, khác nào Truyện Kiều có nói, "Người lên ngựa, kẻ chia bào. Rừng phong thu đã nhuốm màu quan san." Giờ thì xa rồi đó thôi.

Đường không còn ai hát, mà nhớ cái giọng ồ ồ của họ, vậy là lại đeo tai nghe mà chạy xe. Riết cũng từ đó mà thành quen, giờ đi đâu cũng cần có nhạc nghe bên mình, thỉnh thoảng cao hứng cũng hát theo, chắc giọng mình nghe cũng kinh dị không kém gì họ đâu, chỉ tiếc là, giờ không còn ai chê mình như ngày xưa mình chê họ.

Hồi đó họ nói đúng, đi hoài một đường, lúc không còn đi chung thì một người đau. Giờ mỗi lần về nhà, đi ngang những nơi họ đã ghé, chỗ nào cũng thấy thân, thấy quen mà thấy lạ. Có lần ghé mua đồ, chị bán hàng nhìn thấy tự dưng hỏi, "Sao không thấy bạn em đi chung..." Cười gượng, không nghĩ rằng nhiều người chú ý đến việc thường xuất hiện cùng họ đến vậy. Rồi phải trả lời họ bận, mà bận thiệt, giờ đâu còn rảnh để dành bất cứ khoảng thời gian nào cho mình.

Đường giờ, tuyệt nhiên là đường im lặng, muốn giận hờn cũng chẳng còn ai, lăm lăm lũi lũi đi đi về về, một thân riết cũng thành quen.

Có khi qua một ngã tư cũ, tự dưng chạy chậm, như cố chờ để biết đâu gặp, nhưng rồi tự hỏi, gặp để làm chi, nên lại phải chạy nhanh qua mà tránh. Thấy bản thân mâu thuẫn. Lòng mình, mà mình còn không hiểu muốn gì, hèn chi người ta ngày đó cũng vì không hiểu mà hết chung đường.

Đường vẫn còn xa, nhìn lại thấy đã đi qua nhau. Đường níu ký ức nhưng giờ chỉ còn lại một người đi qua, người kia bước ngang nỗi đau đời nhau, nỗi nhớ chênh vênh...

Khói

Không nghiện thuốc, nhưng bản thân có hút. Mấy khi say, mấy khi cần ý tưởng hay chỉ đơn giản là một chiều hoang hoải, rót ly vang, ngồi bên cửa sổ hút thuốc, nhả khói, thấy đời lửng lơ như khói. Thấy tình cũng lửng lơ như đời.

Người cũ ghét thuốc, mỗi khi đi chung hay cần nhắc, tự dưng bỏ tiền mua cái chết dần chết mòn. Nhưng người cũ không cản, bởi tôn trọng quyết định cá nhân, chỉ mỗi khi muốn hôn thì quay mặt đi, lảng tránh. Nhưng càng tránh lại càng lấn tới, đè xuống tận khi nào hôn được mới ngưng.

Có lần làm tình xong, theo thói quen bật điếu thuốc, nhạc vẫn còn đang chảy dọc phòng.

"Dying young and I'm playing hard

That's the way my father made his life an art

Drink all day and we talk 'til dark

That's the way the road dogs do it - ride 'til dark.

Don't leave me now

Don't say good bye

Don't turn around

Leave me high and dry

I hear the birds on the summer breeze,

I drive fast, I am alone in midnight

Been tryin' hard not to get into trouble,

But I, I've got a war in my mind

I just ride, just ride..."

Người cũ hỏi một câu băng quơ, có khi nào bắt anh bỏ thuốc thì anh bỏ em không. Không trả lời, chỉ mỉm cười, kéo chặt vào lòng, hôn nhưng người ta lảng tránh.

Rồi cũng chia tay. Lúc thông báo vừa yêu xong một người nữa, cả đám bạn ai cũng ngạc nhiên, bởi thấy đang yên đang bình bỗng một cái đã tách ngả làm hai. Nói qua nói lại chi bằng nói luôn cho gọn, thật ra có vì lí do gì đi chăng nữa thì tất cả mọi cuộc chia ly trên đời đều quy về cho hai chữ "hết duyên". Ừ thì hết duyên nên phải xa nhau, vậy đi cho khỏe.

Chia tay xong, vẫn phải sống. Vì sự thật là chưa có trường hợp nào vừa mới nói "chia tay" là lăn đùng ra chết. Trừ khi chia tay rồi tự làm hại bản thân mình đến chết, mà cái đó không phải gọi là "chết vì tình", mà nên là "chết vì ngu". Thịnh thoảng cũng nghe qua về người nay đã cũ. Nghe nói họ giờ không còn như xưa, mà nghe thì biết vậy chứ cũng không có cơ hội gặp.

Vậy mà đời cũng run rủi cho gặp lại nhau, giữa một chỗ chật ních người, rượu, khói và nhạc. Họ đứng đối diện đằng xa, cùng một nhóm người xa lạ, nhìn thấy nhau, không nói được gì vì tiếng nhạc lấn át, họ chỉ cười, không

gượng gạo mà đầy mệt mỏi, cái bình yên ngày cũ dường như trôi đi đâu mất. Và, họ lấy một điếu thuốc nhỏ, bật lửa, khói trắng phả thành vòng, họ ngẩng mặt, thả thêm một cụm khói cho bay về thình không, họ mờ ảo, như tan trong làn khói, trong màn kỷ niệm ủa đen.

Lần thứ hai gặp lại, là chủ đích của cả hai người. Họ ngay cái quán lần đầu tiên gặp mặt, cũng cái bàn đó, cũng hai ly nước đó, cũng chỉ ba năm mà cứ ngỡ đã rất lâu rồi. Họ mệt nhoài, vuốt tóc rồi kéo tay xuống chống cằm, nhìn thẳng trong mắt nhau, "Sau chia tay, hình như ai cũng khác đi thì phải."

"Em đã sống ra sao?"

"Nói ra thì lúc bên anh, em bình yên đến lạ. Xa anh rồi, em thấy lạ nhưng cũng khá bình yên."

Cả hai đều cười, nhưng không giấu được mệt nhoài và thời gian hẳn đã đặng đuôi mắt. Người cũ đốt thuốc, đưa một điếu mời, cũng cầm rồi hai đưa thờ hắt ra làn thương nhớ còn sót trong lòng. Giữa cái thương nhớ cũ, thấy nhau nhạt nhòa làm sao.

"Không nghĩ rằng sẽ có một ngày em hút thuốc."

Người cũ không trả lời, không gian chìm trong mớ ký ức vụn vặt ngày xưa. Mãi đến khi thuốc tàn, giọng họ cất lên nghe miên man lắm.

"Em đã thử hôn mấy người, nhưng không tìm lại được cảm giác nụ hôn có vị thuốc như anh, dù người ta cũng có hút. Nên thôi, tự bản thân mình hút thử, biết đâu tìm được chút gì xót xa xưa."

Người cũ đâu biết, từ ngày chia tay, đã không lần nào chạm tới điếu thuốc, cũng chỉ vì muốn nếu có còn cơ hội gặp lại, họ sẽ không cúi mặt đi, lảng tránh nụ hôn.

Thì ra, chúng ta đã nghĩ quá nhiều sau khi chia tay, mà hoàn toàn không hiểu được người kia đang nghĩ gì.

Đời mà, nếu đặt được bản thân vào vị trí của người khác, thì làm gì có chiến tranh, làm gì có đau khổ...

Lần chia tay đó, khói tan giữa trời, người cũng tan giữa đời... chẳng biết về đâu...

Lại

"Yêu lại người cũ cũng như đọc lại một cuốn sách. Có thể cho những cảm xúc khác trước, nhưng kết thúc thì cũng chỉ vụn lụn như một..."

Giai đoạn hậu chia tay, người ta dễ rơi vào cái khoảng sợ cô đơn, lúc này thường hay hẹn hò người này người nọ đi chơi, chủ yếu là tìm cảm giác bên cạnh mình có một sinh vật mang hơi ấm. Nhưng ác nghiệt nếu lòng còn thương người cũ, còn nhớ người cũ, tất cả những người đến hẹn hò đều chỉ là người thay thế, gọi khác đi là hàng nhái trong cảm xúc. Mà hàng nhái đời nào so được với hàng chính hãng. Cũng như trên đời có rất nhiều hàng nhái nhưng Louis Vuitton vẫn luôn là thương hiệu đẳng cấp.

Đến một lúc mệt mỏi, trải qua hàng loạt những thứ "na ná người xưa", tự dưng người ta hiểu rằng chỉ có bên cạnh người đó mới cho mình đúng cái cảm giác mình cần. Vậy là cầm điện thoại nhắn một cái tin, hỏi rằng có còn muốn gặp nhau, có còn cho nhau một cơ hội được hay không. Thường khi đã nhắn đi một dòng như vậy, tức là bản thân đã đầu hàng, không thể tìm đâu được người thay thế cho người ta.

Nếu may mắn, họ vẫn còn tình cảm, cả hai sẽ lại yêu lần nữa.

Nhiều người sợ khi phải yêu lại người cũ, vì cơ bản họ sợ trái tim mình đau thêm lần nữa. Vì rõ ràng họ đã từng gây cho mình nỗi đau, giờ quay lại khác nào cho họ cơ hội làm đau mình lần nữa? Nhưng thực ra, yêu lại không quá ghê gớm như nhiều người vẫn nghĩ.

Yêu lại người cũ, là đốt cháy giai đoạn giả vờ làm quen. Bất kỳ mối quan hệ nào cũng trải qua cái khoảng ngại ngùng, tìm hiểu từng sở thích, thói quen của nhau, giai đoạn này nhiều khi kéo dài hàng tháng trời. Yêu lại người cũ, giai đoạn này được mặc định bỏ qua vì cái họ thích nhiều khi mình còn rành hơn họ.

Yêu lại người cũ, là đi lại một con đường đã biết trước có bao nhiêu ổ gà, khúc quanh, biết trước nơi đâu là hẻm cụt. Chính vì vậy mà thường người ta cẩn thận hơn trong từng bước chân, biết trân trọng, gìn giữ, biết đi chậm đi nhanh, biết tránh đi vào những nơi mà cả hai khó chịu, đường vì vậy mà cũng dài hơn xưa.

Yêu lại người cũ, là ăn lại một món ăn nhưng được nấu cẩn thận hơn để không bị quá mặn, quá ngọt, quá chua, quá cay hay quá đắng, vì đã trải qua, đã nếm qua một lần, người ta tự khắc biết cách tiết chế những thứ sẽ quăng vào món canh tình yêu của hai người.

Yêu lại người cũ, là ngồi coi một bộ phim mà mình đóng vai chính kiêm luôn biên kịch, đạo diễn. Muốn thay đổi tình tiết, thay đổi câu thoại, thay đổi bối cảnh ra sao thì bản thân đều có quyền định đoạt. Cái khó khăn là khiến người kia thay đổi, nhưng khi đã còn tình cảm, đã dám làm lại vì nhau, thay đổi có gì là khó khăn với cả hai người?

Yêu lại người cũ, là đọc lại một cuốn sách với kết thúc mở mà người viết chính là bản thân mình. Có bao giờ người ta từng hỏi, khi một cuốn sách kết thúc, những nhân vật trong đó cuộc đời rồi sẽ ra sao? Câu chuyện của họ chắc chắn vẫn còn tồn tại trong thế giới tiêu thuyết. Đâu chắc rằng khi công chúa cưới được hoàng tử là hết truyện, hạnh phúc. Biết đâu rằng hoàng tử vài năm sau trở thành anh bợm nhậu, đánh vợ con như cơm bữa,

công chúa vì vậy mà trốn khỏi lâu đài cưới một anh nông dân. Đâu chắc rằng một nhân vật chết đi thì người kia sẽ đau khổ là hết truyện, có khi họ sẽ kết hôn cùng một người yêu họ thật lòng. Chuyện tình cảm của bản thân mình phải do chính mình viết tiếp.

Nhưng những thứ đó, liệu có chắc là người ta đang yêu lại hay không?

Thế nào là yêu lại? Đơn giản nhất là yêu, chia tay, rồi sau đó đi yêu cái người đã chia tay thì thành yêu lại.

Có những người khi yêu dễ giận hờn, mà giận hờn được chút lại cứ "Thôi chia tay đi." rồi cách đâu chừng vài ngày, vài tuần, vài tháng thấy cô đơn, thấy buồn thấy nhớ lại muốn được "ngừng chia tay" để tiếp tục yêu.

Chia tay không phải là thứ đơn giản để nói ra là nói. Chia tay, là khi người ta thật sự không còn có thể bên nhau nữa mới là chia tay. Chứ nếu còn cơ hội để quay lại thì làm gì đã là chia tay.

Có nhiều người dừng mỗi quan hệ hiện tại, đi một vòng lớn, trải qua vài người, vài mối quan hệ yêu đương để rồi quay lại, nhận ra chỉ có người cũ là tốt nhất nên mới vòng một con đường lớn để lại gặp nhau. Khi đó, thật ra là người ta vẫn còn tình cảm với nhau, vẫn còn yêu thương nhau. Chỉ là dừng một lúc rồi lại tiếp tục yêu. Vậy nên gọi là "yêu tiếp" chứ không phải "yêu lại".

Chẳng khác nào, đời này đâu dễ có mấy ai yêu lại, toàn là yêu tiếp mà người ta tưởng lầm đó thôi.

Vì có khi, còn tình cảm mà người ta cũng đâu thể nào "yêu lại" cùng nhau.

Có một người đã cũ, chia tay xong vẫn còn liên lạc, vì cơ bản còn yêu, chỉ là cái tôi của cả hai quá lớn nên không ai chịu nhường ai một bước. Thỉnh thoảng nhớ, nhắn tin cho nhau kể vanh vách từng chi tiết của những ngày còn yêu. Gặp nhau lần đầu ở đâu, đã ăn món gì, đã nói chuyện gì với nhau, bộ phim cùng nhau coi lần đầu là gì, thậm chí lần đầu tiên nằm bên cạnh, đã hôn nhau hết bao nhiêu phút cũng còn nhớ như in. Những lúc đó thấy may mắn, vì ít ra trí nhớ vẫn còn đủ tốt để cất bao nhiêu ký ức giữa bộn bề cuộc sống hơn ngàn ngày trôi qua.

Thỉnh thoảng vẫn tự hỏi, vì sao lòng còn yêu mà lại không thể quay về cùng nhau?

Cảm xúc là những thứ đi qua rồi sẽ không thể nào tìm lại được vẹn nguyên. Ngày mới quen, người ta đi chiếc xe số bình dân. Đến khi đã chia tay, gặp lại họ chạy chiếc xe tay ga đắt tiền, ngồi đằng sau thấy sao xa lạ quá. "Xe này ngồi êm hơn thiệt, chạy nhanh hơn thiệt, nhưng sao mà nhớ cái cảm giác chiếc xe cũ hơn..." Người cũ cười hiền, gạt đầu, thì chiếc xe khác sẽ cho cảm giác khác.

Chợt nhận ra, cái người mình vẫn còn thương là "người cũ" còn người đang ở trước mặt lúc đó là "người cũ ở hiện tại". Hai người ấy khác nhau lắm, không thể nào là một. Mà bản thân cũng vậy, cũng đã đổi thay nhiều chứ trách gì ai. Cũng đã qua cái thời hết lòng vì yêu, giờ yêu cỡ nào cũng phải giữ lại nhiều phần cho bản thân, gọi là vị kỷ hơn xưa cũng không sai. Mình,

bây giờ cũng đã là "người cũ" trong quá khứ, trong kỷ niệm của người ta. Người ta chắc cũng không thể nào yêu được mình ở thì hiện tại.

Nghĩ vậy nên thôi, cứ giữ nhau trong lòng, để thỉnh thoảng khi say nhớ về là được. Người cũng cũ rồi, chuyện cũng xưa rồi, chỉ có bản thân cố chấp nên không chịu buông bỏ.

Vậy nên, nếu muốn quay lại với người cũ, hãy xác định cho rõ rằng lần vừa rồi có thật sự là chia tay hay chỉ đơn giản là quay về để yêu tiếp. Và nếu yêu tiếp, có biết học cách để tự cho mình một kết thúc khác hay không.

Thỉnh thoảng, khi muốn quay lại cùng người cũ, mẹ lại nhìn mím cười bao dung.

"Nó xui đủ rồi, tha cho nó đi con."

Mẹ đúng là người phụ nữ có tấm lòng thương người bất hạnh và hiểu rõ đứa con của mình...

Tay

Cái rung động, va chạm cơ thể lần đầu tiên của hai người yêu nhau, chắc hẳn nằm ở bàn tay.

Trong rạp chiếu phim, người ta thích len lén nắm tay nhau. Nhớ lần đầu tiên, ngồi cả buổi, thấy họ cứ thặm thặm thụt bàn tay, muốn nắm tay mình mà không dám, thương lắm. Mãi một lúc điện thoại rung lên, mở ra coi tin nhắn, họ chỉ ghi vài chữ, "Cho nắm tay được không?"

Chạy xe ngoài đường, một tay họ cầm lái, một tay kéo ghì tay mình tới trước, vòng tay nắm tay, vòng tay ôm, cảm nhận được bàn tay họ ấm nóng giữa cái chuyển mùa chớm lạnh của Sài Gòn cuối năm.

Đêm nằm ngủ, bất giác trong mơ họ cũng lấy tay tìm tay, như thể hờ nhau ra thì trong mơ cũng lạc lối. Có lần nằm cạnh, nửa đêm bật tỉnh giữa ác mộng mất nhau, ngồi dậy ra phòng ngoài rót ly nước, bên trong đã nghe tiếng cửa mình tỉnh giấc, họ ngồi dậy, lơ ngơ tìm, dặn đừng xa nhau nhé, vì mới vừa rồi thấy cảnh chia ly. Họ nghe đâu đó người ta nói, nếu nằm ngủ cạnh nhau mà nắm chặt tay, hai giấc mơ sẽ trở thành một.

Bởi người ta yêu nhau, cũng yêu từ cái bàn tay mà yêu.

Mấy ngày vắng họ, tay mình cứ lạnh lạnh. Nhiều khi khó chịu thấy dư thừa mà không biết để vào đâu. Thỉnh thoảng giữa đám đông xa lạ, nhìn ngó chung quanh không biết bầu vú vào gương mặt người quen nào, tay lại cầm điện thoại, nhẩn như vô thức, lướt nhìn màn hình mà chẳng biết đang

nhìn gì, chợt nhớ nếu còn họ, tay mình đã không thừa thãi đến mức không còn biết để vào đâu.

Mấy ngày vắng họ, tự dưng nhớ lúc còn nằm bên nhau, nắm tay họ mà thấy rất mềm. Họ kể, đàn ông tay mềm khó giữ được người mình yêu thương, nên sau này có lẽ vượt tay, nhớ dành chút thời gian để ngoảnh lại, đi tìm. Vậy mà người mất biệt, tìm hoài cũng không có, còn mỗi bàn tay mình bơ vơ.

Tối ngủ một mình, không biết nắm lấy tay ai để hai giấc mơ hòa thành một?

Bạn

Bao nhiêu người sau khi chia tay có thể trở thành bạn với người cũ?

Người ta nói nếu chia tay rồi có thể thành bạn, thường chỉ nằm trong hai nguyên nhân. Một là không yêu, hai là quá yêu.

Không yêu thì dễ hiểu. Chỉ là trong giai đoạn đó tưởng rằng cảm xúc đang có với nhau là yêu nên gọi là yêu, chứ thật ra mối quan hệ quanh đi quẩn lại vẫn nằm trong hai chữ "bạn bè". Tới một lúc nào đó, giật mình nhận ra tự hỏi thứ đang có liệu có phải yêu, thế là dừng lại. Tình yêu, vốn dĩ không có chỗ cho sự hoài nghi. Một khi đã tự vấn, tức là có chuyện để suy nghĩ. Thường sau yêu thành bạn vì không yêu, cả hai đều vui vẻ, thoải mái bên nhau.

Quá yêu thì khổ hơn. Cuộc đời con người, đâu phải lúc nào cũng sống được toại ý mình. Nhiều lúc lòng còn yêu còn thương dẫu lắm nhưng bắt buộc phải rời xa. Lúc đó có hận thù, có đau khổ gì đâu nên dừng lại, không thể thành thù hay người dưng, mà phải gọi nhau là bạn. Làm bạn, mà trong lòng còn thương, đó là cái khổ hạnh của một trong hai người.

Bạn bè, làm gì có quyền ghen tuông, ích kỷ, nên cái lúc nghe người cũ nói đã tìm được một người khác để thay thế vai trò người yêu, là cái lúc tim hẫng đi một nhịp. Tự động thấy ghét bản thân, lòng thì đau mà miệng vẫn phải nói mấy câu gì nghe giả tạo muốn chết, như chúc mừng họ vì đã không còn cảnh một mình.

Trở thành bạn với người cũ còn thương, về cơ bản là một trò chơi nguy hiểm để thử sức chịu đựng của trái tim vì phải chuẩn bị sẵn tâm lý cho một ngày lòng tan nát mà miệng vẫn cười tươi.

Coi phim Tây, thường hay có kiểu "friend with benefit", tạm dịch là "bạn có lợi nhuận" mà cái lợi nhuận này chủ yếu trong việc... lên giường. Nhiều người coi phim tự dưng thấy thích, bởi sao mà cái mối quan hệ trong đó dễ thương muốn xỉu.

Hai người chẳng phiền hà gì nhau, cứ tự do tự tại bên nhau là được.

Đời ai nấy sống, tiền ai nấy kiếm, khó khăn của ai người đó tự giải quyết, bạn bè ai nấy vui, gia đình ai nấy lo. Chỉ là những lúc thấy lòng chông chênh, lại nhắn cho nhau một vài chữ, hẹn ra gặp, vì hiểu lúc đó cần nhau.

Hai đứa có cái tật hư mang tên rượu và thuốc lá. Mấy ngày mệt, ghé quán quen, ai đến trước cũng được, kêu chai bia đốt thuốc, chờ người kia tới. Trễ đâu chừng mười mấy phút, bỏ cái giỏ xách xuống mà biết chắc câu đầu tiên sẽ nói là "Xin lỗi nha, tại bận họp mới xong là chạy ra liền." Rồi cứ vậy, uống bia, hút thuốc cùng nhau.

Quen nhau nhiều năm, cái nếp ăn nếp ở, chuyện gia cảnh buồn vui ra sao đều đã hiểu. Chuyện kể cho nhau nghe là mấy thứ chẳng biết nói cùng ai. Như cha sếp đầu hói năm nay keo hơn năm ngoái, việc thì bắt làm nhiều mà tiền đưa không có bao nhiêu, hay mẹ than con lớn rồi, cưới đi cho mẹ mừng, cho mày ổn định, mà cưới ai, ai cưới bây giờ vì bản thân vẫn còn yêu cái thung dung tự tại. Buột miệng nói chơi, "Cưới tui đi, mai dẫn về

liền, chắc mẹ mừng lắm vì cỡ mấy người cũng vớt được tui." Hai đứa cười mà trong lòng đâu đó cũng suy nghĩ miên man.

Rồi thì ngà ngà say, kiếm cái phòng về nằm cạnh nhau đặng ngủ. Có khi "ngủ" kèm thêm phần "ngủ". Mà có khi "ngủ" chỉ đơn thuần là "ngủ" mà thôi. Quan trọng, chỉ là thấy đời tự dưng chơi vơi, cần một người ôm chặt, giữ mình lại để qua cái chênh vênh này. Rồi thì sáng mai, giúp nhau mặc quần áo vì cả hai thường chẳng thể mặc gì khi ngủ say. Trả phòng, lấy xe, ngồi ăn sáng, đưa cho nhau tờ khăn giấy đến cái đũa. Ai về đời này, chuyện hồi tối qua như giấc mơ, tỉnh rồi chỉ nhớ loáng thoáng, nhập nhằng.

Rồi lại sống, khi nào mệt mới tìm đến nhau.

Có lúc hai người cũng yếu lòng, muốn đi xa hơn để thành người yêu, mà sợ cảm giác yêu rồi thành cũ, lúc đó mất người yêu mà còn mất luôn bạn. Nên thôi, có ngày nhớ, mà dẫn lòng không hẳn, bởi hẳn nhiều khiến người ta nghĩ linh tinh, mình cũng cảm thấy lung tung.

Từ bạn thành người yêu thì dễ, nhưng từ người yêu muốn thành bạn lại không dễ chút nào. Vì thường người ta chia tay nhau khi đã làm tổn thương nhau quá nhiều, mà ai đời lại có thể thành bạn bè với người đã làm mình đau hết lần này đến lần khác?

Ngày càng già, nhiều khi ngồi bật điều thuốc, thấy chuyện yêu đương lắm lúc như khói, tưởng là nhiều, là dày, mà bước vô thì mỏng te, nhạt phèo, bước qua lúc nào cũng không hay. Yêu dăm ba bữa, sau cũng hết, cưới nhau về người ta sống được hay không còn tùy vào cái nghĩa cái tình, và còn có giữ được nhau trong đời như hai người bạn hay không.

Người xưa dùng từ nhiều tầng nghĩa, vợ chồng cũng còn được gọi là "bạn đời". Kiểu như cưới về làm gì thì làm, nhưng cơ bản nhất là chọn một người bạn để sống nốt phần đời còn lại với nhau. Mà bạn bè, mỗi liên kết hoàn hảo nhất nằm ở chuyện chia sẻ cùng nhau.

Nhiều đôi cưới nhau về, sau cái khoảng năm năm hạnh phúc ban đầu, chuyển dần sang giai đoạn ích kỷ và mệt mỏi, thường chỉ muốn sống cuộn lòng trong thế giới riêng của mình mà ngại chuyện sẻ chia, hay thường nghĩ, có nói ra cũng chẳng giúp được gì thì nói làm chi. Đàn ông, thường có suy nghĩ kiểu này.

Họ cho rằng đàn bà chỉ quanh quẩn góc bếp, chuyện bên ngoài xã hội, chuyện công việc, chuyện giao tế đàn bà không hiểu, không biết, nên dù nói chuyện cùng, kể cho nghe cũng không tìm được điều gì có ích.

Đàn ông lắm.

Nói ra được để cho nhẹ lòng thì cũng đã là một cách giải quyết. Mà đời này, làm gì dễ để tìm được một người chịu ngồi nghe chuyện vui chuyện buồn, chuyện thành công thất bại của mình mà không phán xét, không hỏi han đủ thứ việc. Ngoài người đàn bà mình chọn, thử hỏi đâu ra người như vậy.

Đàn bà, lại sợ làm phiền đàn ông. Nhiều khi có chuyện buồn vui muốn kể cùng đàn ông nhưng rồi thấy họ đi làm về, mệt mỏi, giờ bắt nghe thêm chuyện của mình nhiều khi họ chán, họ bực.

Đàn bà cũng lắm.

Một câu chuyện nhẹ nhàng vui tươi của đàn bà có thể khiến đàn ông quên mệt mỏi. Một câu chuyện buồn bực được đàn bà kể bằng giọng nhõng nhẽo khiến đàn ông sống dậy trong lòng cái bản năng chở che, bảo bọc. Đàn ông đôi khi thấy đàn bà rất khó hiểu, vì đơn giản là đàn bà hay im lặng khi ở bên cạnh người họ thật lòng yêu thương.

Rồi vì không chia sẻ, người ta quay qua trách nhau vì sao không chịu hiểu nhau. Đời lạ vậy đó, nhiều khi mình còn không hiểu mình muốn gì mà cứ bắt người ta phải hiểu, mà miệng thì nhất định không chịu nói ra. Vì vậy, hãy cứ tập nói ra những điều lòng mình đang nghĩ cho đối phương nghe, vì sẻ chia, là điều tuyệt vời nhất con người có thể làm cùng nhau.

Nhiều người quên rằng xuất phát điểm của những mối quan hệ yêu thương đều từ "bạn". Nếu may mắn, sẽ dừng ở yêu rồi thành vợ chồng, còn nếu không may mắn, sẽ tự khắc dừng ở bạn hay đau buồn hơn là người dưng.

Cuối cùng, vẫn là câu hỏi đó, bao nhiêu người có thể làm bạn với người cũ mà lòng còn thương?

Say

"Có khi phải say, mới biết lòng thật sự nhớ thương ai."

Chia tay nhiều năm, vẫn giữ mối quan hệ bạn bè, thỉnh thoảng nhắn cho nhau vài câu chúc mừng năm mới, sinh nhật vui vẻ như cái kiểu xã giao thông thường. Thấy tưởng lòng yên, mà có ngờ đâu là đang cố giấu, chờ cơn say.

Cái tật hư không bỏ, hễ say lại lấy điện thoại loay hoay nhắn tin cho người cũ. Nội dung cũng chẳng có gì ghê gớm ngoài ba chữ, "Em nhớ anh." Năm ba phút sau thế nào người cũ cũng nhắn lại, "Say rồi phải không, ngủ đi, mai anh qua chở đi ăn sáng."

Hiếu nhau vậy đó, mà cũng thành cũ.

Cũng có khi nhắn ba chữ "Em nhớ anh" đi, chờ người cũ hồi âm mà không thấy, cơn say còn cào cơn nhớ, nằm tự dưng nước mắt chảy ngon ơ. Rồi thấy bản thân sao khùng quá, lấy cái cố gì hờn giận người ta, người-ta-cũ-rồi.

Cũng có khi nhắn ba chữ "Em nhớ anh" đi, người cũ trả lời như mọi lần, "Hư quá, lại say, ngủ đi em" mà họ đâu biết bên này mình đâu say, mình tỉnh, chỉ muốn lấy cái cố say để nói thật lòng.

Cũng có khi nhắn cho người cũ, "Mỗi khi say, là em nhớ anh" họ trả lời, "Vậy lúc tỉnh sẽ không nhớ?", "Ừ, không nhớ, mà từ ngày chia tay tới giờ, có khi nào em tỉnh đâu." Rồi im lặng.

Đời mà, nhiều khi tỉnh quá khó sống, say một chút, chệnh choáng một chút vậy mà hay, muốn nhớ ai thì nhớ, muốn nói gì thì nói, miễn sao đừng nói bậy là được.

Rồi hết say, phải tự nhắc bản thân, mình với người ta, giờ đã thành cũ trong nhau... Chỉ có thể để dành nỗi nhớ cho cơn say.

Tây

Mỗi vùng đất sẽ hình thành nên tính cách con người khác nhau, nếu một gã đàn ông phương Đông cuốn hút người ta bằng sự huyền bí, uyên sâu thì đàn ông phương Tây khiến người khác thích thú bằng sự tự do, phóng khoáng. Và cũng vì vậy, người cũ phương Tây cũng sẽ cho người ta nhiều ký ức khác hẳn một người cũ phương Đông.

Trai Tây tôn trọng quyền cá nhân. Chuyện của anh là chuyện của anh và chuyện của em là chuyện của em. Nếu cần nhau giúp đỡ, hãy lên tiếng, yêu cầu. Đừng im lặng để rồi khi mọi thứ đổ vỡ lại la lên rằng vì sao anh không giúp em, không quan tâm em. Vài ba tiếng mỗi ngày ai làm việc ấy, dù là ngồi cạnh nhau. Nhưng cái cảm giác yên tâm rằng trong không gian xung quanh mình đang tồn tại một người yêu thương đủ để mình cảm thấy an toàn làm việc.

Trai Tây thích đi, thích di chuyển, thích du lịch để nhìn ngắm thế giới bên ngoài. Trai Tây đi du lịch hay cầm theo cái điện thoại, không phải để chụp hình, đăng lên mạng, không phải để chơi game mà thường dùng để dò đường tránh cho hai đứa bị lạc. Trai Tây hứng thú với thiên nhiên, thường cảm nhận tất cả bằng mắt, ghi lại trong đầu và giữ cảm xúc trong trí não chứ không chụp hình, quay phim để rồi không bao giờ mở ra coi.

Trai Tây ưa đọc sách. Đi bất cứ nơi đâu trong túi sách trai Tây cũng có một cuốn sách giấy. Qua nước bạn thì đọc sách về văn hóa nước bạn, trong nước mình thì đọc sách văn học, lịch sử khi rảnh. Đặc biệt là những lúc ngồi chờ máy bay, hay đi xe bus. Thường phương Đông chơi game, ngủ nghỉ thì phương Tây lôi sách ra đọc, mà nhìn cái cách cúi cúi đầu lật trang sách, tự dưng thấy thương gì đâu.

Trai Tây ít khi cãi nhau khi yêu. Thường khi có chuyện bất đồng quan điểm, trai Tây chỉ ra những điểm vô lý trong ý kiến của đối phương rồi cố gắng thuyết phục bằng ý kiến của mình. Nếu vẫn không nghe, vẫn cứng đầu làm theo ý mình thì trai Tây vẫn cứ cho làm, làm xong rồi nếu có sai thì chịu hậu quả, lần sau tự biết mà nghe lời trai Tây.

Trai Tây miệng hay nói cảm ơn và xin lỗi, đúng lúc, đúng chỗ, đúng người. Ngồi cafe xong tính tiền, phục vụ mang tiền thối ra trai Tây mỉm cười cảm ơn. Cần phải đi ngang qua một người đứng trước vì gấp, trai Tây nhẹ cúi đầu xin lỗi. Nhiều lúc trai Tây cảm ơn hay xin lỗi mà người nhận hai thứ đó cũng tròn mắt ngạc nhiên, bởi trước giờ ít ai nói mấy từ đó với họ. Trai Tây nghe kể, chỉ le lưỡi, "Quen rồi!"

Trai Tây thích nói chuyện, tâm sự cùng nhau. Có chiều chả làm gì, pha hai tách trà nóng, bên hiên cửa sổ nhìn xuống đường từ căn chung cư cũ trai Tây mượn ở. Trai Tây ngồi, đưa kia năm gói đầu trên đùi, trai Tây hút thuốc, khói bay ve vãn trên da. Trai Tây vôn vê tóc, kể cho nhau nghe một ngày dài thấy những chuyện buồn vui, đâu đó nghe trai nói, "Hôm nay không hiểu sao đứng xếp hàng mà người ta nhìn mình như từ trên trời rơi xuống." Sau khi nói, trai Tây lại hỏi, "Hôm nay em có gì vui?" Đời công chên, nhiều khi cần một người hỏi vậy là đủ.

Trai Tây không ngại khám phá. Đi cùng nhau có thể chọn một chỗ ăn xa lạ, nhiều khi cần được một miếng lại nhăn mặt, nhè ra, nhưng vẫn thích, vẫn vui vì hôm nay biết được chỗ này để lần sau chừa ra, không đi nữa. Trai Tây nhìn mọi thứ thường ở hai mặt tích cực lẫn tiêu cực, không quá bi quan cũng chẳng quá lạc quan, chỉ đơn giản là... khách quan.

Trai Tây hay để ý cảm xúc người đối diện và biết cách dành chỗ cho im lặng. Chiều đi về, mặt một đồng, trai Tây hỏi liền, không vui hả, chỉ gật đầu ừ ừ. Trai Tây chẳng hỏi gì thêm, chẳng an ủi gì thêm, chỉ đơn giản quăng cho cái khăn, đi tắm đi. Lui cui đi tắm, lòng vẫn còn bức, vừa lau khô người đã nghe tiếng trai Tây từ bếp, "Ra bàn ngồi đi, nấu gần xong rồi." Và ăn, vẫn im lặng, ăn xong một bữa, cái bụng no rồi đầu óc cũng tươi tỉnh hơn, giờ mới kể cho trai Tây nghe chuyện hôm nay gặp phải. Trai nghe, mỉm cười, kêu kể ra được tức là cũng chả có gì ghê gớm, đi ra coi phim chút đi rồi ngủ.

Nằm trên giường cùng trai Tây, cũng là nhiều cảm xúc khác nhau.

Trai Tây biết cách hôn. Cái hôn chia làm nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau. Lúc dạo đầu chỉ là cái hôn nhẹ nhàng, mơn trớn kéo dài từ môi, đến tai, rồi cổ. Trai Tây biết cách khi cười, để hơi thở vuốt ve những nơi nhạy cảm, khiến người ta rúm ró người trong vòng tay siết. Đến khi cảm xúc nhiều hơn, cái hôn gấp gáp, mãnh liệt, trai Tây biết cách để lưỡi như gã thám hiểm lặc vào hang vòm miệng, táo bạo kéo người ta vào cuộc vui của mình. Đến lúc cao trào, trai Tây vẫn biết cách hôn để nghe mồ hôi lăn dài trên môi, ướt át trên miệng. Đâu đơn giản mà người ta đặt tên cho nụ hôn sâu là "Nụ hôn kiểu Pháp."

Ngay cả khi trên giường, trai Tây cũng biết cách trò chuyện. Khác với cái im lặng cố hữu của nhiều trai phương Đông. Trai Tây hoạt ngôn hơn, thoải mái hơn khi nói chuyện giường chiếu, những câu ngắn, có khi chỉ là khen ngợi một phần cơ thể, có khi là cảm thán để diễn tả cảm xúc mà trai Tây đang có. Người nào lại chẳng tan chảy khi nghe cái lời thì thầm bên tai lúc vui vầy rằng "Môi em ngọt quá, anh chết đây."

Trai Tây để ý đến cái khê chuyên người của kẻ nằm cạnh. Khác với một số trai phương Đông hay nghĩ rằng chuyện bước lên giường chỉ là để gìn giữ di truyền, giống nòi, đa số trai Tây lại nghĩ đó là một thứ nghệ thuật, là một thứ để con người ta tận hưởng, và thường trai Tây không ích kỷ chỉ biết đến bản thân mình. Trai Tây biết để ý từng cử động của đối phương, chỉ cần một cái nhăn mặt, trai Tây sẽ dừng lại và hỏi, "Đau hả, đổi tư thế nha." Đôi khi ở những lần đầu, người ta thấy ngỡ ngàng, nhưng dần dà sẽ hiểu đó cũng là một cách quan tâm từ những góc nhỏ trong cuộc sống.

Trai Tây, về cơ địa thì kích thước đã là khác biệt. Không cần nói nhiều ra thì hình như... ai cũng biết. Thường thì trung bình của Tây đã là khá của ta, khá của Tây thì chắc khủng của ta, còn khủng của Tây chắc... chết ta. Nên yêu một gã trai Tây, cũng nên chuẩn bị chút gì đó cho những thứ sẽ... đổi mặt.

Trai Tây, luôn rõ ràng trong những mối quan hệ xung quanh. Tình một đêm thì dừng ở một đêm, dù thích đến bao nhiêu cũng không có đêm thứ hai. Có khi, trai Tây lên giường không có nghĩa là trai Tây yêu, chỉ đơn giản là trong giai đoạn đó trai Tây muốn lên giường, sau khi bước xuống giường, hai người vẫn là bạn bè, vẫn mỉm cười lúc chào nhau. Nếu sẵn sàng, có thể tìm hiểu để đi tới những mối quan hệ xa hơn. Đừng nên nhầm lẫn để rồi người khó chịu là chính bản thân mình.

Như cái ngày trai Tây phải chuyển công tác sang đất nước khác. Tối đó cùng nấu ăn, xong khui chai rượu, vẫn ngồi bên cái hiên cửa sổ mỗi chiều, thấy đèn dưới kia lấp lóa, xe chạy ào ào. Trai Tây hỏi, không biết nước kia có nhiều xe máy như nước này không? Chợt giật mình nhớ là bữa kia hứa dạy trai Tây chạy xe máy mà chưa kịp, chắc bên nước kia không nhiều xe máy đâu, khỏi dạy cho rồi. Nhiều khi muốn ngăn cản, hỏi có thể ở lại được

không, nhưng biết chắc câu trả lời sẽ làm đau lòng nên thôi. Trai Tây trọng sự nghiệp hơn tình cảm.

Tối đó say, mà chỉ ôm nhau rồi ngủ, không làm tình.

Dĩ nhiên viết ra không phải để khen trai Tây rồi chê trách trai phương Đông, hay cổ vũ mọi người cứ yêu Tây đi. Dĩ nhiên không phải trai Tây nào cũng như vậy và cũng khối trai ta đầy tâm lý, thấu hiểu và dễ thương. Chỉ là chuyện cũ, chợt nhớ nên kể lại.

Giờ thỉnh thoảng, vẫn nhận được một tấm bưu thiếp của trai Tây đã cũ, có khi từ nước này, nước kia, trai Tây hứa nếu có một ngày về lại thành phố chạy xe máy nhiều, sẽ đi kiếm gặp đầu tiên.

Tự dưng thấy vui, chiều đó bình yên, dù xe vẫn đông và lòng người vẫn bộn bề trăm nỗi.

Chuyện

Thỉnh thoảng, hay nhận được những dòng tâm sự của vài người bạn trên mạng xã hội. Có nhiều câu chuyện vui, nhưng cũng có những câu chuyện để lại nhiều suy nghĩ. Đây, là một ví dụ, đã được chỉnh lại văn phong để dễ đọc hơn.

"Chị chào em,

Chị biết em bận rộn với nhiều công việc, nhưng vẫn gửi đến em vài dòng tâm sự, em đọc rồi bỏ qua, không cần trả lời cũng được, chỉ vì chị muốn được kể câu chuyện của mình cho một ai đó chị cảm thấy tin tưởng.

Chị và chồng cưới nhau cách đây năm năm. Thời gian đầu, cả hai đều hạnh phúc và chị nghĩ rằng số mình may mắn khi tìm được một người như anh. Ba năm trước, chị mang thai đứa con đầu lòng rồi sau đó sinh con, cũng là lúc đời chị như bước vào địa ngục.

Chồng chị ngoại tình. Người tình trẻ, đang là sinh viên năm nhất của trường nào đó, mà cái lý do cho việc này thật đốn hèn em ạ. Thời gian chị ở cũ, không thể quan hệ cùng chồng được nên anh mới lân la tìm của lạ. Chị sụp đổ. Nếu trước giờ chồng chị là người lãng nhãng, chung chạ, chắc chị đã không bất ngờ đến vậy. Nhưng mà... sao con người có thể thay đổi nhiều đến thế, hay đó vốn là bản chất của chồng chị từ ngày xưa, chỉ là khéo che đậy mà thôi.

Đàn bà, nhiều người chấp nhận với việc người đàn ông của mình ra ngoài tìm của lạ rồi quay về, miễn sao tròn trách nhiệm làm chồng, làm cha là được. Chị, không phải loại đàn bà đó. Với chị, một khi đã thay lòng thì đừng mong tìm lại được hạnh phúc cũ, hưởng hồ chi, chồng chị không phải ăn bánh trả tiền mà còn là dây dưa tình cảm.

Chị và chồng li dị, gần một năm ra ký tờ giấy xong, chị thấy nhẹ lòng, chị không khá giả gì, nhưng đi buôn bán cũng đủ tiền nuôi đứa con nhỏ mà không cần sự chu cấp từ người đàn ông vô trách nhiệm đó. Nhưng đời chưa yên được cơn sóng này đã phủ đầu con sóng khác.

Cô bé sinh viên năm nhất đến tìm chị, cho chị hay cô đang mang thai, còn người từng làm chồng chị giờ lại đang biệt tăm ở cái bến đàn bà nào khác.

Đàn ông, có thể khổ nạn đến vậy không em?

Con bé khóc, cái thai lớn, nó không dám bỏ cũng không dám nói cho gia đình dưới quê nghe. Chị giận nó, nhưng thương cái sinh linh vô tội trong bụng, thương cái kiếp đàn bà không khéo chọn lầm người để thân mình khổ, thương cái ngu dại đàn bà, y như chị.

Giờ chị giúp con bé tiền ăn, lo cho nó đến ngày sinh nở cho xong, cố vỗ nó nín khóc từng đêm để quên cái bất hạnh đàn bà. Chị muốn trách, muốn giận, mà mệt lắm rồi em. Đàn ông như vậy, trách giận cũng bằng thừa, họ có còn cái lương tâm nữa đâu mà biết nghe, biết hiểu.

Chị không ngại nếu em kể lại câu chuyện này cho mọi người biết, đọc được, chị cũng sẽ im lặng. Chỉ hi vọng rằng có nhiều phận đàn bà như chị, như con bé biết để cảnh giác, để hiểu rằng đàn ông đôi khi có thể là những người tệ đến vậy.

Và chị muốn nhắc mọi người, nếu có người đàn ông nào chấp nhận bỏ vợ, bỏ con để theo bạn, đừng mừng vì họ yêu bạn quá nhiều, hãy chuẩn bị tinh thần vì đến một ngày nào đó, họ cũng sẵn sàng bỏ bạn để đi theo một người đàn bà khác.

Đó, là đàn ông."

Chỉ biết chúc chị đủ nghị lực để vượt qua đoạn đời phong ba này...

Chuyện của chị, chuyện bến đàn bà, chuyện chúng ta.

Hứa

Trên tay bạn có cái hình xăm căn nhà đang được một chùm bong bóng kéo bay lơ lửng giữa không trung, năm hỏi bạn, xăm chi cái hình bự chàng, hồng đau hả. Bạn kêu, hình này tượng trưng cho những lời hứa người ta còn nợ nhau.

Hình bạn xăm là trong bộ phim hoạt hình "Up". Phim kể về tình yêu của một đôi vợ chồng gắn với nhau từ những ngày ấu thơ đến lúc trưởng thành. Hai người hứa với nhau sẽ có dịp du lịch khắp nơi, thế là bỏ tiền để dành. Nhưng đời đâu có như mơ, cứ hết chuyện này chuyện nọ khiến tiền để dành không bao giờ đủ cho một chuyến đi cùng nhau trong đời. Mãi đến một ngày nọ, người vợ qua đời vì bệnh đột ngột, người chồng vẫn nuôi giữ lời hứa sẽ cùng nhau du lịch, thế là dùng bong bóng kéo căn nhà lên cao, bay muôn nơi để trọn vẹn lời hứa cũ.

Những người yêu nhau, thường hứa cùng nhau những câu sến trời thần đất lở. Hứa theo cái kiểu hứa cho sướng miệng vì biết không làm được thì... thôi. Có chết ai đâu. Mà nếu hứa, không giữ lời sẽ chết, chắc dân số trái đất còn chừng vài chục người sống sót, cũng có khi là không còn ai.

Câu họ hay hứa cùng nhau nhiều nhất là "Anh sẽ mãi mãi yêu em" thì nói đâu đó họ hứa cũng làm, chỉ có thay "em" bằng nhiều người khác nhau. Bởi người ta nói, tình yêu là thứ không bao giờ thay đổi, thứ có thể thay đổi là người yêu. Nên sau này ai hứa kiểu đó, nhớ bắt họ hứa cho rõ ràng ra, "Anh sẽ mãi mãi yêu em, em là Nguyễn Thị U, sinh ngày Ba mươi tháng Hai năm Một chín hồi đó, số chứng minh nhân dân là bao nhiêu, địa chỉ nhà bao nhiêu..." vậy cho nó chắc.

Anh kia thì hứa rằng "Sẽ nắm tay em đi khắp cùng trời cuối đất" vài ngày sau, chị đó mới phát hiện ra có cái nhà nghỉ tên "Cùng trời cuối đất", sau khi đến được nơi đó rồi thì anh kia mất tiêu. Thì đúng là anh chỉ hứa tới cùng trời cuối đất thôi mà, đâu có hứa đi tiếp nữa đâu.

Có cặp nọ thì hứa, "Sau này nhất định anh sẽ không cho em khổ một ngày nào." Cô kia nghe thích quá, yêu liền, cưới ngay, nào ngờ về đến nhà rồi mới hay ảnh đâu cho khổ một ngày, mà ngày nào cũng khổ. Nhiều bữa chị chan nước mắt ăn cơm, tự trách bản thân hồi xưa ngu quá mới đi tin lời đàn ông hứa.

Hay như trước có cặp nọ yêu nhau, anh cầm tay chị, hứa rằng "Em sẽ là người con gái cuối cùng anh yêu." Và anh giữ đúng lời hứa đó thiệt, bởi sau anh chuyển sang... yêu trai. Tính ra thì cũng là người đàn ông biết giữ chữ tín đáng trân trọng.

Ông bà xưa nói, (lại mấy ông bà xưa) đàn ông yêu bằng mắt, đàn bà yêu bằng tai. Đàn ông thường dễ yêu những người nhìn có vẻ đẹp, còn đàn bà lại hay chọn những người nói mấy câu làm mình vui. Chắc vậy mà đàn ông thường hứa, đàn bà hay nghe, bởi đàn ông thích cảm giác đắc thắng khi nhìn thấy đàn bà bất chấp mà tin vào những thứ được nghe. Mật ngọt chết ruồi là vậy.

Có mấy người đàn ông ghê gớm hơn, nâng cấp lời hứa thành lời thề, nhưng đàn bà sắc sảo hơn cũng biết rằng hứa hay thề thực ra là một, và cũng chả đáng tin như nhau. Nhìn vô cái đồng giấy báo tử của mấy tí người, đâu có tờ nào ghi rằng "Chết vì không thực hiện lời thề" đâu. Cũng có đôi khi đàn bà ghê gớm hơn, còn biết cách ngây ngô, mở tròn mắt, tỏ vẻ với đàn ông

"Anh hứa phải giữ lời đấy nhé." Dù rằng biết tổng, "Đàn ông tin được thì heo nái cũng biết leo cây."

Đàn ông lúc muốn chinh phục đàn bà, hình như miệng ai cũng dính đầy mật ong, nói gì cũng ngọt, cũng thơm, nghe nức lòng. Mỗi chuyện như mỗi năm dẫn nhau đi du lịch một nơi, rồi thì sẽ luôn yêu em, sẽ chăm sóc cho em, sẽ làm tất cả vì em. Nhưng đến khi có được rồi, đến khi cưới được rồi, lau giùm cái sàn nhà dơ đàn ông còn cần nhắc cái bản chữ đừng nói chi đến mấy cái đời non lấp biển từng hứa khi còn چرا cấm nhau. Bởi, người nói thường mau quên chỉ có người nghe là nhớ rồi tự đau một mình.

Khi chia tay, những lời hứa rồi cũng như khói bay, lơ lửng đâu đó giữa mấy tầng ký ức. Có khi yêu một người sau, vô tình nghe một câu hứa như người cũ, tự dưng phì cười, tự dưng thấy sợ. Nhiều khi "Hứa thật nhiều, thất hứa thì cũng thật nhiều" rồi sao.

Mỗi lần nhắc chuyện hứa hẹn, người ta thường tiếc vì tới giai đoạn thành-cũ tức là đã không còn cho nhau cơ hội để biến những lời hứa thành hiện thực và thắng hoặc trong đời ngời trần trở, có khi nào họ đã cùng một người khác thực hiện những lời hứa cùng mình không.

Hỏi, mà gần như không dám đi tìm câu trả lời.

Người cũ không bao giờ hứa. Mỗi lần nghe những lời hứa sáo rỗng trên phim ảnh, sách báo, người cũ nhăn mặt, nói rằng sao bây giờ người ta dễ dàng phung phí cái hứa hẹn cho nhau quá. Bản thân lời hứa đã là một nghi thức thiêng liêng của lòng tin, nhưng không phải ai cũng ý thức được điều

đó, và càng không phải ai cũng hiểu rằng mình phải có trách nhiệm với những thứ mình nói ra.

Có những người bám víu vào lời hứa như một cứu cánh tinh thần khi mỗi mệt, hoài nghi hay đánh mất lòng tin vào đối phương. Chúng ta thường ngụy biện, tự lừa dối rằng, "Anh ta đã hứa như vậy rồi mà..." Thậm chí đến khi sự thật rằng họ đã không thể giữ được lời nói từng buông ra, chúng ta lại vin vào những lời đã hứa để oán trách, để giằng xé tâm hồn nhau. Làm vậy, có ích gì đâu.

Chúng ta khi đau khổ, thường hỏi lại người cũ một câu, "Hứa để làm gì rồi giờ không làm được?" Thật ra thì lời hứa không có giá trị mãi mãi, nó chỉ có giá trị cảm xúc lúc được thốt ra, tin bởi người nghe và mau chóng lãng quên bởi người nói. Có khi người ta hứa chỉ là để hứa, cho hoài nghi trong lòng tan biến, thành một câu để sẵn đăng môi, chỉ cần gặp người thì rơi xuống cho người khác nhặt lên rồi tin.

Bao nhiêu người đọc những dòng này vẫn còn đang chờ đợi một lời hứa năm xưa dù người còn lại đã không còn lưu tâm. Bao nhiêu người còn mòn lòng hờn trách những lời hứa nay đâu tiêu tan. Bao nhiêu người rồi sẽ lại đi gieo rắc niềm tin cho những người tiếp theo có duyên gặp trong bến xe đời. Mà nhiều khi, phải thành người bội tín mới hiểu hết được cảm xúc của người nói ra.

Người cũ từng dặn, "Đừng bao giờ hứa lúc đắm say, để rồi sau này nó thành cái day dứt không thể cất bỏ trong lòng." Và người cũ làm vậy, từ lúc còn yêu cho đến ngày thành cũ trong nhau, chẳng bao giờ hứa để mình có cái hờn trách.

Lời hứa, lời thề, hãy để dành nó cho ngày trọng đại của cuộc đời, cầm chặt tay nhau, dưới sự chứng giám của Chúa, nói với nhau, "Anh sẽ nhận em làm vợ và hứa sẽ giữ lòng chung thủy, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc khỏe mạnh, để yêu thương và tôn trọng em mọi ngày trong suốt cuộc đời anh."

Người cũ rồi thì cũng sẽ có một ngày nắm tay một người để nói lời thiêng liêng.

Chỉ là, người đó không phải mình mà thôi...

Sợ

Mấy ngày mới yêu, tự dưng ai cũng thành ra người nhát gan, nhìn gì cũng sợ, đụng đâu cũng sợ.

Có lần tặng quà cho nhau, kêu tặng cái áo cũng không cho vì sợ "chia bào", tặng cái khăn cũng không chịu vì nói mang nghĩa tiễn đưa, tặng đôi giày thì nói là làm như muốn người ta đi khỏi cuộc đời mình chắc. Tặng tấm hình cũng sợ là không còn được gặp người thật hay sao mà gửi hình gửi ảnh, nói chung, cái gì cũng sợ.

Mà cái sợ cơ bản nhất của nhiều người là sợ chia tay.

Chia tay, có gì đáng sợ đâu. Chia tay mà lòng vẫn còn thương thì mới là đáng sợ.

Người cũ, cũng chỉ là một người dưng, chỉ khi nào lòng còn nhớ, còn thương mới là cái bể trầm luân mà mình không thoát ra được.

Đó mới là đáng sợ.

Thừa

Yêu là chuyện của hai người, thêm một đứa nữa thành thừa, thành dư.

Năm đó, tính còn con nít, yêu rồi lo mất nên suốt ngày giữ. Mà tình cảm như nắm cát, giữ càng chặt thì lúc mở tay ra còn càng ít. Giữ bồ cũng kiểu vậy, cứ suốt ngày khư khư là mất hồi nào hổng hay, bởi người ta thấy ngột ngạt, bức bối khi bên cạnh một người mình thì yêu mà họ lúc nào cũng nghi ngờ, không tin.

Tối nằm kế bên, điện thoại tự dưng sáng đèn, bồ chưa kịp cầm lên đã bị giật, "Con nào giờ này mà còn nhắn chúc ngủ ngon mùi mẫn dzậy!?" Bồ kêu bạn. "Bạn gì sáng không nhắn, trưa không nhắn chờ gần nửa đêm mới nhắn..." giọng hậm hực, bồ chốt bằng một chữ, điên, xong lăn ra ngáy o o. Năm bên này đâu ngủ được, cái cơn muốn cầm điện thoại lên nhắn lại mấy chữ dẫn mặt đứa kia đừng làm phiền bồ cho hả, mà xui, bồ khóa điện thoại bằng một đồng số, không biết đường mò.

Lúc yêu, ai cũng sợ có đứa nào đó rình rập, chen ngang vô phá đám mỗi tình đang đẹp (hay tưởng là đẹp) của mình. Mà thường lúc ghen, là khi người ta thể hiện cái sự yếm thế của bản thân.

Sợ là có đứa đẹp hơn mình, có đứa giàu hơn, thơm hơn, trắng hơn, ngon hơn, ngoan hơn, to hơn, biết cứng chiu hơn... Nói chung là có đứa nào đó mạnh hơn mình để hút bồ về phía họ, mình bơ vơ. Càng nghĩ càng sợ, mà ngộ là sợ mất chứ ít ai chịu khó thay đổi bản thân để giữ. Kiểu như sợ có đứa ngoan hơn cướp, sao mình không biết ngoan lên? Hay có đứa đẹp hơn cưa, sao bản thân mình không biết tự làm đẹp? Chỉ toàn vin vô cái cơ sợ

mất để làm mấy chuyện điên khùng, đến giới hạn, bỏ bỏ đi quen đũa khác thì giấy nẩy giận hờn, trách cứ sao không thủy chung mà chẳng bao giờ nhìn ra cái lỗi của mình là tính tình kỳ cục để đẩy người ta ra xa.

Đời, có ai muốn làm người thừa kế thái trong bất kỳ mối quan hệ nào đâu. Mà nhiều khi bị vướng vô hồi nào cũng không biết.

Vô tình gặp trong dịp tình cờ, vài ba câu xã giao tự dưng thấy bản tính hợp nhau nên nói chuyện thoải mái. Cuối ngày, họ cho biết có người yêu nên mình cũng hiểu chỉ nên dừng ở "bạn". Khoảng cách an toàn để không gây khó chịu cho bất kỳ ai, vậy mà mình càng lui thì họ càng tiến.

Nghĩ sao có cuối tuần năm nhà, co ro với mấy cái phim tình cảm siêu thực, nói về mấy cặp yêu nhau rồi thề nguyện sống chết bên nhau, họ nhắn một cái tin, vô thường vô phạt, chả biết có phải nhắn cho mình không hay gửi cho mấy chục người khác như mình. "Đang đi chơi với người yêu, mà tự dưng nhớ bạn."

Ai mà nhận được cái tin nhắn kiểu đó, cứ gì tim nó không muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vì vui. Mình được đặt lên bàn cân so sánh, mà còn chiến thắng cái người họ đang gọi là người yêu. Nên lúc đó, dù cảm xúc bị giằng xé giữa hai thái cực giữa niềm vui và tội lỗi, người ta vẫn cứ muốn nhắn lại một dòng rằng cũng đang nhớ họ.

Mà nhớ xong để rồi buồn, bởi họ nhớ mình mà cũng đâu thể nào đến ở bên mình được. Không thể ở bên, đã là thua cái người được gọi người yêu. Cái tính hiếu thắng của con người nhiều khi lạ, đâu muốn mình thua nên đâu đó trong suy nghĩ, dù biết là tội lỗi vẫn muốn giành giật về cho bản thân.

Thành người thừa lúc nào cũng không hay.

Mà tình cảm, đâu phải giành về là nó của mình. Cứ nghĩ mình lấy được của người ta, không khéo giữ lại bị người khác cướp mất. Đời quả báo tới chậm, nhiều khi người ta quên nó hiện diện. Nên làm gì cũng nghĩ kỹ, hạnh phúc của mình xây dựng bằng nỗi đau của người khác, thì chắc có vui về gì.

Mà nhiều khi, mình không phải người thừa vẫn bị người ta hiểu lầm để đối xử tệ bạc. Như hồi đó, chia tay người cũ, hai đứa vẫn giữ quan hệ bạn bè, khá thân. Chuyện cũng bình thường, êm xuôi, nào ngờ đâu người cũ có bồ. Bồ người cũ thì tính ghen tuông khủng khiếp. Nội cái chuyện hai đứa đi cùng nhau cũng đã không được vui, biết nên người cũ cũng hạn chế.

Băng đi thời gian, tự dưng người cũ nhắn tin, kêu ê, đi ăn tối đi, có chuyện cần tâm sự. Nghi trong lòng rồi, nhưng cũng đi vì biết tính người cũ, một khi đã nói cần tức là rất cần. Ra ngồi nghe được năm ba câu thì y như rằng, người cũ với bồ đang cãi nhau, chẳng qua cần mình như cái thùng rác để xả chuyện. Tự dưng nghĩ sao tức cười heng, cái lúc vui, lúc sướng thì toàn kêu tên nhau, kêu "nữa đi nha", còn cái lúc khổ, lúc sầu là hú cái tên mình. Mình đâu phải mang tên Sầu đâu mà cứ réo. Tánh kỳ!

Nhưng dù gì cũng bạn bè, nên an ủi vài câu, khuyên là nếu yêu thiết lòng thì bỏ qua cái tính trẻ con của bồ đi, xong kéo ra cái quán quen ngồi ăn, uống vài chai bia, rồi chạy một vòng Sài Gòn hít gió đêm, người cũ tự dưng nói một câu lãng xẹt, "Hồi đó, mấy người biết cảm thông như giờ thì đâu có chia tay..."

Rồi chia tay, ai về nhà nấy. Vậy mà nữ nào sáng hôm sau cũng nhận được cái tin nhắn từ bồ của người cũ gửi qua, chắc là tra khảo cả đêm để kiểm số mình, "Làm ơn đừng phá hạnh phúc của người khác được không?"

Đúng là oan này thấu nổi trời xanh.

Rồi thì không lâu sau đó, người cũ nhắn tin thông báo chia tay rồi, hẹn ra nói chuyện chơi. Cũng ra, định bụng gặp chắc an ủi, nào ngờ mặt người cũ tỉnh bơ, chỉ nói đúng một câu, chia tay xong thấy nhẹ người hẳn ra, vì cái lúc yêu bồ, cảm thấy như mình là phạm nhân, họ là cai ngục, lúc nào cũng bị cầm tù, nghi ngờ, xét đoán. Yêu vậy mệt chết, khỏi yêu cho khỏe.

Vậy mới thấy, chỉ vì cái việc sợ một người thừa mà tự biến mình thành thừa trong đời nhau.

Tiền nhau lần đó, hỏi người cũ, "Nhớ ngày xưa hai đứa sao chia tay không?"

Người cũ cười khì, nheo nheo con mắt, "Ờ, tại mấy người cũng ghen tuông quá, tui sợ nên mới chạy dài."

Ờ, vậy mà giờ còn đi trách cứ người ta, mình ngày xưa cũng y chang vậy mà. Chắc tuổi ngày càng nhiều nên ký ức thành vụn dại, nhớ nhớ quên quên, người cần nhớ thì nhớ không ra mà người cần quên thì hông quên đặng...

Đời, chắc vì vậy mà thành ra khổ.

Rỗng

Chia tay, tự dừng có giai đoạn con người ta rơi vào vùng rỗng.

Rỗng, chỉ đơn giản là lúc người ta thấy trong đời mình thiếu đi một thứ thân quen, nhanh đến nỗi lúc nhận ra thiếu đã là lúc không thể tìm cách trám đầy. Chúng ta bình thản đón nhận rỗng, vẫn sống, vẫn học, vẫn làm, vẫn ăn, vẫn thờ, bài tiết như bình thường, nhưng hiểu rằng... vẫn đang thiếu.

Rỗng đến đột ngột, như mới vừa hôm kia còn nắm tay đi chung, vậy mà ào một cái, tay trống không, đi ngoài đường chỉ còn biết cho vào hai túi áo khoác, tránh cái lạnh lướt qua kẽ tay, nghe tê buốt chạy dọc xuống tim. Thấy lòng sao mà rỗng.

Rỗng thần thờ, thờ thần, ngu ngơ. Ngồi coi xong bộ phim, bạn hỏi phim nói về cái gì cũng không biết. Hay đang nghe một bài nhạc, tự dừng mắt rưng rưng ngắt dài, hỏi tại sao, chỉ biết đổ hết cho lý do đang rỗng.

Rồi bày đặt ngà ngật say. Chỉ là uống bao nhiêu cũng hình như không đủ, lơ lửng bên trong, rỗng mà, đổ bao nhiêu mới cho đủ đầy. Để về đến nhà, nằm quạ người trên giường, nghe hai cơn say tình và rượu trộn lẫn, còn cào.

Rỗng hay thức đêm, chẳng để làm gì, có khi nhấn nút thích điên cuồng những thứ trôi qua mắt trên mạng xã hội. Có khi dừng tay ở một dòng trạng thái tương tự bản thân, trầm ngâm rồi quyết định nhắn tin cho một người xa

lạ, chưa từng nói chuyện, chỉ là muốn hỏi cho rõ coi người ta có đang rỗng như mình.

Sáng thức dậy, nằm dài, thấy đầu rỗng chẳng biết phải suy nghĩ gì. Ngày còn người cũ, sáng dành dăm ba phút nghĩ tới người ta, giờ không còn mà cũng không dám nghĩ, tại sợ đau, bỏ được cái chuyện nhớ tới rồi mà đầu còn chưa biết phải nghĩ gì nên thành rỗng.

Rỗng đến khi không cần lý do chính đáng, chỉ là dùng một cái, nói lòng phải rỗng là phải rỗng. Như trong đầu đang yên bình, phải lập trình lại để cho nhớ là không còn người kia bên cạnh. Nghĩ cũng lạ, người ngoài kia hàng tỷ, đông lắm chứ, tìm được nhau để thương là quý, mà sao nói ngưng là ngưng, chỉ vì một lý do duy nhất, lòng không còn tình cảm.

Rỗng có khi đơ đơ, thấy mình sống chậm, đời ngoài kia trôi vèo, người ngoài kia yêu nhiều, chỉ có mình dừng lại, đứng bên lề yêu. Nhìn những con người hạnh phúc rồi đón đau trong tình yêu, tự dưng thấy lạ, vì sao mình cũng yêu mà không như họ, phải chẳng rỗng đến quá nhanh để bản thân chưa kịp dung nạp bất kỳ cảm xúc nào khác?

Rỗng dần mạnh mẽ. Thực ra cũng không phải bản thân là người mạnh mẽ gì lắm. Nhưng nhớ ra nếu chẳng mạnh mẽ lên để tự mình đứng vững, thì có còn biết dựa dẫm vào ai? Vai mình mình gánh đời mình, chân mình mình bước đường mình... đâu ai sống giùm ai được phút được giây nào.

Rỗng là không bao giờ muốn lấp đầy. Rồi sẽ đến lúc một cuộc tình khác vắt qua vai. Nhưng vết rỗng thì vẫn còn nguyên vẹn, không phải vì người sau

không đủ yêu, chỉ là lòng mình biết nên để một chỗ trống cho nhớ thương người cũ.

Đời vụn toàn quá có gì vui, rộng một chút để còn biết đâu là lối thoát.

Bếp

Sống xa nhà, quen cái cảnh cơm hàng cháo chợ nên tự dưng thương cái bếp, mà càng thương hơn khi đăng bếp chiều nào cũng có một người vì mình mà đứng nấu.

Người cũ giỏi nấu ăn, mình thì chỉ biết ăn không biết nấu, nên thường xuyên được quăn cho cái khăn ăn như em bé, ngồi chễm chệ làm chuột bạch cho mấy món họ nấu. Họ nấu có lúc ngon, có lúc hơi không ngon, mà lần nào ăn xong cũng phải nhe răng cười tươi như hoa, kêu ngon ơ là ngon.

Mà cũng đúng, người yêu (cũ) nấu cho thì ăn cái gì chẳng ngon, chẳng ngọt.

Lúc họ ngờ ý sẽ nấu cơm cho mỗi buổi chiều, họ hỏi một câu dám ăn không, mình không cần suy nghĩ, trả lời luôn, ngày nào họ còn dám nấu thì mình còn dám ăn.

Lần đầu họ nấu, mình ngồi hồi hộp chờ đợi, bởi đâu biết được cho ăn cái gì. Thấy cứ lui cui, loay hoay trong bếp cả buổi, bưng ra cho đĩa gì đen đen, nghi ngờ không biết ăn được không nhưng vẫn bấm bụng nuốt. Ăn xong, mình nhăn nhăn mặt, họ chăm chú theo dõi, coi bộ căng thẳng còn hơn mình. Tới cái lúc mình nuốt xong, với tay lấy ly nước uống họ mới hỏi sao sao, ăn được không.

Mình lè lưỡi, nói hình như bỏ lộn hũ đường với hũ muối hỏ, sao đồ ăn gì ngọt như chè. Họ ngạc nhiên, sao kỳ vậy, nãy nếm thử thấy vừa ăn mà, có

ngọt đâu. Họ gấp một miếng ăn thử, xong quay mặt giận, đồ quý, chộc người ta.

Mà mình có chộc đâu, mình nói thiệt cái lòng, ăn đồ họ nấu ngoài vị ngọt ra mình chẳng còn cảm nhận được gì khác.

Có ngày họ đứng đằng bếp, lật lật cuốn sách dạy nấu ăn, mình lúi lúi tới sau lưng, ôm họ từ đằng sau rất chặt, mũi đặt lên sau cổ, hít một hơi dài mùi bếp, mùi người. Họ ngại đẩy mình ra, "Đừng mà, người tui đang dơ hầy hà." Mình kêu có đâu, có nghe mùi gì đâu ngoài mùi an yên của hai con người ngập trong hạnh phúc.

Từ ngày có họ, mỗi buổi chiều đi làm về chỉ muốn được về sớm một chút, chở nhau ra cái chợ con con gần nhà, mua vài thứ rau, vài thứ thịt, về người nấu người chờ, mà cái người chờ ăn xong cũng lo đi dọn dẹp, rửa chén phụ chứ đâu có ngồi chơi. Ngày cứ vậy trôi vèo, không muộn phiền, lo toan, không bộn bề khói bụi hàng quán cơm canh.

Yêu người làm bếp, là lúc người ta bắt đầu hiểu giá trị của một buổi cơm được ngồi bên nhau, được ăn cùng nhau, được nói cùng nhau vui buồn để nghe đời trôi vèo hết bao sóng gió ngoài kia. Là lúc để thấy cái gian nhà có bếp lúc nào cũng ấm hơn cái quạnh quẽ một người đi về gió sương. Là lúc để hiểu rằng ai cũng có công việc, họ còn phải tranh thủ để lo cho mình thì thương lại càng thương, yêu lại càng yêu.

Mà thương thì thương, yêu thì yêu, rồi chuyện cũng thành cũ, người cũng thành xưa.

Mấy ngày họ không còn nơi bếp, thấy lòng nguội lửa, nhà thành rộng rinh dù trước giờ diện tích vẫn vậy. Nồi niêu xoong chảo nằm im lìm, chắc nhớ hơi tay người cũ. Cơm hàng cháo chợ lại thành quen. Lúc ghé qua mua hộp cơm về ăn tối, chị bán hàng tự dừng hỏi, lâu lắm mới thấy mua, bộ trước kiếm được ai nấu cho ăn rồi không thèm ghé mua ủng hộ hả. Mình chỉ cười, tính tiền rồi đi, chị bán hàng có cần hỏi mấy câu nghe đau lòng dữ vậy hông?

Mấy ngày họ không còn nơi bếp, nhiều khi chiều về chẳng biết đi đâu. Về lại cái nơi nồng mùi kỷ niệm thì biếng nhác, mà không về lại chẳng biết nương đời ở cái bến heo hút nào. Vậy là lại cafe, ăn gì vạ vật, làm việc đến mịt mờ tối mới về, tắm xong lăn đùng ra ngủ, trong cơn mơ còn nghe đâu đó tiếng xào nấu, tiếng gọi nhỏ nhẹ, thân thương, "Đồ ăn xong rồi nè, ra ăn đi con heo..."

Mấy ngày họ không còn nơi bếp, sáng ngủ dậy vô thức vòng tay ôm, thấy họ đâu mất tiêu. Ngày trước thì họ còn đặng nơi bếp, càu nhàu, "Tui nấu đồ ăn sáng xong rồi nè, dậy mà ăn rồi đi làm, đồ lười." Theo thói quen tự đưa mắt ra góc bếp tìm, mà có còn thấy ai đâu. Rồi cứ vậy thả phịch người xuống nệm, phải chi cái giấc mơ ngọt ngào tối qua vẫn còn tiếp diễn.

Mấy ngày họ không còn nơi bếp, có chiều buồn nhớ quay nhớ quắt mùi gia đình, chạy xe máy chục cây số về bên mẹ, ngồi yên đặng bàn chờ mẹ nấu một bữa cho ăn. Mẹ nhìn con cầm đũa gắp từng miếng một, nhát gừng, mặt ủ ê, tự dừng nói câu băng quơ, "Sau này, không còn ai nấu cho ăn thì cứ về tìm mẹ, mẹ lúc nào cũng chờ sẵn con ở đây mà." Ngoài kia, đúng là không có bữa cơm nào yên bình bằng cơm mẹ.

Chiều nay về, dọn góc bếp xưa, bỏ đi mấy thứ đã đóng bụi thời gian. Người cũ mua đồ về nấu nướng hồi xưa, giờ đã không còn trân trọng, mình cứ giữ đó hoài cũng đâu còn ý nghĩa gì.

Tự dưng nhớ một câu ngày xưa từng nói với người cũ, "Một năm cũng được, mười năm cũng được, thậm chí đến trăm năm cũng được. Ngày nào em còn nấu anh sẽ sẵn sàng ngồi ăn. Bếp không còn em, đâu thể gọi là gia đình..."

Chắc người cũ không còn nhớ đâu...

Đo

Có người hỏi, với những người xưa cũ, làm thế nào để biết được tình cảm đã từng dành cho người nào là ít hay nhiều?

Chuyện yêu là của con tim, nên cứ dùng con tim làm bàn tính. Nếu muốn biết chính xác với mỗi người đã cảm thấy ra sao, hãy lấy đơn vị là nỗi đau làm nhăm.

Cho những người từng đi qua đời nhau, nỗi đau sẽ trở thành thước đo tình cảm.

Đau càng nhiều, càng lâu, có nghĩa là đã từng yêu càng đậm sâu. Chỉ tiếc rằng, tất cả đều chỉ có chung một kết cục... không thể giữ được nhau.

Phải chăng một ngày nào đó, người ta sẽ cho ra đời một đơn vị đo lường mới, gọi là "kí-lô đau" dành cho những người đã cũ.

Đi

Nhà có một góc nhỏ, để dành riêng trưng mấy mô hình làm từ giấy cứng, mô phỏng lại những kiến trúc danh lam thắng cảnh khắp nơi trên thế giới. Phần nhiều trong đó, đều do người cũ tặng.

Người cũ hay đi, khắp dọc trời Nam đất Bắc, khắp dọc những miền đất xa lạ, có khi lang thang đôi cỏ, thảo nguyên, có khi gởi tấm hình chụp đứng giữa sa mạc nắng cháy. "Mỗi lần đi, là mỗi lần được sống một cuộc đời khác" và mỗi lần về, đều tặng nhau một cái mô hình về đất nước người cũ đã qua.

Khi đi Pháp, họ tặng cho tòa tháp Eiffel lừng lững, khi đến Mỹ, là tượng Nữ thần Tự do, lúc sang Châu Âu thăm Ý, họ mua về một tòa tháp nghiêng, còn khi băng đại dương sang Úc, họ có quà là mô hình nhà hát vở sò danh tiếng. Lần nào tặng quà, họ cũng nói, "Giờ chỉ có thể tặng nhau trước một mô hình, để khi có điều kiện, hai đứa mình sẽ nắm tay nhau nhìn ngắm những thứ này ngoài đời thực."

Có người viết trên mạng, "Khi yêu, hãy thu xếp để đi du lịch cùng nhau một lần." Chuyến du lịch của tình nhân, sẽ là kỷ niệm ngọt ngào nhất cho bất kỳ mối tình nào.

Ở một chuyến đi, người ta thể hiện đầy đủ sự quan tâm. Trước đêm đi, chúng ta nhắn tin hỏi nhau đã chuẩn bị hết đồ đạc chưa, có đem theo những thứ nhỏ nhặt như kem đánh răng, bàn chải hay khăn tay cá nhân. Nếu lỡ một trong hai người quên, người kia chắc cũng chẳng trách hờn, thường chỉ là mỉm cười, nói một câu, "Quên rồi thì xài chung của tui nè, đồ hậu đậu."

Một chuyến đi, người ta thể hiện cái tháo vát, nhanh nhạy của bản thân. Người lớn dạy, "Đường đi nằm trong miệng", nên dù tới đất nào xa lạ, cũng đừng sợ lạc. Họ hay nắm tay mình, nói khẽ "Theo tui" rồi dắt lòng vòng, thỉnh thoảng dừng, nhìn ngó cảnh đẹp, rồi hỏi tiếp người xung quanh coi nên rẽ trái hay đi thẳng. Đường thì chẳng chịt, mà tay thì vẫn nắm như sợ bỏ ra thì lạc mất nhau giữa đất lạ.

Đi thử mới biết người ta có sẵn sàng chờ nhau không. Đến những đất nước đi bộ nhiều, lúc nào hai đứa cũng xúm xít đi là đi. Đem theo đôi giày thể thao, vậy là cứ bước khắp thế gian. Mà chân mình ngắn chân họ dài. Đi được một đoạn mà không đan tay là thế nào họ cũng bước trước mình, rồi lại dừng, lại chờ, lúc đã đứng cạnh bên thì họ xoa xoa đầu, "Tui yêu mấy người, chân ngắn ơi!"

Cái thú đi cùng nhau ở một vùng đất lạ là được lòng sục khắp hang cùng ngõ hẻm để tìm kiếm những món ăn ngon, cùng đón chờ những trải nghiệm mới tinh mà chưa lần nào cả hai có. Có cái gì hay, họ chăm chú ghi lại trong sổ tay, nói để dành sau này viết sách du lịch, không thì lúc có con, truyền lại cho nó bí kíp du lịch của cha mẹ.

Thường đi chơi xa cùng nhau, chuyến đi đầu hãy chọn núi, chọn nơi lạnh, đừng chọn biển hay vùng nhiệt đới.

Chuyến du lịch đầu, là lúc người ta chưa sẵn sàng để thoải mái đủ với nhau trong mối quan hệ hai người. Sáng ngủ dậy, đàn bà phải trang điểm một chút, một chút thôi nha, thường kéo dài tầm hai tiếng trong lúc đàn ông ngồi uể oải chơi điện tử trên điện thoại chờ đợi. Đi núi hay khu nào lành

lạnh, phấn bám, trang điểm không trôi nên không uống công đàn bà tô vẽ, còn nghĩ cảnh ra biển, đàn bà lao ào xuống tắm, lúc dậy mặt mũi lem nhem chì kẻ mắt, chưa kể cái nắng, cái gió làm đàn bà lúc nào cũng quần, cũng trùm, thấy thương lắm. Mà chưa kể, đi mấy chỗ lạnh lạnh, buổi tối dễ có cảm giác muốn ôm cái gì đó âm ấm ngủ cho ngon. Nên tốt nhất, lần đầu đi chơi thì chọn vùng nào ít nước, lạnh lạnh mà chơi. Còn mấy lần sau nữa, đủ thân rồi thì tha hồ đi đâu cũng được.

Mà nói là nói vậy thôi, chứ nhiều lúc đi du lịch xa, đi với người ta thì đi đâu không còn quan trọng, chỉ cần được bên nhau là đủ.

Rồi thì đến giai đoạn không còn bên nhau. Mỗi lần đến một địa danh là mỗi lần thấy hình ảnh của hai người từng yêu nhau ngày cũ. Có khoảng thời gian dài trở nên sợ hãi, bạn bè rủ đi đâu cũng không dám đi, sợ nhìn rồi nhớ, sợ thấy rồi đau.

Đống mô hình giấy trên kệ cũng không còn gì mới, bụi phủ mờ tên địa danh. Mẹ thỉnh thoảng vô phòng, nhìn qua rồi nhắc không còn chơi nữa thì đem cất đâu đó hay bỏ đi, để chi cho chật nhà. Cũng như người không còn gặp được thì cũng quên đi, giữ chi cho chật tim rồi không chen thêm ai khác. Nói vậy chứ cũng chần chừ, dùng dằng, đến giờ mà đống mô hình còn nằm im đó, có mất thứ gì đâu.

Qua cái giai đoạn lòng thấy sợ khi tới một địa danh cũ, tự dưng hiểu rằng đã đến lúc đứng dậy và đi tiếp con đường phải đi. Từ đó, mỗi khi trải nghiệm một vùng đất lạ, đều chụp một tấm hình thật đẹp, in ra thành giấy, gắn vào một cuốn sổ bìa da, ngoài ghi dòng chữ.

"Những chuyến đi không còn nắm tay nhau."

Yêu, cũng là đi cùng nhau trên một đoạn đường dài. Có khi kết thúc là một bến bờ, có khi kết thúc chỉ đơn giản là rẽ đôi, mỗi người một hướng.

Khi quyết định bước những bước chân đầu tiên cùng nhau, chỉ ít người ta cũng nhìn ra được họ có một điểm chung nào đó để có thể bắt đầu con đường phía trước. Rồi cứ thế mà đi, nhưng nghiệt ngã rằng thời gian sẽ làm thay đổi mọi thứ. Đoạn đường cứ vậy mà thành khoảng cách giữa hai người.

Kẻ chậm kẻ nhanh. Ban đầu cách một bước chân, dần dà thành một đoạn xa. Muốn tiếp tục, một kẻ phải chịu đứng lại hoặc một kẻ phải chịu bước nhanh hơn. Nhưng ai sẽ là người chịu vì đối phương mà làm đảo lộn tốc độ di chuyển của đời mình đang chảy. Chắc sẽ là không ai nếu yêu thương không đủ.

Cũng có khi, người ta cứ nhích dần ra xa. Từ một đường thẳng, tách thành hai đường song song, mãi mãi chẳng còn cơ hội để gặp nhau. Muốn thay đổi, phải có một người chịu bẻ ngoặt đường đời. Chắc sẽ là không ai nếu yêu thương không đủ.

Đến lúc phải rời xa, người ta tự khắc sẽ rời xa.

Thình thoảng trên đoạn đường một mình phải bước, ai cũng có khi chợt dừng lại, nhìn lại những bước chân đã đi cùng nhau, chợt thấy vui vì ít ra cũng đã từng có một lúc được chung đôi.

Nhưng cũng có khi nhìn lại, chợt thấy lòng đau. Cứ tưởng nào giờ đi cùng nhau, nhưng thực ra, vẫn là đi một mình... Người cũ đã không còn lưu được dấu chân nào trong đời nhau...

Mà không còn người cũ, mình vẫn phải bước đi tiếp, bởi có mấy ai dừng một đời để hoài nhớ hoài thương?

Đau

Nhiều người hỏi, làm sao vượt qua nỗi đau đang mang. Thường thì khuyên các bạn cứ để đó, tự khắc nó qua, càng cố quên thì lại càng nhớ thôi.

Với lại, thường khuyên các bạn nếu còn đau được vì tình yêu thì cứ tận hưởng đi, bởi sau này nhiều khi muốn được đau như thế cũng không thể.

Nhớ tình đầu, chia tay xong, khóc suốt hai ngày, tháng sau đó cứ đi ra đi vô, ngơ ngơ ngác ngác, nhìn cái gì cũng thấy còn nhớ còn thương.

Hồi trước, bàn chải đánh răng hai cái, một xanh lá một xanh dương, giờ còn có một cái xanh lá nằm chỏng trơ.

Hồi trước, tắm xong mà không xếp cái khănàng hoàng thì có người cảnh nhắc, giờ vùi đống cũng chẳng ai thềm nói.

Hồi trước, chăn gối nệm phẳng phất mùi mồ hôi người ta, giờ dù có đau cũng đành đoạn đem đi giặt cho bay hết mùi.

Nhiều lúc nằm nghĩ, sao không chết cho rồi, chứ sống chi mà sống khổ sống đau như vậy... vậy mà rồi cũng có chết đâu, cũng xong, cũng qua, cũng quên, người ta cũng dần dần lụi vô kỷ niệm.

Để rồi lại bắt đầu một tình yêu khác với một người khác. Để rồi lại quyết định dừng lại và để lại đau, nhưng cái đau lần này nó ít hơn lần trước.

Cứ vậy, sau mỗi một cuộc tình đi qua, người ta không còn đau được như trước, cứ như là sống mãi trong nỗi đau nên chẳng còn nhận ra là đau.

Tới giờ, muốn kiếm một người để yêu để rồi khi chia tay đau được như trước cũng là một điều xa xỉ. Nên, nếu còn đau được thì cứ tận hưởng nỗi đau đi, vì ngay cả khi đau cũng không thể, là lúc mình cũng chẳng còn biết thế nào là thương yêu...

Mưa

Có một gã đàn ông, được gọi là Mưa. Gã không tên Mưa, chỉ là tất cả những kỷ niệm gắn cùng gã đều trong mưa.

Đêm đó, giật mình thức giấc vì ngoài kia gió vũ đời tan nát, mưa. Trăn trở không ngủ được, với tay cầm điện thoại tính nhắn một tin vu vơ, rồi lại buông thõng, chẳng tìm được ai để nhắn đi. Đành bật nhạc, nằm nghe mùi đất, mùa gió, mùi nhớ quện trong mùi đau. Giọng Lệ Quyên âm ỉm giữa đê.

"Đêm chưa ngủ, nghe ngoài trời đổ mưa từng hạt rơi.

Gác nhỏ đèn lè loi, bóng dáng in trên tường loang.

Anh gói tay tôi để nghe chuyện xưa cũ.

Gói trọn trong nỗi nhớ.

Tôi muốn hỏi, có phải vì đời chưa trọn vòng tay,

Có phải vì tâm tư giấu kín trang thư còn đấy.

Nên những khi mưa nửa đêm làm xao xuyến.

Giấc ngủ chưa đến tìm..."

Điện thoại rung, có người gửi tin nhắn từ mạng xã hội, vồn vện ba chữ, "Sao chưa ngủ?" tính không trả lời, nhưng rồi chẳng hiểu làm sao nhắn lại đúng một từ vồn vện, "Mưa." Gã im lặng, hình như tan luôn trong màn mưa lướt thướt ngoài kia.

Sài Gòn chuyển mùa, chiều về mây xám giăng ngang, chưa đóng máy về mưa đã ào trên đường, biếng nhác ngồi một mình trong văn phòng, nhìn trời chán lại quay qua nhìn màn hình máy tính. Cửa sổ nhắn tin hiện lên, là gã đàn ông đêm mưa, vẫn một câu hỏi chơ vơ, "Sao chưa về?" và vẫn là một câu trả lời như cũ "Mưa." Lần này, gã nhắn thêm một câu khác lạ, "Ừm, cũng đang nhìn mưa, chắc là chúng ta cùng nhìn về một hướng, yêu nhau không?"

Bật cười, chợt nhớ hình như lâu rồi không có một người nào chat đủ để bản thân cười. Rồi từ đó, gã tập cho thói quen nhắn tin và chờ tin nhắn từ gã.

Nhiều khi im lặng cả ngày, thỉnh thoảng có nhớ, muốn cầm điện thoại nhắn nhưng nghĩ rồi lại thôi, ngủ một giấc dậy, sáng thế nào cũng thấy một dòng tin, "Ngủ ngon đi, hôm nay không mưa..." Bị cuốn hút bởi gã đàn ông cùng mưa, muốn gặp, nhưng lần nào nói gã cũng chỉ trả lời "Chờ mưa." Tự dừng trong lòng giận lẫy, gã đã không muốn gặp thì mặc gì mình phải hẹn hò, nên thôi, cứ mặc cho chuyện gì tới thì tới.

Mấy ngày sau, gã nhắn tin, "Tối nay chắc chắn mưa, chờ nhau một vòng Sài Gòn đi." Đọc tin nhắn mà cười, lẽ nào đang quen với con ông thần

mưa, lòng quên luôn cái vụ đang giận hờn về chuyện hẹn hò mấy bữa nay, trả lời đồng ý luôn.

Tối đó mưa thiệt.

Mưa không lớn, chỉ lất phất ri rí từ chiều, đường loang lổ vệt nhòa. Người ta chạy trên đường không mặc áo mưa, chắc Sài Gòn nóng nên thỉnh thoảng bắt cơn mưa lác nhịp làm người ta mừng. Gã tới, chạy mô-tô, dựng xe, đứng cạnh chiếc xe hút thuốc, nhìn đàn ông không thể tả. Mặt gã mờ ảo sau khói sương, tận cái lúc ngồi sau chiếc mô-tô của gã cũng còn thấy gã như ảo ảnh, đùng mạnh sẽ tan. Gã chờ một vòng, nghe Sài Gòn ngái ngủ, người già gà gật trong chiếc xích lô bên đường khuya, trùm màn kín mít, ngăn cái lạnh của lòng người không len lỏi vô trong. Gã chờ qua khu mấy o miền Trung dậy sớm, tầm hai ba giờ đã quấy gánh lên vai, gánh một thúng sương, một thúng chông con hời hả tranh thủ bán cho đám học sinh tờ mờ sáng.

Đi với gã, Sài Gòn sau mưa thật lạ.

Gã dừng xe trước cửa nhà, ngay khi vừa chuẩn bị quay lưng, gã kéo ghì tay lại, hôn. Muốn kháng cự, nhưng rồi thả mặc cảm xúc trên môi gã. Môi gã ướt, lạnh sương, mềm và rất khéo, còn vương chút đắng của đời, the của thuốc lá. Rồi gã, liêu xiêu vào phòng, không biết lạnh vì mưa hay lạnh hay vì môi gã. Chỉ biết rằng đêm nằm nhớ quay quắt.

Mấy ngày sau không mưa, trời hanh nắng, lòng cũng héo úa màu nhớ nhung. Gã biệt tăm, như tan biến trong cái nắng hồn hào đất lạ. Mưa như giấu gã trong màn nhớ. Cũng là cái trò thử coi tim ai chai sạn hơn, tình cảm

mà, ai đầu tư nhiều thì thường thua lỗ. Nên cứ im, thử coi gã trốn theo mưa được bao lâu.

Rồi gã cũng nhả, đêm không mưa, "Thua rồi, đang nhớ, đi một vòng được không?" Vậy là lại ngồi sau mô-tô của gã băng qua mấy nẻo đường đêm. Gã chở qua cây cầu to bên khu dân cư sang trọng, khui hai lon bia, ngồi bệt trên thành cầu vừa uống vừa nhìn gã hút thuốc.

- Trốn đâu mấy ngày nay?

- Đi theo mưa.

- Đi làm chi?

- Tìm.

- Tìm ai trong đó?

- Người cũ.

Người yêu cũ của gã đi trong một chiều mưa, tầm tã, đi không về. Mấy ngày liền gã ngẩn ngơ ra vô, tới khi nhìn cái di ảnh trên bàn thờ còn đang mỉm cười điềm nhiên, mới biết tất cả là thật. Từ đó gã ám ảnh bởi mưa, cứ hễ mưa là nhớ, vật vờ như cái xác không hồn. Vậy mới thấy, nhiều khi người ta đi khỏi đời mình quá đột ngột, thì nỗi đau càng dâng lên thêm năm sáu lần.

Bất chợt mưa, mưa nghịch mùa không báo trước, mưa lớn, hạt nặng, rơi lộp độp muốn nát lòng nhau ra. Gã tấp vào cái mái hiên nhà gần đó, im lặng, đốt thuốc nhiều hơn ban nãy. Gói thuốc vướng nước mưa, ướt. Gã bật lửa tanh tách, tay tự dưng run rẩy cơn nhớ. Có bao giờ bạn nhìn thấy một gã đàn ông đứng hút thuốc dưới mái hiên trời mưa chưa? Đừng nhìn, bạn sẽ bị cái cô đơn quanh gã bóp cho đến ngộp.

Gã làm tình. Chẳng biết sao lại muốn ôm ấp gã đàn ông tên Mưa vào lòng trong một ngày Sài Gòn bức bối sau mưa. Chắc là khát vì mấy ngày nắng nóng kéo dài. Gã làm tình, chậm, tỉ mỉ, tan chảy trong người nhau như mưa. Môi gã vẫn ướt lạnh sương ngoài kia. Đường thở dài, đêm trong này quần quai mùi nhau. Thăng hoặc trong cao trào cảm xúc, vai gã run run, không biết vì cảm giác hiện thời hay ký ức xưa ùa về tìm kiếm. Gã ngưng cuộc vui giữa lưng chừng sóng, thì thầm được hai chữ xin lỗi rồi ghì chặt vai nhau. Nén cái cô đơn trực chờ vỡ bờ như thác lũ. Cứ vậy, gã ôm ghì từ đằng sau nhìn đường sáng đèn, mặt trời ló rạng đằng xa.

Rốt cuộc, đêm vẫn không mưa lại. Đường nồng hơi đất, nồng hơi người cũ, nồng hơi đau.

Sài Gòn qua mùa, mưa trốn biệt đằng trời đâu trời đâu. Gã cũng biến mất như chưa hề tồn tại. Mùa đi qua, người ta đưa tay níu không được nên đành buông xuôi. Có chiều tự dưng nhớ, lật lắn mấy dòng tin nhắn cũ mà cũng không tìm thấy...

Tự hỏi lòng, Mưa có thật hay chỉ là mơ?!

Quen

Trước có những cuối tuần, chúng ta chỉ dành ra thời gian để cãi nhau.

Những lý do giận hờn, chẳng thể nào buồn cười hơn được. Như cái chuyện nấu đồ ăn cùng nhau, anh thì "Em nấu đi, đó là việc của em" em lại "Ai quy định rằng đó phải là việc của em?" Để rồi cuối cùng, chúng ta cùng nhau gọi KFC dù rằng em sợ mập.

Cũng có ngày anh lười nhác, nằm dài đọc sách, trời tối sẩm vẫn ngồi đọc, em vào phòng, bật đèn, không quên căn nhắc, "Anh muốn mù hay sao mà giờ này còn đọc sách trong tối?" Anh lại "Em bớt nói chắc em sẽ đẹp hơn!" em thì "Vậy từ nay em không nói gì với anh nữa." Giải quyết bằng việc em tắt đèn, anh lại đứng dậy bật lên và chạy ra nhà trước ngồi cùng em.

Những ngày không còn anh, em vẫn giữ thói quen cũ, cuối tuần nấu một mình, vẫn nấu đủ hai phần ăn, dù chẳng bao giờ ăn hết. Vẫn pha cho mình ly cafe nóng, ngồi bên cửa sổ đọc sách từ trời nắng đến khi hoàng hôn buông, gấp sách, lười nhác không muốn đứng dậy bật đèn...

Có người hỏi, sao lâu vậy, em vẫn không muốn yêu, hay đã không thể yêu, cô đơn và ký ức giữ hoài, không khó chịu sao. Em trả lời chỉ hai chữ vồn vẹn, "Quen rồi."

Hai chữ nói ra bình thản, mà nghe sao đau...

Nhạc

Mỗi người đều có một góc riêng để thuộc về, nơi đó tĩnh lặng, tách biệt với ồn ào bên ngoài, có khi là chỉ để người ta lắng lòng ngồi chờ cafe nhỏ giọt, nhìn ra ngoài đời thấy người cũng y chang ly cafe, tinh túy chịu nóng, chịu ép để chảy xuống đấng bên dưới, còn lại nổi bên trên toàn cặn bọt.

Quán cafe trong hẻm nhỏ, trang trí giản đơn với tranh là tranh, cô chủ hay bật nhạc vàng, giọng người xưa hát nghe đầy hoài niệm. Chiều đi làm về thường ghé quán để mở máy giải quyết công việc cá nhân. Cuối tuần son rồi cũng ra quán, ngồi cái bàn cạnh ô cửa sổ héo nắng đọc sách hết cả buổi chiều, thấy mệt mỗi tan nhanh hơn uống thuốc. Tới quán cả năm nên thành quen, mỗi khi ghé phục vụ không cần hỏi cũng biết phải dọn lên món gì. Mà yêu cái quán cũng vì gout nhạc riêng của cô chủ.

Cô chủ tìm đâu cái máy hát đĩa kim, mua thêm mấy cái đĩa than xưa. Ngày nào cũng rỉ rả Ngọc Lan, người cũ yêu dòng nhạc này nên kéo tới quán, từ đó cũng thành quen, sau này lúc người thành cũ, bỏ được người chứ không bỏ được cái tật ghé qua quán những buổi chiều muộn.

Ngồi hơn một năm, cũng đã chứng kiến nhiều chuyện vui buồn diễn ra trong quán, mà toàn chuyện của người đứng.

Như góc bàn đối diện, có cặp trai gái yêu nhau, cuối tuần cũng hay dắt nhau tới quán vắng, ôm ấp chút đỉnh cho thỏa nhớ mong. Mà ít khi hai người tới cùng lượt, thường người trước, người sau. Ngày trai tới trước, chờ gần tiếng hơn gái mới tới. Trai không giận, chỉ cần thấy gái cười là cả tiếng đợi chờ này giờ chỉ như có vài ba giây, xá chi. Ngày gái tới trước, trai

trẻ chừng mười phút gái đã lờm nguýt, hăn học. Hình như với gái, đợi chờ là trách nhiệm của trai.

Trai gái yêu nhau thấy cũng mặn nồng, vui vẻ, giỡn hớt nô đùa tinh nghịch. Cũng có lúc ngồi phùng mang trợn má chụp hình cùng nhau. Ngồi bên này nhìn qua, cũng thấy mừng cho hạnh phúc đôi trẻ. Nào ngờ, mới chưa được một tháng hơn thấy trai gái vắng bóng, trai đã đi cùng một gái mới vô ngồi đúng cái bàn đối diện, cũng là nô đùa, tinh nghịch bằng nhiều đó câu nói, nhiều đó nụ cười. Chỉ là với một người mới thì những điều xưa cũ sẽ thành mới.

Gái cũ vẫn tới quán, một mình, giờ đi sớm hay trễ cũng không quan trọng, vì biết đâu còn ai chờ mình. Gái cũ canh hay sao mà chưa lần nào cũ mới gặp mặt, chỉ lảng lạng đến một góc bàn khác, không phải cái bàn từng ngồi với trai, để rồi im lặng nghe nhạc, có khi cầm một cuốn sách đọc, mà không biết chữ có lần nổi cơn nhớ để chen vô tâm trí không.

Có chiều, quán tự dừng chạy đĩa bài "Người đi qua đời tôi".

"Người đi qua đời tôi, trong những chiều đông sầu.

Mưa mùa lên mấy vai, gió mùa lên mấy trời.

Người đi qua đời tôi, hồn lửng miền rét mướt,

Vàng xưa đầy dấu chân, đen tối vùng lãng quên.

Bàn tay mềm khói sương, tiếng hát nào hơ nóng,

Và ai qua đời tôi, chiều âm vang ngàn sóng.

Trên lối về nghĩa trang, nghe những lời linh hồn.

Nghe những lời linh hồn, trong mộ phần lãng quên.

Người đi qua đời tôi, không nhớ gì sao người,

Mưa nào lên mây vai, gió nào lên mây trời.

Người đi qua đời tôi đường xưa đầy lá úa.

Vàng xưa đầy dấu chân, đen tối vùng lãng quên.

Anh đi qua đời tôi, không nhớ gì sao em..."

Gái cũ gấp sách, vai run, ngồi thêm một hồi hai vết chì kẻ mắt kéo thành vết đen, xấu xí vô cùng. Mà thương vô cùng. Lại đưa cho gái cũ tờ khăn giấy, gái cũ chỉ gật gật đầu hàm ý cảm ơn, cũng không cần nói thành lời, hiểu nhau là được. Rồi im lặng quay lại bàn, để gái cũ ngồi đó cho nhạc chảy dọc cơn nhớ, tuôn tràn ra ngoài bớt cơn đau.

Nhạc là vậy, tự bản thân có sức gợi nhớ về những chuyện xưa cũ cực kỳ khủng khiếp.

Có mấy chiều chạy xe một mình, gấn tai nghe mà máy vô tình bật trúng cái bài người cũ hay ca cho nghe lúc còn yêu, là tự dừng lòng chùng một nhịp, tự dừng nghe trống rỗng. Nghe nhạc mà như nghe nhớ nghe thương ủa về theo mùa hiu quạnh.

Mà thường, mấy bài ca nào nề, chia tay đón đau hay để lại dư âm nhiều hơn mấy bài sôi động. Người nào buồn cũng tìm nhạc buồn để nghe, thấy bài hát như viết riêng cho chuyện của mình, tự hỏi sao ông nhạc sĩ hiểu mình đến vậy. Mà nhiều khi đâu biết để viết được một bài ca, cũng là những lần đón đau của người sáng tác ra nó. Bởi trong nghệ thuật, chỉ khi ở với cái cô đơn, cái khổ hạnh cùng cực thì người sáng tác mới có thể thăng hoa.

Người cũ thích nghe "Không tên", lúc còn yêu cũng có nghe chung, nhưng không thấm. Sau chia tay, nghe lại mới hiểu vì sao người cũ lại thích, vì chính bản thân họ khi đó còn đang vương vấn hình ảnh một người mới vừa chia tay.

Có đêm nằm cạnh, người cũ hút thuốc, đèn đường vàng hắt bóng loang lổ trên cơ thể, như tranh. Giọng người ca sĩ tan trong đêm.

"Một làn khói trắng, ru đời vào quên lãng.

Nâng sâu thành hơi ấm, hơ dịu tình đau...

Ngày tàn im ắng, yêu người làm tóc trắng,

Tâm sự rồi đến đấng, như lệ giờ biết nhau.

Đêm, vỗ về nuôi nấng, đêm trao ngọt ngào hương phấn,

Buông lơì dòng tóc mở, trên vùng ngày tháng vật vờ.

Thân em rồi hoang phế, lê theo thời gian giông tố.

Thôi cũng đành cuối xuống, cho mộng đời thoát đi."

Người cũ im lặng, khi đó không hiểu rằng cảm xúc của người ta chỉ gói gọn trong ba chữ, "chưa thể quên". Giờ chia tay xong, cũng ngồi lặng im trong quán, để nghe lại cái cảm giác "chưa thể quên" trong chính lòng mình.

Nhạc có sức gợi nhớ và tàn phá cảm xúc ghê gớm...

Như chiều nay, một mình trong quán cafe quen, lật cuốn sách có nhắc đến mấy bài hát trong đó, thử cùng bật nhạc lên nghe, để rồi cảm nhận cái không gian chung quanh sao mà ngập mùi thương cũ, mùi đau cũ. Có khi, chưa từng yêu, chưa từng đau, mà cảm nhận được hết cái đau của người viết.

"Ta lần mò leo mãi, không qua được vách sâu,

Ta tìm một tiếng yêu toàn là sầu đau.

Ước vọng ngày thơ ấu, chưa xin được chút nào.

Suốt đời còn ước cao, khát vọng còn cầu cao.

Ôi thôi, đời ta phung phí trong cơn buồn phiền,

Ta xin thán ngày rồi bình yên.

Ô hay, tại sao ta sống chống nài.

Quay cuồng mãi hoài, có gì vui?

Có một lần mất mát mới thương người đơn độc.

Có oằn mình đón đau, mới hiểu được tình yêu.

Qua đêm dề mưa tuyết mới vui ngày nắng về.

Có một đời khóc than mới hiểu đời đá vàng..."

Hay có khi, người ta dùng nhạc để nói thay cho cõi lòng, như hôm rồi, người cũ say, gởi cho một đoạn bài hát bằng tin nhắn âm thanh, nghe xong chỉ còn biết trách, đã gần quên, đành đoạn chi nhắc lại vậy nè.

"Nhớ em nhiều, nhưng chẳng nói.

Nói ra nhiều, cũng vậy thôi.

Ôi đờn đau đã nhiều rồi,

Một lời thêm, càng buồn thêm... còn hứa gì.

Biết bao lần, em đã hứa.

Hứa cho nhiều rồi lại quên.

Anh biết tin ai bây giờ

Ngày còn đây, người còn đây... cuộc sống nào chờ?

Này em hỏi, con đường em đi đó,

Con đường em theo đó.

Sẽ đưa em sang đâu.

Mưa bên chõng có làm em khóc,

Có làm em nhớ, những khi mình mặn nòng..."

Chiều nay quán vắng, nghe cô chủ nói, gái cũ đến nhờ cô gởi cho trai một cái phong bì, trai mở ra coi, mặt không còn giọt máu, tay chân lóng ngóng rồi chạy ra đường, rớt luôn cái phong bì ở lại. Cô chủ quán cúi xuống lượm lên mới thấy là giấy viện phí của một lần bỏ đi cái sinh linh bất cần trong người.

Nhạc quán cô chủ lại réo rắt, chiều ngoài kia nhuộm úa đời những người đã bước qua nhau vội vã.

"Người đi qua đời tôi, không nhớ gì sao người..."

Bỏ

Có những người, họ yêu đơn phương, thường đi hỏi từ bạn bè, người thân để lấy dũng khí ngỏ lời cùng người mình thầm thương, trộm nhớ. Dù được chấp nhận hay không, dù kết thúc là hạnh phúc hay đau khổ, thì cũng mừng là vì đã đủ can đảm để bày tỏ tấm lòng.

Nhưng, có nhiều lần, chỉ tiếc rằng vì sao người ta không dùng sự can đảm của mình để kết thúc một mối quan hệ vốn dĩ không nên kéo dài thêm được nữa.

Như bạn nọ, có lần gọi điện khóc vì bất lực trong mối tình vương mang. Đại để là gã trai bạn yêu vốn bản tính trắng hoa, cùng một lúc có thể nói lời yêu đến hai ba người. Bạn biết, vặn hỏi thì lần nào gã trai cũng chỉ để rút ra đấng miệng mấy từ ngữ ngọt như đường. Nào là mấy người kia chỉ là đùa vui, bạn mới là nghiêm túc. Bạn nghe, bán tín bán nghi nhưng vẫn chịu đựng, vì sợ rằng lòng mình không chịu nổi lúc chia tay.

Tự hỏi, phải chăng bạn đang khờ khạo hay quá yếu đuối để cứ phải kéo dài nỗi đau? Không yêu, đau là một, thì cứ yêu mà không biết có thể tin vào người mình yêu không, lại là đau gấp vạn lần.

Khi bắt đầu, cần phải có dũng khí, thì đến lúc chia tay, phải có lòng quyết đoán. Nếu trong đời gặp phải một người đã chấp nhận lừa dối mình, chấp nhận cái việc vì thỏa mãn thú vui của bản thân họ mà bỏ mặc đớn đau của bản thân mình, phải quyết định từ bỏ. Đừng bao giờ trông mong thời gian có thể thay đổi mọi việc. Thời gian chỉ có thể làm bạn quen dần cơn đau chứ không thể mang cơn đau đi mất.

Đã không thể hòa hợp, hãy mạnh dạn chia xa.

Nên nhớ, làm người luôn cần phải tìm cho mình một con đường sống vui vẻ, đừng bao giờ tự vùi mình trong quá khứ đau thương. Thay vì chọn nỗi đau nhỏ kéo dài dai dẳng, chi bằng cứ đau một lần, thật đau nhưng rất ngắn, để rồi mau qua, mau quên.

Đừng vì những người không coi trọng mình mà tự hạ thấp chính mình, chúng ta, vốn dĩ sinh ra để được yêu thương và trân trọng.

Bạn nghĩ đúng không?

Mạng

Họ cứ nói mạng xã hội là ảo, nhưng người ta đến với nhau là thật, yêu nhau là thật, chia tay cũng là thật và cơn đau càng là thật.

Rất thật!

Từ ngày cái mạng xã hội lên ngôi, người ta yêu dễ, mà chia tay cũng dễ. Đến dễ, đi cũng dễ, thích dễ, giận cũng dễ. Chỉ có tìm được người thật lòng trên mạng là khó.

Mở đầu câu chuyện yêu thời mạng, thường là tấm hình chân dung đại diện của mỗi người. Trên mạng, cái cảm giác "yêu từ ánh nhìn đầu tiên" gần như thường trực. Lướt lướt coi bè bạn bình luận đâu đó, tự dưng thấy có cái hình đại diện ai đó đẹp quá, lập tức chú ý, nhìn phát yêu luôn chả cần suy nghĩ nhiều.

Thống kê cho thấy, hễ ai dùng mấy cái hình đại diện là hoa cỏ lá cành, là muông thú chim oanh, là diễn viên tài tử xứ khác... thì tỉ lệ ế cao hơn hẳn những người dùng ảnh đại diện hàng chính chủ không chi nhánh.

Cũng vậy mà nhiều người chăm sóc cho cái hình đại diện dừ lắm. Có khi trang điểm tám tiếng, làm đầu làm tóc đẹp ời là đẹp, rồi chụp một tấm hình chưng lên mạng xong đi tẩy trang chín tiếng. Thấy cũng tội, mà thôi cũng

kệ chứ biết sao giờ. Hình đại diện cũng có nguyên tắc. Ví dụ mũi đẹp phải chụp nghiêng, mắt đẹp phải cố mở cho lung linh, ngực to là phải chụp xuống bên dưới một chút, da không trắng nhợt phải dùng phần mềm ba trăm sáu chỉnh cho láng mịn... Nói chung khoe được cái gì phải khoe hết lên hình đại diện cho người ta chú ý.

Sau cái màn nhìn hình đại diện, bước thứ hai trên mạng người ta hay dùng để câu kéo quan tâm là "cuồng thích". Đơn giản, dễ thực hiện, chỉ cần kéo dọc cái trang cá nhân của người đẹp qua ảnh, gặp gì cũng nhấn thích, để người ta mở ra thấy có thằng khùng nào đó chắc hư bàn phím nhấn quá chùng nhấn, thế nào cũng chú ý cho coi.

Thường thì thích mà không cần quan tâm nội dung mình thích là cái gì. Hình đi ăn, thích. Hình đi chơi, thích. Hình đi cầu, thích. Trạng thái vui, thích. Trạng thái buồn, thích. Thông báo mới bị đụng xe, thích. Thông báo mới bị giật đồ, thích. Chửi thiên hạ, thích luôn. Nói chung, "gì cũng thích".

Báo cho người ta biết mình thích họ dữ lắm xong rồi bắt đầu phải có tiếng nói thể hiện chính kiến, cho người ta biết mình cũng có tư duy, có suy nghĩ cao siêu dữ thần lắm chứ. Thấy người ta viết về chuyện gia đình, phải nhảy vô chia sẻ nhà tui cũng có ba má, ba má tui là con của ông bà tui, nhà mình nhìn chung giống nhau ha, chắc ý trời muốn mình thành đôi đó.

Thấy người ta ghi cái gì buồn buồn, chán chán, nhắn vô đó vài dòng cho họ biết mình quan tâm họ, kiểu như nếu bạn cần một người để khóc, hãy nhắn cho tui, tui không hứa có thể làm bạn cười nhưng tui luôn là sẽ cười vô bản mặt bạn. Thấy người ta đăng tấm hình con chó mới nhận nuôi, cũng phải nhảy vô thể hiện thiện ý, bạn ơi, có nhu cầu nhận nuôi thêm không, để mình gửi hồ sơ cá nhân đăng ký.

Hay làm biếng thì vô cứ nhấn nhấn mấy cái mặt cười, mặt khóc, mặt mếu có sẵn trên mạng. Kiểu như điểm danh cho có tụ với người ta.

Xong ca gây chú ý, bắt đầu đến màn nhảy vô nói chuyện một lời cho phải phép, giai đoạn này chắc đẹp nhất trong cái chuyện tình xứ mạng. Suốt ngày ôm cái máy như thẳng khùng, hí hoáy nhấn, nhận mấy câu vô nghĩa cũng ngoác miệng cười như điên. Thiếu cái cảnh đứng giữa trưa, ngửa mặt lên trời cười, hai tay đấm ngực thùm thụp thì đủ cảnh cho người ta búng vô viện thần kinh. Nhưng ai nói gì thì kệ, mình vui là được, "Chim bay trên trời, làm sao biết cá dưới nước vui không."

Mà mấy cái câu hò hện xứ mạng, nghe chán muốn chết. Cũng quẩn quanh mấy kiểu như làm gì, ăn gì, chọc gheo nhau tròn quá, mập quá, cao quá, lùn quá, đen quá, trắng quá, kể cho nhau nghe hôm nay no không, có gặp người nào đẹp không, rồi bày đặt giận hờn, ghen tuông cho có hương có hoa, đưa thì khoái chí đưa thì tức điên. Vậy chứ thiếu là chịu hông nổi, mon men đi nhắn tin cho người ta trước. Bảo đảm đưa nào yêu xứ mạng cũng vậy.

Rồi thì hết cái giai đoạn mạng, người ta dặt dứ nhau ra hàng quán, rạp phim để hện hò, để nhìn ngó bản mặt nhau ra sao. Lúc này có nhiều người cũng bật ngửa.

Ôi trời, cái nhan sắc ấy trên xứ mạng sao mà lung linh, ra ngoài sao mà như... lún sình. Trách thì đừng trách nhau, chỉ trách sao mấy hãng điện thoại phát triển cái ống kính, phần mềm chụp hình sao hay quá, sao tài quá, đưa người ta lạc vào ảo mộng tình yêu. Không may thì trong hình mười ở ngoài không chấm năm, còn may thì hình mười người bảy. Bảy là khá rồi,

chấp nhận được, bởi sau này yêu ai xứ mạng cũng nhớ lấy nhan sắc người ta mà chia đôi để chuẩn bị tinh thần sớm.

Rồi thì xúm xít chụp hình đăng lên mạng cho chúng sanh chúc mừng hạnh phúc đôi trẻ, cho thần dân trăm họ có cái bàn tán, có cái ganh ghét "Để coi hạnh phúc được bao lâu". Mà như có dặn rồi, chụp hình chung nhớ đăng trong cùng một chỗ, sau này lỡ có chia tay xóa luôn một lần, chứ ngồi kiểng xóa từng tấm, mệt lắm nha.

Lúc hạnh phúc, vui vẻ thì tối nào cũng chúc nhau ngủ ngon, đi chơi đâu cũng đánh dấu khoe cho hàng xóm biết. Mà nghe nói, cái đũa lẳng nhăng với có nhiều người yêu nhất trên đời này tên là "Ai Đó". Ngày nào dạo mạng cũng thấy mấy trăm cái trạng thái, "Chúc ai đó ngủ ngon", "Nhớ ai đó", "Thương ai đó", "Đi chơi cùng ai đó"... Tự nghĩ, hồng lễ sau này đặt tên cho con là "Nguyễn Thị Ai Đó" để nó được nhiều người yêu, nhiều người chúc ngủ ngon, nhiều người dắt đi chơi.

Yêu nhau xứ mạng, người ta hay tưởng bở. Vô trang của nhau mà đọc, thấy câu nào viết cũng như dành cho mình. Nhưng mấy câu vui vẻ thì không sao, chứ đến hồi có mấy câu hờn trách, bóng gió rằng không vui, tự dừng tâm trạng cũng rớt xuống đáy vực chung. Có khi muốn viết một vài dòng buồn bã, ủ ê mà cũng sợ người kia đọc rồi buồn theo, thành ra cái trang cá nhân nó mất hết màu cá nhân, viết gì cũng suy nghĩ, đăng hình ảnh đi cùng người khác dù là bạn bè thân cũng bị cho là lẳng nhăng, tự dừng đâm ra khó chịu, thấy sao mất cái tự do trên mạng quá thể. Bởi vậy, nhiều người khi đã yêu rồi thì chặn nhau, yêu ngoài mạng được rồi, còn trên mạng để người ta còn sống, còn buồn vui, còn tâm trạng, còn đi ve vãn đũa khác cho mình bị lừa chơi.

Dăm ba lần đi chơi, dăm ba lần hò hẹn cuối cùng cũng thành đôi. Người ta dễ dàng sao lãng cái xứ mạng từng tá túc, nhưng không phải nhiều người được vậy. Yêu nhờ mạng thì cũng có lúc nhờ mạng mà... chia tay.

Yêu rồi mà mỗi khi đi chơi, bạn kia ôm cái điện thoại để lên mạng còn nhiều hơn ôm mình, nhìn màn hình điện thoại nhiều hơn nhìn bản mặt mình, nói chuyện với mấy con ong con ve còn nhiều hơn nói tiếng người yêu đương. Hỏi sao không giận. Có lúc dùng dằng, "Hay để tui dán cái điện thoại lên mặt cho bạn nhìn tui nha" người kia cười hề hề, bỏ xuống chừng năm mười phút rồi lại vô thức cầm lên nhẩn nhẩn như con nghiện, chán chẳng nói tới nữa.

Hay đêm nằm cạnh, đĩa im lặng, đĩa cứ nhẩn nhẩn lướt lướt, hết "thích" rồi đến "bình luận" đến "chia sẻ" trong khi cái đĩa nằm kế bên cũng có cả tỉ thứ để thích, để bình luận, để chia sẻ mà có thèm ngó ngang gì tới, nên thôi, quay mặt ra đằng khác ngủ cho nó yên lành, khỏi nặng lòng bực bội.

Rồi thì ngu dại, có khi đi tìm hiểu, thấy hơi hở cái máy ra cầm lên coi, nhẩn dại vô khung "trò chuyện", giật mình vì thấy người ta cũng gọi quá chừng tin nhắn ong ve cho hàng tá hàng tá người. Ngày gọi thì có đâu xa, qua kia chứ mấy. Tự dưng đau, đóng cái máy nhẹ hều hều mà lòng nặng trĩch. Tối đó xin phép về, không dám nằm ngủ cạnh bởi sợ cái con người nằm kế bên, sát sạt sườn mà như xa đằng đẵng, chẳng hiểu gì hết trơn...

Hèn chi lúc yêu xứ mạng, nhiều người dặn, có mấy chuyện, thà ngu ngơ, mù mờ mà vui, mà hạnh phúc, chứ có nhiều người biết càng rõ về họ bao nhiêu thì mình càng là người đau bấy nhiêu.

Rồi cái giai đoạn mận nòng đằm đuối qua, mạng vắng hoe vắng hoắc, cả ngày chả thấy cái tin nhắn, tới lúc họ nhắn tin cũng bày đặt hờn mát, "Đi mà nhắn cho cái đứa mấy người mới thích hàng đồng hình của nó đó." Rồi bên kia im, bên này cũng im.

Mà im là trôi.

Xứ mạng mà, nhanh lắm, mới đây mận nòng ngoảnh lại ráo hoành mùi nhau. Xứ mạng mà, mờ lắm, nhấn một cái nút đã không còn hiện diện trong vòng quan tâm, trong mấy ngàn cái tin tức mới được cho coi, làm sao tìm được người đang hờn giận, không quan tâm. Mà nhấn cái nút bỏ theo dõi cũng có nỗi đau của nó. Bỏ bởi vì nhiều khi thấy họ viết cái gì đó vu vơ, tự dưng mình suy nghĩ, nhận bừa là viết cho mình xong rồi tự khó chịu, tự bần khoản, nên thôi, thà khỏi nhìn khỏi thấy cho lành.

Qua cơn giận, muốn tìm họ nói vài câu ra nhẽ ngọn ngành, thà có chia tay thì cũng nói một lời chính thức, chứ im lặng vầy hoài, lòng mình thì cứ giữ, khó chịu lắm chứ.

Nhấn tìm kiếm chỉ thấy một dòng duy nhất.

"Trang bạn yêu cầu không tồn tại..."

Ừ, thì xong, thành cũ...

Hóa ra tắt máy tính, thoát khỏi mạng, chúng ta là những kẻ rất đôi cô đơn.

Thương

Đâu dễ dàng gì người ta có thể thành "người cũ còn thương". Cũng đâu hạnh phúc gì để trở thành "người còn thương của một người đã cũ".

Nếu chia tay, là chấm dứt tình cảm, có nghĩa rằng không còn bất cứ liên hệ gì trong đời nhau, đó, đã là chia tay trong may mắn, chia tay trong sự bình yên của hai tâm hồn. Chứ nếu còn vì nhiều nguyên nhân mà dù lòng còn thương vẫn phải rời xa, thử hỏi người nào lại có thể vui?

Nhưng, khi đã cảm thấy trái tim mình không còn yêu thương người đối diện, hãy mạnh dạn nói ra để giải thoát cho nhau khỏi những thứ cảm tình phù phiếm. Đừng nấn ná sợ rằng nếu chia tay, họ không thể sống được vì thiếu mình.

Có thể đâu đó, người ta từng nói rằng nếu mất đi nhau thì coi như mất đi cả thế giới. Nhưng xa rồi, nhìn lại thì thấy thế giới vẫn còn nguyên đó, có mất đi một chút gì đâu? Chẳng qua là nhất thời người ta không nhìn rõ phương hướng. Họ có thể làm mình đau, không phải vì họ quá cao siêu hay tuyệt vời, hay quá tốt đẹp, chỉ đơn giản là họ được mình cho cái quyền để làm mình tổn thương. Nên nhớ rằng nếu chúng ta không cho phép, thì chẳng ai có thể làm ta đau.

Nên, nếu thật sự lòng đã không còn có thể yêu, hãy nói ra. Đừng nghĩ vì "thương" mà chần chừ, do dự.

Đó là "thương", nhưng không phải "thương yêu", mà là "thương hại", không tốt đẹp gì đâu.

Người cũ, có nên còn thương hay không, là quyết định của mỗi người. Nhưng nếu được, hãy thương bằng kỷ niệm và sống vì tương lai.

Kết

"Người cũ rồi, chuyện xưa rồi, thương thì cũng vậy chứ làm được gì." Có ai ôm quá khứ để sống mãi đâu, nên thôi, nghĩ về ngày mai sẽ có một người yêu thương mình theo một cách riêng của họ mới là điều nên làm.

"Đời còn dài, người còn đây, đừng vì một cành cây mà bỏ cả khu rừng xanh mát."

Từ Thạch với tất cả yêu thương.